

นิมิตพิศวงเรื่องการสร้างพระแก้วมรกต

นิมิตนี้เกิดขึ้นในคืนวันยี่เป็ง (วันลอยกระทง) ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน ปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ ในวันนี้ตั้งแต่ช่วงเช้ามืด ผมก็ตื่นขึ้นมาต้อนรับแขกตั้งแต่ ๙ โมง แต่แขกได้มารอที่บ้านผมแล้วตั้งแต่ ๗ โมงครึ่ง มีผู้ทุกข์ร้อนทางใจที่มากขอพบกับผมหลายคน แต่มีคณะใหญ่อยู่คณะหนึ่งที่มาจากจังหวัดอยุธยา อยู่อำเภอบางบาล มาด้วยกันหนึ่งคันรถตู้ ประมาณ ๑๐ คน เป็นคณะญาติพี่น้องเดียวกันทั้งหมด ซึ่งการที่เขามาที่นี่ ก็เพราะได้ยินชื่อเสียงของคุณไพศาลจากคนอื่นเล่ามาให้ฟัง จึงอยากมาขอพูดคุยปรึกษา เพื่อหาแนวทางคลี่คลายความทุกข์ของพวกเขา โดยทุกข์อันนี้เป็นเรื่องราวของลูกหลานของตัวเอง ว่าทำไมถึงเป็นคนเจ้าชู้ทั้งผู้ชายผู้หญิง ผู้ชายเองก็เอาผู้หญิงไม่เลือกหน้า ผู้หญิงเองก็เอาผู้ชายไม่เลือกหน้า พ่อแม่ที่หวังจะได้พึ่งพาลูกเลยกลับพึ่งพาอะไรไม่ได้ ผมก็เลยบอกเขาไปว่า ถ้าอย่างนั้นก็ให้พาลูกหลานมาคุยกันกับผม เพื่อให้ได้เห็นหน้าค่าตากันสักหน่อย แล้วผมจะได้พิจารณาบอกแนะนำแนวทางแก้ไขให้ทราบต่อไป เขาก็บอกว่าไม่สามารถจะพาคนเหล่านี้มาหาคุณไพศาลได้ ผมก็เลยถามว่า เพราะอะไรถึงมาไม่ได้ เพราะคนเหล่านี้ซึ่งเป็นลูกหลานชายหญิงทั้ง ๑๓ คนนั้นได้ตายไปหมดแล้ว ผมก็ถามว่าเพราะเหตุใด ก็บอกว่าเป็นโรคเอดส์ (ตอนนั้นโรคเอดส์กำลังมาได้ไม่นาน คนยังไม่ระวังกันมาก) ดิฉันจึงพากันมาขอให้คุณไพศาล มีนิมิตให้หน่อย เพราะได้ข่าวว่า คุณไพศาลนิมิตได้แม่นยำมาก ผมก็ตอบไปว่า "เอาเถอะ ไว้ผมจะรับพิจารณาไว้ที่นี่" "คณะดิฉันมาไกล อยากให้คุณไพศาลนิมิตเดี๋ยวนี้เลย ดิฉันจะนั่งคอย ขอให้คุณไพศาลรีบไปนอนซะเดี๋ยวนี้" ผมก็ตอบไปว่า "โอ๊ย ผมทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกครับ" "เอาเถอะ ถ้าคุณไพศาลนอนหลับช่วงกลางวันไม่ได้ ดิฉันจะช่วยคุณไพศาลดิฉันเอายานอนหลับมาด้วย" ทั้งนี้เขายังส่งรูปถ่ายลูกหลานทั้ง

๑๓ คนนั้นมาให้ด้วย โดยกะจะให้ผมถือไปดูในเวลามีนิมิตจะได้จำได้ว่าใครคือใคร ผมเลยต้องนั่งเล่าขั้นตอนการนิมิตของผมให้เขาฟังอย่างละเอียดว่า เขาเข้าใจเรื่องราวของผมผิดไปอย่างไรบ้าง เล่าจนเขาเข้าใจกันหมดแล้ว เขาก็ลาฉันกลับไป นี่คือความทุกข์ของมนุษย์โลกเรื่องหนึ่ง จากหลาย ๆ เรื่องที่วันนี้เข้ามาหาผม

ก็อยากจะบอกให้ผู้อ่านทั้งหลายได้รับทราบ ว่า คนเราเกิดมา มีทุกข์ ผมได้ต้อนรับผู้คนมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ ยังไม่เคยเห็นใครมีความสุขแล้วมาเยี่ยมผมเลย ชีวิตนี้มีทุกข์จริง ๆ ไม่รู้ว่าคุณสุขที่แท้จริงของโลกมนุษย์นี้มีอยู่ตรงไหน คนรวยก็มีทุกข์ คนจนก็มีทุกข์ คนกลาง ๆ ก็ทุกข์ ทุกข์กันไปคนละแบบ หาความสุขในโลกนี้ไม่ได้ แล้วคนเรามักเห็นแก่ตัว จะเอาแต่ได้ จะเอาแต่ตามใจตัวเองอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ของเจ้าของนิมิต (นายไพศาล) ซึ่งความทุกข์นี้เป็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวของผมคือ โรคทรัพย์จาง ซึ่งถือว่าเป็นโรคทั่ว ๆ ไปที่ชาวบ้านเป็นกัน เสร็จแล้วผมจึงได้ไปทำภารกิจส่วนตัว เช่น อาบน้ำ ฯลฯ และเตรียมทานข้าวเย็นกับพ่อแม่ เพราะตอนนั้นก็เป็นเวลา ๖ โมงเย็นกว่าเข้าไปแล้ว เมื่อทานข้าวเสร็จเรียบร้อย มีการล่อยกระซกกันในห้องญาติตามสมควร และได้นั่งคุยกับแม่ และญาติพี่น้องที่อยู่บ้านใกล้กันต่ออีกชั่วครู่หนึ่งตัวผมก็รู้สึกว่าง่วงนอน ซึ่งเป็นอาการเตือนปกติ เพื่อให้ไปนอนพัก และเตรียมเข้าสู่การนิมิตต่อไป เมื่อเข้าไปนอนได้เหลือบดูนาฬิกาเป็นเวลาเกือบ ๓ ทุ่ม ก่อนที่จะล้มตัวลงนอนไปที่บนเตียง ผมได้นั่งสวดมนต์ไหว้พระ มีบทอธิปิโส สวากขาโตสุปะฏิปันโน ที่บนเตียงนอนนั้น และหิ้งพระอยู่บนหัวเตียงที่ผมนอนอยู่ ไหว้พระเสร็จแล้ว ได้ล้มตัวลงนอน มองออกไปนอกหน้าต่าง ก็เห็นพระจันทร์เต็มดวงส่องแสงนวลทอง สว่างอยู่บนฟ้า เป็นคืนวันพระ เพ็ญเดือนสิบสอง วันดีอย่างนี้คงจะได้มีโอกาสไปรับทราบเรื่องราวมงคลอะไรสักอย่างเป็นแน่ ก่อนที่จะหลับสนิท ในใจผมได้รำพึงถึง พุทธโธ ๆ ก็ได้นิมิตไปตลอดเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้จนหลับสนิทไป เห็นท่านครูบาคุณธำ และท่านพญาพิงคราชมารอรับผม (นายไพศาล) เหมือนกับทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา ท่านครูบาคุณธำนุ่งห่มผ้าจีวรย่อมนวดสีกัลก นุ่งผ้ามัดดอกเรียบริ้อยดงงาม ส่วนท่านพญาพิงคราชแต่งกายด้วยเสื้อสีเขียวยอดตองเป็นเสื้อทรงกระบอกมีลวดลายคล้ายลายเครือเถาสีเขียวแก่อู้อยู่ทั่วตัว บนศีรษะมีเครื่องสวมเหมือนมงกุฎครอบมีปลายยอดสั้น สูงขึ้นไปสักหนึ่งคืบสวมครอบปิดท้ายทอย และจอนผมล้อมคล้ายทอง มัดเอาด้วยผ้าแพรคล้ายผ้าขาวม้าสีแดงอ่อนสวยงาม กางเกงเป็นทรงพอดี นิมิตพิศวง โดยคุณไพศาล แสนไชย_พระแก้วมรกต

ตัวชายาวถึงตาตุ่มมีสีเขียวยอดตองเหมือนกับเสื่อ สวมรองเท้าปลายอน ดูสมเป็นผู้มีอำนาจ น่าเกรงขาม ดูท่าทางเอาจริงเอาจังเอาเรื่อง ซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของท่านเช่นนั้น ส่วนตัวผม (นายไพศาล) แต่งกายชุดและกางเกงคล้าย ๆ ของท่านพญาพิงคราช มีสีคล้ายกัน แต่ลวดลายจะห่าง ๆ ไม่สวมอะไรบนศีรษะ ไม่ได้มัดเอว และไม่ได้ใส่รองเท้า (เท้าเปล่า) ท่านทั้งสองยืนยิ้ม ๆ มองมาทางผม เมื่อเห็นว่าทุกอย่างพร้อมแล้ว ท่านได้พยักหน้า เหมือนจะบอกผมว่ารีบออกเดินทางได้แล้ว โดยก่อน จะออกเดินทางไปนี้ ผม (นายไพศาล) ก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่บนเตียงในห้องนอน ในลักษณะตะแคง ขวาเอามือหนุนศีรษะไว้ (พนมมือแล้วนอนทับ) การไปนี้ก็ไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างไร้น้ำหนักและ ไร้จุดหมายปลายทาง รู้สึกได้กำลังขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างรวดเร็ว สภาพบรรยากาศรอบ ๆ มีความสว่าง ว่างโล่ง ไม่มีพระจันทร์ หรือดวงดาวให้เห็นแม้สักดวงหนึ่ง มองไปทางไหนก็มีแต่แสงสว่างนวลสบายตา ไม่รู้เหมือนกันว่า ต้นกำเนิดแสงนี้อยู่ตรงไหน ยิ่งลอยสูงขึ้นไปก็ยิ่งรู้สึกสงบ สบาย เบาใจมากยิ่งขึ้น เรื่อย ๆ

ท่านทั้งสองได้พาผมลอยขึ้นไปไกลมาก เมื่อขึ้นไปถึงจุดที่ต้องการ ท่านทั้งสองก็ได้พาผมลง มายังสถานที่แห่งหนึ่ง ปรากฏลักษณะเป็นลานกว้างขนาดใหญ่ มองไปได้ไกลสุดลูกหูลูกตาลานแห่งนี้ โล่งเตียน เหยียบลงบนพื้นก็มีความนุ่มพอดี ๆ มีสภาพบรรยากาศทั่วไปเย็นสบายใจ นอกจากความ เย็นแล้ว ก็ยังมีความสว่างไสวทั่วไป ซึ่งไม่ใช่ความสว่างแบบแสงอาทิตย์ เมื่อลงมาถึงที่นี่แล้ว เกิด ความรู้สึกมีความสุขเบิกบาน ชวนให้ลืมเรื่องสุขทุกข์ทั้งหลายในโลกมนุษย์ได้หมดสิ้น เมื่อลงมาแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้นำผมออกเดินไปข้างหน้าอย่างไม่รอช้า โดยท่านครูปาณิศณาเดินนำหน้า ตามด้วยท่าน พญาพิงคราช และตัวผม (นายไพศาล) ซึ่งตัวผมนี้มีความสูงในโลกมนุษย์ คือ ๑๖๕ เซนติเมตร เหลือ สูงแค่เอวท่านพญาพิงคราชเท่านั้น ท่านครูปาณิศณาสูงกว่า ท่านพญาพิงคราชไปอีกสักหนึ่งฝ่ามือ

ท่านทั้งสองก็ได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว มิได้สนทนาอะไร เดินๆ ไปสักระยะหนึ่งก็ มองเห็นเป็นหัวถนนปรากฏยาวตรงต่อไปข้างหน้า คณะของผมได้มาหยุดยืนอยู่ที่หัวถนนนั้นชั่วคราว เหลียวมองไปด้านข้างของหัวถนนนั้น ก็เห็นมีต้นไม้ต้นใหญ่ขึ้นอยู่ข้างละต้น ดูลำต้นมีผิวคล้ายต้นสลิ (โพธิ์) แต่ลักษณะลำต้นดูราบเรียบและหมดจดสดใสกว่า มีขนาดใหญ่ราว ๑๐ คนโอบ มีความสูงราว

ตึก ๕ ชั้น กิ่งก้านสาขาใหญ่เป็นระเบียบเรียบร้อย ดูสม่าเสมอเหมือนตัดแต่งไว้ ทรงพุ่มใหญ่กลมมน กว้างออกไปข้างละสัก ๑๐ เมตร หากวัดโดยรอบคงแผ่ความกว้างราว ๒๐ เมตร มีใบเล็กคล้ายกับใบ ฉำฉา ผิวใบมีสีทองคำเปลว ใบสงบนิ่งไม่ไหวติง มีดอกออกเป็นกลุ่มอยู่ที่ปลายกิ่ง หน้าตาคล้ายดอก กระจ่างดา ดอกมีสีเขียวยอดดอกรอ่อน ส่งกลิ่นหอมฟุ้งเหมือนดอกพิกุลแห้งไปทั่วบริเวณนั้น เมื่อพินิจ มองแล้วรู้สึกร่มเย็นใจยิ่งนัก ท่านครูบาคุณธธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้ชี้มือให้ ผมดู "ดูต้นนี้ซิ หอมไหม?"

"โอ้ หอมดีครับ" แล้วผมก็ได้ถามท่านพญาฯ ว่า มันเป็นต้นอะไร

ท่านพญาพิงคราชยิ้มแล้วก็หัวเราะขึ้นว่า "ต้นนี้ คือต้นบ่มี (ไม่มี ในโลกมนุษย์ เป็นต้นที่สมมติ เทพในโลกมนุษย์ ได้กินได้ทาน (ได้ทำบุญ ทำทาน) มาแล้ว มาเกิดอานิสงส์ อยู่ที่โลกนี้"

"โลกนี้ คือ โลกอะไรครับ"

พญาพิงคราช "สุเขา (เธอ) ว่าจะเป็นคนโลกพระจันทร์ หรือว่าโลกพระอังคาร"

"เอ งั้นก็โลกพระพุทธรักษา (กระมัง) ?" (เล่นคำพ้องเสียง กับคำว่าวันพุธ)

"โอ ! ถูกแล้ว อันนี้เป็นโลกพระพุทธรักษา กำเดียวสุเขา (อีกเดี่ยวเธอ) จะได้ไปพบและรู้เรื่องพระพุทธร"

ว่าแล้วพวกผมก็หัวเราะ แล้วพากันเดินต่อไป

เดินต่อไปอีกสักระยะหนึ่งก็ไปถึงบริเวณที่ ๒ ข้างทางเริ่มเห็นเป็นบ้านตั้งอยู่ห่าง ๆ กัน แต่ละ หลังตั้งอยู่ห่างกันราว ๕๐๐ เมตร ทั้งหมดล้วนเป็นอาคารทรงจตุรมุขขนาดใหญ่ทั้งหมด เทียบไปแล้วดู จะใหญ่กว่าวิหารจตุรมุขวัดพระบาทตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน ประมาณ ๕ เท่า มองดูหลังคา เห็น เป็นหลังคาราบ ๆ ไม่มีกระเบื้อง มีส่วนยอดเป็นปลายแหลมทรงปราสาท ประดับประดาตัวอาคารไว้ ด้วยลวดลายเครือเถาอย่างวิจิตรพิสดารสวยงาม แต่ละหลังมีลวดลายเหมือนกัน มีบันไดขึ้นประมาณ ๕ ชั้น สามารถขึ้นได้ ๔ ด้าน ที่ผนังมีช่องหน้าต่าง มีฝั่งด้านหนึ่งติดกับถนน

ท่านครูบาคุณธธา กับท่านพญาพิงคราชได้พาผมเดินมาเรื่อย ๆ จนถึงหลังที่ ๙ ด้านซ้ายมือ ที่หน้าบ้านหลังนั้นได้มีคนนั่งคุกเข่ารออยู่ เหมือนทราบการจะมาของคณะพวกผมอยู่ก่อนแล้ว

มองเห็นเป็นผู้ชายมีอายุ รูปร่างค่อนข้างสูง ไร้ผมทรงแบะแสกกลางสั้นพอประมาณ ผมเป็นสีขาวหมดแล้ว อายุคงราว ๆ ๗๐ ปี แต่มีผิวพรรณดี ผิวขาวมีใบหน้าอímเอิบฟ่องใส ฟันเต็มสวยงาม สวมเสื้อทรงกระบอกสีขาวแขนยาว ที่ปลายแขนเสื้อขึ้นมาถึงช่วงศอกมีความระยิบระยับคล้ายมีทองคำเปลวติดอยู่ กางเกงสีขาวลักษณะคล้ายกางเกงขาก๊วย สวมใส่รองเท้าสีขาวปลายงอนเมื่อได้พบกับคณะของพวกผม คุณลุงท่านนั้นก็ได้ยกมือขึ้นไหว้ระหว่างอก แล้วกล่าวว่า "ขอไหว้สาท่านครูบาคณา และท่านพญาพิงคราช และขอดีใจกับล้ามในเมืองมนุษย์" พูดพร้อมกับหันหน้ามายิ้มทางผม ผมได้ยกมือไหว้ระหว่างอกและยิ้มตอบ แล้วคุณลุงคนนั้นก็พูดว่า "ข้าดีใจ เต้ ๆ" (ข้าดีใจจริง ๆ (เดิมบทสนทนาใช้ภาษาพื้นเมืองภาคเหนือทั้งหมด ทีมเรียบเรียงขอเปลี่ยนเป็นภาษาไทยกลาง เพื่อให้อ่านง่าย แต่จะคงบางคำไว้ เพื่อรักษาอรรถรส))

ครูบาท่านก็ยิ้มรับ แล้วท่านพญาพิงคราซก็พูดว่า "ข้าก็รู้ว่า สูดใจและรอโอกาสอันนี้มานานแล้ว ว่าสุเจ้าอยากบอกเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์"

"ใช่แล้วครับ ข้าดีใจมาก ๆ ก่อนจะคุยกัน ข้าขอเชิญท่านครูบาคณา และท่านพญาพิงคราช และล้ามในเมืองมนุษย์ไปคุยกันข้างบน"

เมื่อเดินขึ้นไปด้านบน ก็เห็นมีโต๊ะตั้งตั้งไว้อยู่ ๔ ตัว อยู่ในลักษณะของการจัดวางเตรียมไว้แล้ว มี ๓ ตัวอยู่กลุ่มหนึ่ง ส่วนอีกหนึ่งตัวตั้งอยู่เดี่ยว ๆ ที่ด้านตรงข้ามกับ ๓ ตัวนั้น ท่านครูบา ท่านพญาฯ ได้เดินขึ้นไปก่อน ผมมองไปที่ผนังฝั่งในฟากซ้าย ห่างออกไปจากด้านหลังของที่นั่งเดี่ยวตัวนั้นพอสมควร เห็นมีข้าวของคล้ายข้าวปลาอาหาร ข้าวจี๋ กองข้าวเป็นเม็ด ๆ จัดวางรวมไว้ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบ ดูมาก พอกินพอใช้ ผมได้เอ่ยถามว่า นี่คืออะไร เห็นมีปลาแห้ง อ้อยควั่น กล้วย น้ำอ้อย "อันนี้คือของกินของท่าน (ของทำบุญทำทาน) ของตัวข้าสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ และมาเกิดเป็นอานิสสงส์อยู่ในโลกนี้ ซึ่งข้าก็ได้กินได้ใช้เมื่อมาอยู่ในโลกนี้ทั้งนั้น"

คณะของผมได้พากันนั่งลงตรงที่ ๆ ได้จัดไว้ เป็นที่นั่งแบบมีพนักพิงมีที่เท้าแขน ขนาดพอดีนั่งของแต่ละคนหน้าตาของมันเหมือนเก้าอี้ไม้สมัยก่อน แต่ไม่รู้ว่าจะทำด้วยอะไร เวลานั่งก็รู้สึกแข็ง ๆ

เหมือนนั่งเก้าอี้ไม้ปกติ โดยท่านครูบาคัณธา ท่านพญาพิงคราช และผมเลือกนั่งติด ๆ กันไป ส่วนชายคนนั้นนั่งตัวที่อยู่ด้านตรงข้าม ห่างจากพวกผมไปประมาณ ๒ วา

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายคนนั้นก็เหลียวซ้ายแลขวา และลุกออกจากตั่งนั้นลงมานั่งคุกเข่ากราบท่านครูบาคัณธา จากนั้นก็ไหว้กราบท่านพญาพิงคราชลงที่หนึ่ง ซึ่งท่านทั้งสองก็กล่าวขึ้นมาเกือบจะพร้อมกันว่า "เชิญนั่งข้างบนเถอะ" ชายคนนั้นจึงลุกขึ้นมานั่งที่ตั่งแล้วก็ว่า "โอ...ก็ขอยินดีกับล้ามในเมืองมนุษย์" แล้วทำท่าทางจะไหว้มาทางผม แต่ผมก็ได้ยกมือขึ้นห้ามไว้ แล้วไหว้แทน เพราะสำนึกว่าตนมีอายุน้อยกว่า แล้วชายคนนั้นก็ไหว้ตอบ ท่านครูบาคัณธาได้เหลียวมองมาทางท่านพญาพิงคราช พร้อมกับยิ้มขึ้นเล็กน้อย ท่านพญาพิงคราชเห็นดังนั้นก็ยกมือขึ้นไหว้ท่านครูบาคัณธา แล้วท่านครูบาคัณธาก็หันไปพูดกับคุณลุงคนนั้นว่า "เอ้า มีอะไรจะพูดกับเขา ก็ให้พูดไป" ท่านพญาพิงคราชหันมาบอกกับคุณลุงคนนั้นด้วยว่า "มีอะไรจะพูดส่งต่อไปยังโลกมนุษย์ ก็บอกได้โดยผ่านล้ามนี้" พร้อมทั้งชี้มือซ้ายมาทางผม (นายไพศาล) แล้วท่านพญาพิงคราชก็พูดต่อ "เอ้อ ให้เล่าถึงเรื่องราวของตัวสูด้วย" "โห้ะ จำเป็นต้องเล่าต้องบอกด้วยหรือ" ลุงคนนั้นกล่าว

"เออ ก็จำเป็นสิ" ท่านพญาพิงคราชพูดแล้วยิ้ม ๆ หัวเราะไปด้วย "จะจำเป็นอย่างไร ก็ท่านครูบาคัณธาและท่านพญาพิงคราชรู้อุบายเรื่องราวของตัวข้าแล้วนี่" "ท่านครูบาเจ้า และข้ารู้จักสูดี แต่ล้ามยังไม่รู้จักสูนี่" ท่านพญาพิงคราชตอบ แล้วทั้ง ๔ ก็หัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน "เออจริงด้วย ขอสุมาเตอะ" (ขอโทษด้วยครับ)

จากนั้นชายคนนั้นก็เอี้ยวตัวหันหน้ามาทางผม (เป็นโดยมาก) แล้วก็ยิ้ม ๆ พุดขึ้นบอกว่า "เออล้ามเหย (ล้ามเอย) วันนี้เป็นโอกาสอันดีอันงามที่ท่านครูบาเจ้าคัณธา และท่านพญาพิงคราชพาล้ามมาพบตัวข้า เพื่อให้โอกาสข้าได้พูดเรื่องราวเกี่ยวกับของสำคัญคู่บ้านคู่เมืองของเมืองไทยสยามประเทศ สิ่งที่จะได้เล่าบอกนี่ เป็นเรื่องราวของพระเจ้าแก้วอันมีค่าควรเมือง ซึ่งปัจจุบันในโลกมนุษย์เรียกชื่อว่า พระแก้วมรกต ตั้งอยู่ที่กลางเมืองไทยสยามประเทศ"

"ซึ่งก่อนที่ข้าจะบอกเล่านี้ ข้าขอบอกเรื่องของตัวข้าก่อน ตัวข้านี้" (พูดพร้อมกับยกมือขวาชี้เข้าหาตัว "ตัวข้ามีชื่อว่า ขนานจิ้น" (หนาน/ทิดจิ้น ซึ่งต่อไปผมจะขอเรียกคุณลุงท่านนี้ว่า นายหนานจิ้น) ข้าได้มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์และได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ในสมัยพญาพิงคราชกิน (ครอง) เมืองโยนก (นายหนานจิ้นพูดแล้วหันมายิ้มใส่ท่านพญาพิงคราช / ท่านพญาพิงคราชก็ยิ้มตอบ) บ้านของข้าอยู่ด้านหลังวัดผ้าขาวบ้าน เมืองเชียงแสน ข้ามีอาชีพเป็นคนทำไร่ ทำนา รับจ้างตัดคันทา ทำคันทาแลกกับอาหาร มีพริกเกลือ เต๋อต่าง เป็นต้น ข้ามีลูก ๑๔ คน ภรรยา ๒ คน ปีที่ข้าสิ้นบุญจากโลกมนุษย์คือ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ เหนือ (เดือน ๔ ใต้ ปีพุทธศักราช ๑๖๗๐ โดยโรคหืดต้อง (ท้องร่วง/ท้องเสีย) กินลาบดิบกับเหล้าป่าทำเองแล้วท้องเสีย ซึ่งเป็นการตายหรือสิ้นบุญ เพราะหมดอายุขัยของข้าตามวัฏสงสารโลก รวมอายุในตอนนั้นได้ ๗๔ ปี ๓ เดือน กับ ๒๕ วัน เอน่อ... มันกินแล้วก็ล่า (ตอนนั้นมันกินแล้วก็อร่อย) นายหนานจิ้นอมยิ้มหัวเราะ "ข้าเคยไปโลกมนุษย์แป๊บหนึ่ง ไปในเมืองโยนก เชียงแสน ไปเห็นเขากินข้าวกับลาบกัน" ได้ยินเขาว่า "ลาบมี ดีใส่ คั่วในแว่ด" ข้าเป็งใจเื้อะ ("ลาบมีดีใส่เครื่องในล่อม" ถูกใจข้าเหลือเกิน)

เมื่อเสียดใจเสียดใจแล้ว (เมื่อตายจากโลกมนุษย์แล้ว) จิตใจนั้นก็ได้ไปตกอยู่ที่ร้อนในห้วงอบาย ระยะเวลาหนึ่ง คิดเป็นเวลาวันหนึ่งของโลกวิญญาน คือประมาณสิบปีของโลกมนุษย์ แล้วได้ไปเสวยสุขอยู่ที่กองบุญกองกุศลของตัวเองที่มีไว้ จากนั้นก็ได้หมดบุญจากที่กองบุญกองกุศลของตัวเอง จึงได้มาอยู่ที่นี้ (พูดพร้อมชี้มือขวาลงพื้น) โดยโลกทั้ง ๓ บอกพร้อมทั้งบุญและกรรมได้จัดให้ตัวข้าได้มาอยู่ที่แห่งนี้

ผมก็คิดว่า จะถามว่าที่แห่งนี้คืออะไร ปรากฏว่าท่านพญาพิงคราชก็ได้ถามขึ้นมาก่อน เหมือนจะรู้ว่าเรากำลังคิดอะไร ท่านพญาพิงคราชถามว่า "ที่นี่คือที่ไหน" "เหือะ? พญาพิงคราชเจ้าก็รู้แล้วนี่" นายหนานจิ้นพูดด้วยสีหน้าแปลกใจท่านพญาพิงคราชหัวเราะ "ข้านี้รู้ แต่คนของข้าไม่รู้" นายหนานจิ้นได้ฟังก็หัวเราะขึ้น แล้วพูดพร้อมกับยิ้มเล็กน้อยว่า "ที่นี่คือแดนศักดิ์สิทธิ์ ชั้นมหาวนา เป็นที่อยู่ของหมู่ที่ต้องทำหน้าที่ดูแลรักษาของสำคัญเมืองไทยประเทศ" พูดพร้อมชี้มือกวาดไปทั่วบริเวณทั้งหมด ซึ่งตอนเดินมานั้น ผมได้มองออกไปก็เห็นมีอาคารบ้านเรือนเป็นร้อย ๆ หลังไกลออกไปสุดลูกหูลูกตา ณที่ข้าได้เฝ้าอยู่นี้เป็นสถานที่ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือ พระแก้วอันมีค่าควรเมือง และสิ่งทีข้าจะเล่าต่อไปนี้

เป็นเรื่องของการสร้างพระเจ้าองค์นี้ ถึงแก้งูนรากแก้วของหินแก่นี้ (ถึงต้นแหล่งที่มาของหินก้อนนี้) และที่มาที่ไปของพระเจ้า (ที่มาที่ไปของพระพุทธรูป จากนั้นท่านครูบาศิลา และท่านพญาพิงคราชก็ได้หันมาทางตัวผม "เอ้า สูเอ๋ยตั้งใจฟังดี ๆ" ผมเมื่อรู้ว่าเป็นเรื่องของพระแก้วมรกตก็ตั้งใจฟังเพราะมโนนึกตอนนั้นก็รู้แล้วว่า พระแก้วมรกตเป็นของสำคัญของเมืองไทย จากนั้นนายหนานจิ้นก็ได้พูดว่าการได้มาซึ่งหินก้อนนี้เป็นเรื่องของเทวดาบันดล เทวดาองค์นั้นมีชื่อว่า **โสณันทิเทวบุตร** อยู่แดนสักคังโลกัง ท่านได้มาดลบันดาลอยากให้คนได้มาพบหินแก้วก้อนนี้ เพราะเป็นหินมงคล หาได้ยากในโลกมนุษย์ ไปเข้าฝันคนสองคนที่มีครอบครัวอยู่บ้านติด ๆ กัน ซึ่งบ้านของสองคนนี้ก็อยู่ถัด ๆ กัน จากบ้านของข้า (นายหนานจิ้น) ประมาณสัก ๑๐ วา ถัดกันไปหลังสองหลังเป็นบ้านของนายหนานจิ้น กับอีกหลังหนึ่งเป็นของนายหนานปึงเป็นคนอายุราว ๖๐ กว่า (ประมาณ ๖๔ - ๖๕) อาศัยอยู่บ้านกับลูกเมีย มีอาชีพเป็นคนหาปูปลา หาเข้ากินค่ำกินกลางวัน โดยในคืนหนึ่งทั้งสองได้ฝันเหมือน ๆ กัน คือเห็นคนแก่หนุ่มชู้ชวามขามาบอกว่า "วันพรุ่งนี้เมื่อถึงเวลาตะวันตกดินไปแล้วยามขนาด เหมยลง (ประมาณยามน้ำค้างลง/ราวสักหนึ่งทุ่มเป็นต้นไป) ให้ไปทอดแหที่หน้าวัดผ้าขาวบ้าน แล้วจะได้ของชิ้นชมในชีวิต" โดยในฝันทั้งสองก็ได้ถามเหมือนกันว่า "ของชิ้นชมในชีวิตนั้นเป็นปลาตัวใหญ่ตัวหลวง (ตัวโต) หรือ? ป่าหลิม (ปลาช่อน) ตัวใหญ่หรือ? ปลาเหียนหลวง (ปลาไหลยักษ์) หรือ? ปลาผาหรือ?" คนแก่นั้นก็ว่า "เออ..ปลานี้ไม่ใช่ปลาที่สุเขว่ามาทั้งสามสี่อย่างนั้น แต่เป็นป่าปะกั้ง อะกะ ระนัง" (ป่าปุก อกรณิ ภาษาบาลีแปลว่า การไม่ทำบาป) "โธ้ย! ปลานี้ไม่มี! ปลานี้ข้าไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน!" "เออให้ไปเตอะ แล้วสุเขาจะได้เห็น" ฝันนี้เกิดขึ้นในเวลาใกล้แจ้งของวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ เหนือ (เดือน ๓ ใต้) ปีพุทธศักราช ๑๖๕๐

พอฟ้าใกล้สว่าง เมื่อผู้คนต่างก็ลุกตื่นขึ้นมาเป่าไฟ (ก่อไฟ) ชายจากทั้งสองหลังคาเรือนนี้ ก็ได้ออกมาหน้าบ้านพบกันกลางทาง เจอกันก็ถามกันว่า "สุจะไปไหน" "จะไปเล่าเรื่องแปลก เมื่อคืนข้าฝัน" "หรือ ข้าก็ฝันเหมือนกัน" "ข้าฝันว่าให้ไปทอดแห" "เออ ข้าก็ฝันอย่างนั้นเหมือนกัน" ชายคนแรกเล่าเสร็จแล้ว ก็มาเออแปลกงั้นเราสองคนตกลงจะลองไปตามที่ฝันว่าไว้เพราะทั้งสองก็มีความเข้าใจว่าทำทางจะเป็นเทวดาเข้าฝัน เพราะฝันพร้อมกันและเหมือน ๆ กัน "งั้นเราจะไปดูกันว่าเป็นปลาอะไรเตรียมแหดี ๆ ใหญ่ ๆ สายเอ็นใหญ่ ๆ เพราะต้องเป็นปลาใหญ่แน่" พอถึงเวลานั้นแล้ว ก็ได้เดินออก

จากบ้านไปขึ้นเรือที่ทำน้ำ ซึ่งจอดเทียบท่าอยู่หน้าวัดผ้าขาวบ้านนั้นแล้ว (แม่น้ำโขงสมัยนั้นอยู่ห่างจากหน้าวัดผ้าขาวบ้านมากกว่าในปัจจุบันนี้พอสมควร ทั้งสองนุ่งผ้าขาวม้า มัดแข้งมัดมือ (รัดเหน็บชายกางเกง) นุ่งกางเกงสะดออยู่เป็นประจำวัน ถึงเวลาตกค่ำตามยามที่มีนิมิตฝันบอกไว้ ก็ได้จุดขี้หญ้า (คบไฟชนิดหนึ่ง) เอาเรือออกจากฝั่งแต่ละลำมีคนสองคน คือ มีลูกชายทำหน้าที่พายเรือกับคนทอดแห (นายหนานจั้นกับนายหนานป้ง) ไปเกือบจะถึงกลางแม่น้ำก็หันหน้าเรือเข้าหากัน จากนั้นก็ได้หว่านแห (ทอดแหลงไปพร้อมกัน หว่านครั้งที่หนึ่งดึงขึ้นมาได้หอยเหล็กจ่าน (หอยก้นยาว ๆ) เจ้าละ ๙ ตัว เมื่อเห็นมีแต่หอยขึ้นมาอย่างนั้นก็จุ่ม (บ่น) มีปลาที่ไหนกัน

เลยหว่านแหครั้งที่ ๒ ลงไปแถวนี้ อีก ดึงขึ้นมาคราวนี้ได้หอยระแงบ (คล้ายหอยกาบ) เจ้าละ ๙ ตัว เหมือนกันเลยยิ่งจุ่ม (บ่น) หนักเข้าไปอีก แล้วคว้าเหล่าในกระบอกไม้เอี้ยะ (ไม้ไผ่ชนิดหนึ่ง) คนละกระบอกมายกตี๋ม ตี๋มไปบ่นไปอยู่ที่หัวเรือ "ไม่เห็นมีปลาเลย" แล้วก็ดำคนเข้าฝืนไปด้วย"เทวดา วอก (เทวดาหลอกลวง) ไหนบอกว่าจะได้ปลาใหญ่เห็นมีแต่หอย" ฯลฯ

ครั้งที่ ๓ ก็ทอดแหไป โดยหว่านแหเข้าหากันอีก คราวนี้แหติดดิ่งก็ดึงไม่ขึ้น ทั้งสองพยายามดึง แหขึ้น แต่ต่างฝ่ายต่างก็ดึงไม่ออก "มันติดอะไร?" เรือก็ทำท่าจะไหลไปตามน้ำต่างฝ่ายต่างต้องยื้อไว้ เอาเชือก และไม้ไผ่ยาวปักลงน้ำไว้ก่อน น้ำลึกเกือบครึ่งลำไผ่ ปักแล้วมัดยึดโยงเรือไว้ พอช่วยกัน ปักหลักให้เรืออยู่กับที่ได้แล้ว นายหนานทั้งสองก็โดดลงไปแม่น้ำโขง เมื่อมองดูพบว่าเป็นก้อนหิน เลย โผล่หน้าขึ้นมาบอก "หินเอี้ย แหติดก้อนหินดึงไม่ออก ก้อนหินก็ก้อนไม่ใหญ่ ทำไมมันดึงไม่ออกก็ไม่รู้เอี้ย หินพ่อหินแม่อะไรมาอยู่ตรงนี้ แหเข้าจะขาดเสียละมั้ง ทอดแหมาเป็นยี่สิบสามสิบปีไม่เคยเป็นอย่างนี้"

พยายามงมดูแล้ว แหก็ไม่ได้ติด เหมือนลงไปครอบก้อนหินเอาไว้เฉย ๆ แต่ดึงไม่ออก เลยมา คิดกันว่า เอ..มีดก็มีดอย่างนี้ เรือก็ไปไหนไม่ได้ติดหมดไม่รู้จะทำอย่างไร พอทำอะไรไม่ถูกก็เลยบน บานกัน โดยเอาเหล่าที่เหลือในกระบอกไม้เอี้ยะ (ชื่อไม้ไผ่ชนิดหนึ่ง) นั้น หยาดลงแม่น้ำโขงแล้วตั้งจิต อธิษฐานไว้ ตั้งจิตกันแบบไม่ค่อยดีไม่ค่อยงามสักเท่าไรว่า "ขอเทวบุตร เทวดา พญาอินทร์หงสา นางเงือกผู้รักษาแม่น้ำแห่งนี้ อยู่ที่ไหนขอให้ช่วยข้าหน่อย ข้าไปไหนไม่ได้ ขอให้เรือข้าไปถึงฝั่ง ข้าจะกลับบ้าน แล้วขอให้แหข้า พ้นจากก้อนหินวอกอันนี้ไป เสียเวล่ำเวลาข้า แทนที่ข้าไปที่อื่นจะได้ปลาเยอะ

กว่านี้ คราวหน้าอย่าได้มาเข้าฝันอีกเนื้อเสียเวลาทำมาหากินชาวบ้าน ระวังชาวบ้าน เทวดาออกนัก ถ้าจะมาบอกอีกที ให้มาบอกไห้ห้องทองคำอยู่ที่ไหนให้มาบอกข้า ข้าจะได้พ้นทุกข์พ้นยาก ทุกวันทุกข์ยากเลี้ยงลูกเลี้ยงเต้าจะไม่ไหว" พุดบ่นไปแล้ว ก็หยาดน้ำเหล้าลงแม่น้ำไปด้วย (สมัยนั้นใครมีทองคำ มีช้างม้า มีบริวาร ถือว่าคนนั้นเป็นคนรวยที่สุด)

คราวนั้นเทวดาก็ได้รับรู้รับทราบ ก็ได้ดลบันดาลให้หัวเรือหันหน้าเข้าฝั่งมาได้ ส่วนแห่ที่ติดอยู่ก็ ยังติดแต่เคลื่อนไหลตามมามากมายอย่างนั้นเหมือนไม่ได้ติดอะไร กลายเป็นเบา ๆ มาอย่างนั้น เบากว่าพายเรือเปล่าไปซะอีก เรือหันกลับทางก้ง่ายแม่อยู่กลางน้ำเชี่ยว พายบ้างไม่พายบ้างเรือก็เข้าฝั่งมาได้ ทั้งอย่างนั้น พอมาถึงฝั่งแล้วก็จอดเรือไว้ที่ท่าน้ำแฉวงหน้าวัดผ้าขาวบ้านเหมือนเดิม แล้วก็ช่วยกันดึงแหขึ้นจากน้ำ แหก็เคลื่อนขึ้นมาโดยง่ายพร้อม ๆ กับก้อนหินนั้นที่ถูกดึงขึ้นมาด้วย จึงพากันเข้าไปดูใกล้ ๆ เห็นเป็นก้อนหินสีเขียวทึบขึ้นมาถึงฝั่งได้ ก็เป็นเวลายามน้ำย่อยปายแป (ยามน้ำค้างหยดจากปลายหลังคา) คือตึกแล้ว ก็มาตักใจกันตามแค่นี้ได้พอ (จุดใต้/จุดคบไฟดู) "มันเป็นหินอะไรแน่ ก้อนหินวอกนี้ ก็เมื่อมันตั้งไม่ขึ้น แต่มาถึงตรงนี้ก็กลับดึงง่าย เอามุย (ขวาน สับชะติ่ม) พอจะเงื่อขวานเข้าสับ เพื่อนอีกคนก็ห้ามว่า "อย่าเอาขวานไปสับก้อนหิน เดียวขวานจะเสีย เสียเหลี่ยม คนง่าว (โง่) จะเอาขวานฟันก้อนหิน" "เออจริงซำรู้แล้ว แกไม่ต้องมาสอนข้า" "ก็ตอนข้าบอกนั้นแกยังไม่รู้นี่ เหล้าตือหัวคิง" (ดื่มเหล้าเยอะจนไม่รู้จักคิดแล้ว) แล้วก็หัวเราะ "เออจริง กำคิงหลวกเหลือฮา (คำพูดแกลลวดกว่าซำ ให้เอาเหล้ามาให้ซำอีก ๒ กระบอกไม้เฮี้ยะ (ชื่อไม้เฟื้องชนิดหนึ่ง) ซำมันง่าว (โง่) ซำจะกินเหล้า เอาเหล้ามาให้ซำกิน" ว่าแล้วทั้งหมด (นายหนานจั้น นายหนานบั้ง และลูกชายของทั้งสอง) ก็นั่งกินเหล้ากันต่อตรงริมฝั่งนั่นเอง จนยุบเหล้า (เมาเหล้า นอนพังพาบ) ไปทั้งสี่คน ก้อนหินจึงอยู่ที่ริมฝั่งนั้นทั้งคืน พันไว้ด้วยแห และตะไคร่น้ำสีเขียวที่ขึ้นจับอยู่บนพื้นผิวโดยรอบ โดยรวมแล้วเป็นก้อนหินรูปไข่มีเหลี่ยมมุมบ้าง

พอรุ่งเข้ามา ตะวันส่องแสง ผู้คนออกจากบ้านมาจ่ายตลาด ก็มาเห็นทั้ง ๔ คนเมาเหล้านอนหลับอยู่ริมฝั่งนั้นจึงเข้าไปสอบถามดู ก็ได้ความว่า ได้ฝันว่า มีคนมาบอกให้ไปทอดแห แต่กลับได้ก้อนหินก้อนนี้ขึ้นมาแทน เมื่อลองชั่งเอาตะไคร้ออก ก็เห็นเป็นเนื้อหินสีเขียว ยิ่งชั่งยิ่งผ่องใส ผู้คนก็มามุงดูมากขึ้น แต่ก็ไม่มีใครรู้สึกคนว่าเป็นก้อนหินอะไร เพราะไม่เคยมีใครได้เห็นหินแบบนี้มาก่อน เลยเกิด

คำวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา มีคนไปเรียกม้าขี่ (ร่างทรง) ของผีบ้านผีเมืองและผีฟ้าเพื่อมาลงทรง ร่างทรงทั้งสองก็มา โดยคนหนึ่งมีชื่อว่า นางจั่นและ เป็นม้าขี่ของผีบ้านผีเมือง กับนางคำฟุ้ง เป็นม้าขี่ของผีฟ้า ซึ่งผีทั้งสองนี้เป็นที่นับถือของคนสมัยนั้น เมื่อเข้าทรงแล้วผีทรงทั้งสองเองก็ไม่รู้ว่าเป็นก้นหินอะไร "ข้าเกิดมาจนตายแล้ว ข้าก็ไม่เคยรู้ว่าเป็นหินอะไร บะหินกับตา ผีปู่ย่ากับเมือง" (ก้นหินอยู่กับท่าหน้า ผีปู่ย่าอยู่กับเมือง) ว่าไปซะงั้น "ก้นหินเกิดกับธรรมชาติพอยังไม่รู้ว่าเป็นก้นหินอะไร ไว้เจ้าพ่อจะไปถามพ่อพญาอินทร์ก่อน แต่ตอนนี้เจ้าพ่อจะกินเหล้า เอาเหล้ามา !!" ว่าแล้วก็เลิกกันไปอย่างงั้น จากนั้นร่างทรงก็ได้จัดงานรำผีฟ้าตลอด ๗ วัน นัยเพื่อเป็นการพ้องสมโภชก้นหินประหลาดจัดการพ้องกันขึ้นที่ริมน้ำโขงนั่นเอง เพียงแต่ยกขึ้นมาบนฝั่งอีกนิดหน่อยแล้วทำเนินดินหินขึ้นมากองไว้ทำเป็นดอน จากนั้นจึงยกเอาก้อนหินสีเขียวจากแม่น้ำโขงนี้ขึ้นวางไว้ตรงกลาง แล้วก็พากันรำพ้องไปรอบ ๆ หินก้อนนี้ ซึ่งมีน้ำหนักราว ๒-๓ คนสมัยนั้นช่วยกันอุ้มไหว

การทรงมีทั้งหมดถึง ๓ ครั้ง โดยในครั้งที่ ๓ ร่างทรงได้บอกว่าเป็นก้นหินเก่าแก่ซึ่งก็ยังคงตอบไม่ได้ว่า เป็นอะไรอยู่นั่นเอง นายหนานจิ้นคนเล่าได้พูดขึ้นว่า "อนิจจา สัตว์โลกผู้ต่ำต้อยด้อยปัญญาบอกไม่ได้" เมื่อหมดเรื่องคนทรงแล้วชาวบ้านก็ได้ไปถามพราหมณ์ที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น ซึ่งมีชื่อว่าปู่จ่านเมืองจิ้น (อาจารย์เมืองจิ้น/อาจารย์ผู้รู้พิธีกรรมต่าง ๆ ทางพุทธศาสนาโหราศาสตร์ ฯลฯ) เป็นผู้ที่มีอายุมากเกือบ ๘๘ ปี มีความรู้ในการดูเมื่อ (หมอดู/ทำนายทายทัก) ปู่จ่านเมืองจิ้นเมื่อได้ฟังเรื่องราวแล้ว ก็ได้ลงวันเวลาฤกษ์พานาที พร้อมกับใช้ความรู้ส่วนตัวเข้าพิจารณาดูด้วย ก็ได้ลงความเห็นว่าเป็นก้นหินไม่ใช่หินธรรมดาแต่เป็นหินแก้วมรกต ผู้คนได้ทราบอย่างนั้นจึงพากันเรียกไปตามนั้นด้วยเรื่องการพบหินแก้วมรกตนี้จึงดังขึ้นเรื่อย ๆ จนมาเข้าถึงหูของพระเจ้าพิงคราชผู้กินเมือง (ผู้ครองเมือง) ในสมัยนั้น (นายหนานจิ้นเล่ามาถึงตรงนี้ก็หันไปยังท่านพญาพิงคราชที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผม (นายไพศาล) ซึ่งท่านพญาพิงคราชก็ยิ้มตอบนายหนานจิ้นเล็กน้อยโดยไม่ได้กล่าวอะไรเพิ่มเติม แล้วนายหนานจิ้นก็ได้เล่าเรื่องราวต่อไป

ท่านพญาพิงคราชเมื่อได้ทราบข่าวก็เกิดความสนใจจึงเรียกให้คนไปนำแก้วมรกตนั้นมาให้ดู แล้วได้เรียกผู้มีความรู้เรื่องแก้วหิน ดิน น้ำ ซึ่งปู่จ่านเมืองจิ้นเองก็ได้มาร่วมพิจารณาในครั้งนั้นด้วย ซึ่ง

เมื่อพิจารณาแล้วทุกคนก็มีความเห็นพ้องต้องกันว่า นี่เป็นแก้วมรกตอันมีค่าคู่ควรเมือง ดั่งนี้แล้ว ท่านพญาพิงคราชจึงได้ถามว่า ใครเป็นผู้ได้หินก้อนนี้มา และได้มาอย่างไร ปู่จ่านเมืองจิ้นได้บอกว่า "นายขนานจิ้นกับนายขนานป้งเป็นผู้ได้มา" ท่านพญาพิงคราชจึงสั่งให้ไปเรียกทั้งสองคนมาเข้าพบในวังของท่านเมื่อนายขนานทั้งสองคนรู้ว่า พวกตนถูกพญาพิงคราชผู้เป็นเจ้าของเรียกตัวให้เข้าไปพบในวังภายใน ๓ วัน ต่างก็เกิดความหวาดกลัวเป็นที่สุด คือ กลัวว่าจะถูกฆ่าตาย ด้วยความกลัวนั้นจึงได้พากันส่งเสียส่งมอบทรัพย์สินต่าง ๆ ให้ลูกเมีย มีแห มีเรือ รวมทั้งไร่นา และที่สวนเล็ก ๆ น้อย ๆ ตนมีอยู่ (มีที่อยู่ ๓๐ วา ๔ แจ่ง อยู่แถวห้วยน้ำฮาก (รากเป็นต้น)) แล้วทั้งสองจึงตามปู่จ่านเมืองจิ้น ซึ่งเป็นผู้มาพาตัวเข้าวังต่อไป

ที่ห้องโถงในวังซึ่งแวดล้อมไปด้วยข้าราชการ เมื่อนายขนานทั้งสองมาอยู่ต่อหน้าพญาพิงคราชแล้วเกิดเหวี่ยงโคลคั่วไหล (เหวี่ยงไหลโถมไปหมด) พุดจาอะไรไม่ถูก ท่านพญาพิงคราชเห็นอาการของทั้งสองดั่งนั้น จึงดำไปว่า "สุเขาคือคน ไม่ใช่หมา สุเขาคือความผิดอะไรถึงมากลัวช้า ถ้าไปลักขโมยเขามาละก็มีความผิดอยู่ สุเขาทำใจดี ๆ เหมือนแม่น้ำทั้ง ๕ ตัวกูไม่ได้ตัดคอสุหรอก ตัวข้าเพียงใครรู้ที่มาของแก้วมรกตว่า ต้นเรื่องที่มาเป็นอย่างไรให้เจ้าทั้งสองเล่าให้ข้าฟังหน่อย"

เมื่อทั้งสองได้ยินพญาพิงคราชพูดอย่างนั้นก็ดีใจว่าตนไม่ถูกฆ่าแล้วจึงได้สติขึ้นมา แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พญาพิงคราชฟัง เริ่มตั้งแต่ที่มีเทวดามาเข้าฝันจนกระทั่งจบเรื่อง พญาพิงคราชได้ฟังแล้วก็เป็นที่พอออกพอใจ แต่ติดใจอยู่กับเรื่องที่ทั้งสองไปด่าเทวดาเป็นวอกค่าง (ด่าเป็นลิงเป็นค่าง) "สุเขาคิดอย่างไรจึงไปด่าท่าน" "พวกข้าคิดคับแค้นใจเลยด่าออกไปอย่างนั้น" พญาพิงคราชพูดขึ้นว่า "โอ้หนอ ข้าก็เคยคิดจะด่าไปเหมือนกัน แต่ข้าก็ไม่เคยพูดออกปากไปให้ใครได้ยิน เออดีละ สุเขามาเล่าให้ข้าฟัง ข้าก็ยินดีที่บ้านเมืองเราได้พบแก้วมรกตค่าควรเมือง ข้ามาเห็นแก้วก้อนนี้แล้วพอใจมาก ข้าจะเอาไว้ที่นี่แหละ เพื่อเป็นสิ่งค่าควรแก่เมืองนี้สุเขาจะว่าอย่างไร" สองคนนั้นก็พร้อมใจกันตอบว่า "ก็คิดว่าสุดแต่เจ้าเมือง จะเอาไปก็เอาไปเถิด พวกข้าเอาไปก็ต้มแกงกินไม่ได้" พญาพิงคราชได้ฟังดั่งนั้นก็ว่า "ยินดีที่สุเขาให้ข้า แต่ตัวข้าก็มีสิ่งตอบแทนให้สุ" ซึ่งพญาพิงคราชได้จัดของตอบแทนมอบให้กับทั้งสองคนเป็นข้าวเปลือกข้าวสารอย่างละ ๓ ถัง (๓ เกวียน) และให้ทั้งสองคนเลิกอาชีพจับปลา "จากนี้ไม่

ต้องทอดแหใส่ไซ (ชื่อเครื่องมือจับปลา ชนิดหนึ่ง) อีกต่อไป แล้วนับจากนี้ให้พวกเจ้ามาอยู่กับข้า มาเป็นบริวารข้าอยู่ที่นี้ ข้าขอมอบหมายให้ทั้งสองคน ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลล่าน้ำเหมืองฝายทั้งหมด ในเขตเมืองเชียงแสน พร้อมกับอนุญาตให้พวกเจ้าพาลูกเมียเข้ามาอาศัยอยู่ในเขตวังนี้ด้วย"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นนายขนานทั้งสองก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ลาท่านพญาพิงคราชเพื่อกลับไป บอกข่าวดีให้กับลูกเมีย เมื่อเล่าเรื่องให้ลูกเมียฟังทั้งหมดแล้ว ลูกเมียก็ดีใจว่า พวกเราได้พ้นทุกข์ยาก เสียที ซึ่งต่อมานายขนานทั้งสองคนก็ได้ตั้งใจทำงาน มีการดูแลเหมืองฝาย เก็บภาษี เก็บส่วยเข้าวัง อีกทั้งครอบครัวของทั้งสองก็พากันตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี พวกเขาได้พากันหยุดเหล่าหยุดยา ทั้งสองคนได้รับผิดชอบหน้าที่ของตนเป็นอย่างดีตามที่พญาพิงคราชได้มอบหมายให้ เป็นที่ชื่นชอบของ พญาพิงคราชที่ได้ ๒ คนนี้มาช่วยงาน

ส่วนก่อนหินแก้วมรกตนั้น ท่านพญาพิงคราชได้นำไปตั้งวางไว้ที่หิ้งบูชาพระที่ท่านใช้ไหว้พระ ก่อนนอนและตื่นนอนทุกเช้าค่ำ บทไหว้พระที่ท่านพญาพิงคราชท่องก็มีนะโมฯ ๓ จบ อิติปิโสฯ สวาก ขาโตฯ สุปะฏิปันโนฯ เป็นต้น โดยนับ ตั้งแต่ท่านได้หินก้อนนี้มา ท่านก็ได้อธิษฐานจิตต่อท้ายด้วยทุกครั้งว่า "ขอให้บุญกุศลที่ได้ทำ ไปหาสัตว์มีตีนก็ดี ไม่มีตีนก็ดี เทวดาที่รักษาสากลพิภพก็ดี ขอให้ได้รับ เอาส่วนบุญกุศลนี้ทุกผู้ทุกนาม ตลอดถึงปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไปแล้วสู่โลกภายนอก ก็ขอให้ได้รับส่วน บุญอันนี้ และขอให้เทวดาตนที่มีอิทธิฤทธิ์จงมาเข้านิมิตบอกตัวข้า ชี้แนวทางว่าหินที่บอันนี้ ข้าสมควร จะเอาไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไรดี" แล้วพญาพิงคราชก็กรวดน้ำอธิษฐานจิตด้วยทุกครั้ง ทำอย่างนี้ ติดต่อกันเป็นเวลา ๓ วัน ก็มีเทวดาผู้มีอิทธิฤทธิ์องค์หนึ่งชื่อ **สัมปุตสสะเทวบุตร** ได้มาปรากฏสู่นิมิตในความฝันของพญาพิงคราช โดยในนิมิตนั้นพญาพิงคราชได้ไปยืนอยู่ ณ กลางลานช่วง เมืองโยนกเชียงแสน เทวบุตรองค์นี้ได้มาแสดงร่างเป็นคนสูงใหญ่สูงกว่าพญาพิงคราชในฝันนั้นไปสักคืบหนึ่ง มีผิวพรรณวรรณะสดใสเกินผิวพรรณของมนุษย์ ในนิมิตนั้น พญาพิงคราชก็มีความเกรงอยู่หน่อย ๆ ว่า เอ๊ะ คน ๆ นี้เป็นใคร แต่งกายนุ่งเสื้อคอกลมสีฟ้าจาง ๆ ไม่เปิดอก แขนสั้นเพียงศอก เนื้อผ้าโปร่ง พอประมาณ นุ่งกางเกงไม่มีลวดลาย ขากว้างคล้ายกางเกงสะดอ ขายาวถึงข้อเท้าสีฟ้าอ่อนเช่นกัน แต่ใส่รองเท้าปลายงอน แสดงว่าไม่ใช่บุคคลธรรมดา ที่ปลายรองเท้ามีความระยิบระยับในตัวเอง ไว้ผม

แสดกลาง ไม่มีหนดเครา ดูเป็นผู้มีอายุ แล้วชายในฝันก็ได้บอกกับพญาพิงคราชว่า “ก้อนหินอันเป็นมงคลนี้สมควรทำเป็นพระเจ้า (พระพุทธรูป) ให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา เพื่อเป็นบุญกุศลของมนุษย์ทั้งโลกนี้และโลกหน้าตลอดถึงผู้อยู่แดนศักดิ์โลกัง และหมู่ผู้อยู่แดนทิพย์แดนธรรมด้วย”

เมื่อมีนิมิตหมายที่ดังามเช่นนี้ พญาพิงคราชก็บังเกิด ความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ตื่นเช้าขึ้นมาแล้วจะไปอยู่ที่ไหนก็มีความสุข จิตใจมีความสุขเบิกบานปีติยินดีเป็นเวลาหลายวัน บางวันมีความสุขจนลืมกินข้าวเช้าข้าวกลางวันก็มี และนับตั้งแต่วันที่ได้นิมิตฝันดังกล่าว พญาพิงคราชก็ได้เริ่มปฏิบัติธรรมและทำบุญใส่บาตรทุกวัน ด้วยเมื่อได้ปฏิบัติธรรมเมตตาภาวนาทุกวัน ๆ แล้วก็ได้อิच्छฐานจิตกรวดน้ำหมายตน (อุทิศ ส่วนกุศล) ไปแก่เทวดา สรรพสัตว์ บุพการี ฯลฯ ทั้งผู้ตักที่ร้อน ตลอดถึงผู้อยู่ที่เย็นด้วย และได้อิच्छฐานต่อไปด้วยว่า “ขอให้บุญกุศลที่ได้มาภาวนาปฏิบัติธรรมนี้ ขอให้ได้นิมิตหมาย เกี่ยวกับก้อนหินอันเป็นมงคลนี้อีก” ซึ่งท่านพญาพิงคราช ปฏิบัติธรรมทุกวันต่อเนื่องกันมาอีกเป็นเวลา ๙ วันด้วยความปีติ

นิมิตครั้งที่ ๒ เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติกรรมฐานในวันที่ ๙ โดยปรากฏมีพระพุทธรูปปางสมาธิ ๒ องค์ ประทับนั่งอยู่บนบ่าทั้งสองข้างของพญาพิงคราช ซึ่งในนิมิตนั้นพญาพิงคราชได้หยิบเอาพระพุทธรูปลงมาดู เห็นเป็นพระพุทธรูปที่งดงาม มีแสงสว่างเจิดจ้าและเบาต้งปุยนุ่น เมื่อท่านพญาพิงคราชออกจากการปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ท่านจึงไปบอกกับลูกเมียของท่าน ตลอดจนหมู่เสนาอำมาตย์ และเหล่าข้าราชการบริพารว่า “ข้าได้นิมิตอีกแล้ว ข้าจะได้สร้างบุญครั้งยิ่งใหญ่แล้ว โดยจะเอาก้อนหินแก้วมงคลมาแกะเป็นพระเจ้า (พระพุทธรูป) แน่แล้ว” จากนั้นพญาพิงคราช ก็ได้ประชุมสมณะซีพราหมณ์ หมอเมื่อประจำตัว (โหราจารย์/โหรหลวง) ตลอดจนข้าราชการบริพารต่าง ๆ ที่อยู่ในรั้วในวัง โดยจัดที่ประชุมขึ้น แล้วนำก้อนหินแก้วมงคลมาใส่ไว้ในสลุกลง (ขันใบใหญ่) ที่รองข้างในไว้ด้วยข้าวตอกดอกไม้ มาต้งไว้กลางที่ประชุมนั้น แล้วท่านพญาพิงคราชก็เล่านิมิตหมายต่าง ๆ ที่ท่านได้พบมาทั้งเกิดขึ้นจากความฝัน และเกิดจากการปฏิบัติธรรมให้ทุกคนได้ฟัง ทุกคนได้ฟังแล้วก็มีความปีติยินดี แล้วได้พร้อมใจลงความเห็นตรงกันว่า สมควรจะสร้างพระเจ้า (พระพุทธรูป) ตามที่นิมิตหมายไว้

โดยไม่มีใครคัดค้าน แล้วทุกคนก็ได้เปล่งอนุโมทนาสาธุพร้อมกัน ๓ ครั้ง ในที่ประชุมครั้งนั้น การกำหนดวันแกะสลักหินแก้วมรกตนี้ พญาพิงคราชและโหราจารย์ได้เลือกเอาวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ เหนือ (เดือน ๗ ใต้) นับปีพุทธศักราช ๑๖๕๐ เป็นวันกำหนดหมายในการเริ่มแกะสลัก โดยได้คัดเลือกผู้มีฝีมือเป็นสล่าหลวง (ช่างในวัง) กับสล่าบ้าน (ช่างชาวบ้าน) มาฝ่ายละ ๓ คน รวมเป็น ๖ คน เพื่อมาช่วยกันแกะสลักและมาช่วยกันดูแล ในวันที่จะเริ่มทำการแกะสลักนั้น ก็ยังได้ทำการวางบนบานศาลกล่าวผีบ้านผีเรือน เจ้าป่าเจ้าเขา เทวบุตรเทวดา พญาอินทร์พรหม ณ ที่ทั้ง ๔ มุมเมือง โดยจัดทำพานกรวยดอกไม้ มีดอกเข็ม กับดอกจุ่มปาลาว (ดอกสีลาวดี) พร้อมทั้งรูปเทียนทีละ ๙ กรวย ไปตั้งบนบานไว้ ขออย่าให้มีมารมาขัดขวาง อย่าให้เนื้อแก้วได้เสียหาย ขอให้การแกะสลักราบรื่น ฯลฯ โดยนำไปบนบานกันตั้งแต่เช้าช่วงตะวันกำลังขึ้น

ในครั้งเริ่มแกะสลักก็ได้นิมนต์พระมาเจริญพุทธมนต์ ก่อนจะแกะจำนวน ๙ รูป ซึ่งล้วนแต่เป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ผู้เคร่งครัดในศีลและวินัยสมัยนั้น ซึ่งรายชื่อของท่านเหล่านี้ตัวข้า (นายหนานจิ้น) จะได้ออกในภายหน้าต่อไป เมื่อสวดมนต์เรียบร้อยแล้วพระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป ก็ได้ให้นำน้ำขมิ้น ส้มป่อยไปรดสรรเสริญก่อนหิน (สะ-หระ-สะ-หรง = รด/อาบ/ประพรม) พญาพิงคราชก็ได้ไปสรรเสริญแล้วตามด้วยหอมเมื่อในเมือง (โหรหลวง/โหรประจำเมือง) ที่สำคัญ ๆ ในครั้งนั้น เสร็จแล้วช่างแกะสลักก็ได้เริ่มทำการลงสีหลักแกะสลัก โดยทั้ง ๖ ได้แกะสลักเพียงคนละเล็กละน้อยพอเป็นพิธี ในการนี้ได้มีการตีฆ้องกลองระฆัง เพื่อเป็นอาณัติสัญญาณให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้รับรู้รับทราบด้วย ช่างแกะสลัก ทั้ง ๖ คน มีชื่อดังนี้

๑. เสนาป้อม ๒. เสนาคำเจย ๓. เสนาจันท์

๔. ขนานลิด ๕. ขนานเฟือ ๖. ขนานคำจู

ตลอดการแกะสลักพระแก้วนี้ ช่างแกะสลักทุกคนต้องนุ่งขาวห่มขาว ถือศีล รักษาศีล ๘ โดยพร้อมใจกัน รับศีล เริ่มตั้งแต่วันนั้นและเลยไปจนกว่าการแกะสลักจะเสร็จสิ้น (ช่างฝ่ายบ้านก็ได้รับ

อนุญาตให้เข้าพักในเขตวังเช่นกัน เวลากลับไปสู่ที่พักข้างแต่ละคนก็ยังรักษาศีลกันอย่างสม่ำเสมอ และอยู่ในการดูแลของพญาพิงคราชตลอด)

การแกะสลักองค์พระแก้วนี้ พวกช่างก็ได้ช่วยกันดูแล เมื่อช่างคนใดเหนื่อยก็จะช่วยกันเข้ามาผลัดเปลี่ยน ค่อยแกะค่อยทำไปทีละเล็กทีละน้อย เพราะเป็นงานที่ต้องใช้เวลา และความประณีต ทุกคนช่วยกันทำด้วยจิตใจยิ้มแย้มแจ่มใส มีกุศลจิตอยู่ในใจตลอด ทำงานกันโดยมากในช่วงกลางวัน หรือแม้จะเป็นช่วงกลางคืนด้วยก็สามารถทำได้ ทั้งนี้สุดแล้วแต่ช่างแกะสลักว่าจะอยากทำหรือไม่ ส่วนพุทธลักษณะของพระพุทธรูปองค์นั้น พญาพิงคราชและโหราจารย์ได้ช่วยกันออกแบบไว้ก่อนแล้ว คือทำเป็นปางสมาธิ แล้วมีพุทธลักษณะอื่น ๆ ตามแบบพระพุทธรูปที่เป็นที่นิยมของเชียงใหม่ ลักษณะอื่นๆ ในสมัยนั้น เช่น มียอดพระเศกโมลีเป็นรูปดอกบัวตูม มีขมวดเกศาใหญ่ เป็นต้น (ต่อมาภายหลังขมวดพระเศกและยอดพระโมลีนี้ได้หายไป เพราะอาญาสงคราม เพื่อความสงบเรียบร้อยในการปกครอง)

การแกะสลักหินแก้วมรกตจนสำเร็จเป็นองค์พระแก้ว (พระแก้วมรกต) นี้ ใช้เวลาในการแกะสลักนาน ๓ เดือน จึงเสร็จสิ้นในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ (เดือน ๑๐ ใต้) ปีพุทธศักราช ๑๖๕๐ ทั้งนี้ก็สำเร็จลงตามกำหนดวันเวลาที่ได้ตกลงกันไว้เช่นนั้น ตามความตั้งใจของพญาพิงคราชด้วยเสร็จเป็นองค์พระพุทธรูปแก้วสีเขียวที่งดงามสมดังความปรารถนาของทุกฝ่าย เป็นที่ถูกอกถูกใจปิตินิติกันอย่างมาก เมื่อได้เป็นองค์พระแก้วเสร็จเรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชก็ได้อัญเชิญไปประดิษฐานไว้ที่แท่นไหว้พระที่ห้วยนอน เพื่อรอกำหนดวันเวลาเจริญพระพุทธรูปบรมสมโภชต่อไป ส่วนหินแก้วส่วนที่เหลือจากการแกะสลักองค์พระแก้วนั้นพญาพิงคราชให้รวบรวมเก็บรักษาเอาไว้ โดยเมื่อเวลาล่วงผ่านไป ๙ วัน พญาพิงคราชก็ได้มอบหมายให้คนนำเอาหินแก้วที่เหลือ แยกไปบรรจุไว้เป็นอย่างดีที่ใต้พื้นฐานพระพุทธรูปของวัดพระธาตุดาเวา และที่พระเจดีย์วัดธาตุน้อย อ.เชียงใหม่ จ. เชียงราย ในปัจจุบัน

เมื่อสำเร็จได้เป็นองค์พระแก้วเรียบร้อยแล้ว ก็ได้มีการป่าวประกาศให้ศรัทธาชาวบ้านตลอดจนข้าทาสบริวารทั้งหลาย ถึงกำหนดวันบรมสมโภชเพื่อพุทธาภิเษกบวชพระเจ้า เปิดตาพระ

เจ้า (พิธีบวชองค์พระแก้วและเบิกเนตรพระแก้ว) ซึ่งงานนี้จัดขึ้นในวังของพญาพิงคราชและอนุญาตให้ชาวบ้านสามารถเข้ามาร่วมในงานได้ด้วย มีกำหนดงานในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ เหนือ (เดือน ๑ ใต้) ปีพุทธศักราช ๑๖๕๐ หรือ ๓ เดือน นับแต่วันที่แกะสลักพระแก้วเสร็จ และมีเงื่อนไขไว้ด้วยว่าผู้ที่ต้องการมาร่วมในงานขอให้รักษาศีล ๕ ห้ามดื่มเหล้าในวันนั้น เป็นต้น อีกทั้งให้ขุนนางหม่อมมาด้วย ทั้งชายและหญิงให้พร้อมเพรียงกันทั้งกาย วาจา ใจ ให้ดี ซึ่งเรื่องกำหนดวันอบรมสมโภชและเงื่อนไขดังกล่าวนี้ ได้รับการตกลงร่วมกันจากที่ประชุมในวังของพญาพิงคราช ลูก เมีย ข้าราชการบริพาร เสนาอำมาตย์ หมอเมื่อ (โหราจารย์) คนในวังในวังทั้งหลาย ให้ความเห็นพ้องต้องกัน โดยในที่ประชุมนั้น พญาพิงคราชก็ได้ัญเชิญเอาองค์พระแก้วมาประดิษฐานไว้บนแท่นที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ในห้องพระแก้วสูงขึ้นมาเพื่อให้มองเห็นทั่วกันหมด และในการประชุมครั้งนั้นก็ยังมีกรร่วมกันลงมติเป็นเอกฉันท์ กำหนดชื่อให้กับพระพุทธรูปแก้วองค์นี้ไว้ด้วยว่า “พระพุทธโคตมมุนีศรีโยนกนาคนคร เชียงแสน” (อ่านว่า พระ-พุทธ-ทะ-โค-ตะ-มะ-มุ-ณี-สี-โย-น-ก-น-า-ค-น-ะ-ค-อง-น-ช-ียง-ส-แ-น)

เมื่อใกล้ถึงกำหนดวันงานพุทธาภิเษกก็ได้ข่าวประกาศ ให้ปู่อาจารย์วัดและล่ามวัด (ผู้อุปฐากวัด) ต่าง ๆ ในเขตเมืองโยนก ให้ช่วยข่าวประกาศต่อไปยังศรัทธาชาวบ้านทั้งหลาย ในเขตบ้านเขตเมืองนี้ เพื่อให้มาร่วมอนุโมทนาบุญในงานสมโภชพระแก้วได้ ศรัทธาชาวบ้านทั้งหลายเมื่อได้ยินข่าวก็แตกตื่นตื่นตา (เกิดมีความกระตือรือร้น) และเล่าขานวุ่น (รำลือ) ถึงพญาพิงคราชว่า พญาเจ้าเมืองเราปีนี้ เดือนนี้ เป็นอะไรทำไมใจดีแท้ มีความปิติยินดีในใจอย่างไรกันหนอ ถึงได้อนุญาตให้หมู่ไพร่ฟ้าอย่างพวกเราทั้งหลายได้มีโอกาสเข้าไปร่วมงานสมโภชพระเจ้า (พระพุทธรูป) ถึงในเขตริ้วเขตวังของท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายขนานทั้งสองคนซึ่งเป็นผู้ทอดแหแล้วได้ก้อนหินแก้วนี้มานั้น รู้สึกยินดีมากกว่าใคร ๆ เมื่อได้ทราบว่าหินแก้วถูกแกะเป็นพระพุทธรูปสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ชักชวนกันเข้าวังไปในงานร่วมกับคนอื่น ๆ ด้วย ส่วนบรรดาปู่อาจารย์วัด ล่ามวัดและหมู่ผู้รู้ในศีลธรรมทั้งหลาย ก็ได้ข่าวประกาศให้ชาวบ้านชาวเมืองที่ทุกข์ที่ยาก ทำมาค้าขายไม่ขึ้น แม้ขึ้นศอกก็ลงวาก็ได้ไปบอกข่าวให้แก่พวกเขาสร้างศรัทธาให้แก่พวกเขาว่า “ที่ชีวิตมีความทุกข์ยากอย่างนี้ เพราะชาติก่อนสุเขาไม่ได้ทำบุญทำทานไว้ ถ้าสุเขาทั้งหลายใคร่จะมีศรีสุขไปข้างหน้าทั้งโลกนี้และโลกหน้า ก็ให้สุเขาไปทำบุญทำทานไปร่วมอนุโมทนากับทุก ๆ คน ในการอบรมสมโภชพระเจ้าแก้วในครั้งนี้เถิด” ศรัทธาไพร่ฟ้าทั้งหลาย

ได้ยินได้ฟังคำบอกกล่าวนี้ ก็เกิดมีศรัทธาปสาทะ ขึ้นมาว่า “ท่าจะเป็นเช่นนั้นแท้” จึงได้พากันเตรียม ออก เตรียมใจกันว่า จะขอไปร่วมงานอบรมสมโภชพระเจ้าแก้ว และจะได้ไปทำบุญ ทำทานกับเขาด้วย ในวันนั้น

ผู้ได้เข้าร่วมในงานพิธีครั้งนี้ มีข้าราชการบริพาร หมู่เสนา อำมาตย์ โหราจารย์ในรั้วในวัง เฉพาะ ส่วนของคนที่สำคัญ ๆ ในงานนั้นมีอยู่ทั้งหมด ๑๕๖ คน และเป็นไพร่ฟ้าชาวบ้านอีก ๒๕๖ คน ที่ลง ท้ายด้วย ๕๖ นั้น ก็เพราะพญาพิงคราชและโหราจารย์เห็นควรกันไว้ว่า จะให้ทำบุญกุศลของ พระพุทธเจ้า คือ ๕๖ ซึ่งจำนวนนี้ก็พอดีกับขนาดของสถานที่ และในส่วนที่เหลือก็ให้อนุโมทนากันอยู่ ช้างนอก

เมื่อวันอบรมสมโภชพระเจ้าแก้วมาถึง คือ วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีพุทธศักราช ๑๖๕๐ (สมัยนั้น ทางภาคเหนือจะนับวันขึ้นปีใหม่ไว้ในเดือน ๗) ซึ่งพญาพิงคราชก็ได้จัดให้ทำพิธีขึ้นในวังของท่าน มีการ ชักธราศวัตร ปักช่อน้อยตุงโจย (ธงน้อยและตุงชัย) นำต้นกล้วย ต้นอ้อย มาประดับประดาเป็น สัญลักษณ์แทนความเจริญออกงาม และในคราวนั้นก็ได้อาราธนานิมนต์พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบผู้ เครื่องครัดในศีลธรรมวินัยมา ๑๙ รูป เพื่อมาเจริญพระพุทธมนต์พุทธาภิเษกองค์พระเจ้าแก้ว ซึ่ง ๙ รูปแรก นี้ก็คือ พระที่ได้นิมนต์เข้ามาเจริญพระพุทธมนต์ เมื่อครั้งวันแรกเริ่มแกะสลักองค์พระเจ้าแก้วด้วย พระ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้ง ๑๙ รูป มีชื่อดังนี้

๑. ครุบาเจ้าสิริปัญญาโมหาเถร
๒. ท่านสารุเจ้าธรรมชัยมหาเถร
๓. ท่านสารุเจ้าครูบาก้า
๔. ครุบาเจ้าจันทิม
๕. ครุบาเจ้าโสภา
๖. ท่านสารุเจ้าสุทธิวังโส
๗. ท่านสารุเจ้าคำอ้าย

๘. ท่านสาธุเจ้าคำตัน
๙. ท่านสาธุเจ้าโพธิโก
๑๐. ท่านสาธุเจ้าตีบ
๑๑. ท่านสาธุเจ้าคำวัง
๑๒. ท่านสาธุเจ้าบุญ
๑๓. ท่านสาธุเจ้าปิ่น
๑๔. ท่านสาธุเจ้าจิ้น
๑๕. ท่านสาธุเจ้าคัมภีระ
๑๖. ท่านสาธุเจ้าอินทนนท์
๑๗. ท่านสาธุเจ้าชัน
๑๘. ท่านสาธุเจ้าเสาร์
๑๙. ท่านสาธุเจ้าตำ

การพุทธาภิเษกนี้ได้ทำขึ้นในเวลากลางคืน เริ่มในยามเมื่อตะวันตกดอยไปแล้ว บรรยากาศมีความเงียบเย็นสบาย ได้จุดไต้จุดไฟตามที่ต่างๆ เป็นเครื่องให้แสงสว่าง มีการตั้งแท่นบุศบกขึ้นในบริเวณเขตที่ขีดราชวัตรไว้ เพื่อเอาองค์พระแก้วประดิษฐานอยู่ตรงกลางที่สูงขึ้นมาสักหน่อย ประดับประดาแท่นบุศบกด้วยดอกเข็มแดงเป็นหลัก ด้วยเชื่อว่าจะให้หมายถึง ความมีปัญญา บริเวณใต้ฐานพระมีการปั้นดินเป็นรูปจำลองของเทวดา เสนาอำมาตย์นำมาใส่เอาไว้ด้วย หมายต้องการให้พระแก้วเจ้าองค์นี้ เป็นที่พึ่งของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายสืบไป

ในการพุทธาภิเษกอบรมสมโภชนั้น ท่านครูบาเฒ่าเจ้า ผู้มีศีลวินัยเคร่งครัดทั้ง ๑๙ รูป ก็ได้เจริญพระพุทธมนต์ พุทธาภิเษกอบรมสมโภชให้กับพระเจ้าแก้วเป็นอย่างดี เมื่อสวดเจริญพระพุทธมนต์ พุทธาภิเษกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชก็ได้เข้าหาหรือเรื่องท่านมีพระธาตุเก็บรักษาเอาไว้อยู่ในผอบ (ผะ-อบ) เป็นพระบรมสารีริกธาตุจำนวน ๔ องค์ และพระอรหันตธาตุ ๕ องค์ รวมเป็น ๙ องค์ “พระธาตุข้าเจ้ามี จะเอาไปไว้ที่ไหนดี” พญาพิงคราชได้ถามกับพระเถระทั้ง ๑๙ รูป พระเถระรูปหนึ่ง

ก็ได้ถามว่า “พระธาตุมี พญาตั้งใจจะเอาไว้ ที่ไหน?” พญาพิงคราช “ที่แรกข้ามีความตั้งใจว่า จะเอาไว้ เป็นพระธาตุประจำของเชื้อตระกูลของตัวข้าเจ้า แต่ตอนนี้ ข้ามาเห็นพระเจ้า ข้ามีความศรัทธา เลื่อมใสอย่างแน่นหนา ใครเอาพระธาตุนี้เป็นบริวารของพระเจ้า (ให้อยู่คู่กับองค์พระแก้ว) จะทำ อย่างไร” ครูปาเตมาเจ้าทั้งหลายได้ทราบอย่างนั้น ก็ได้พูดกับพญาพิงคราชว่า “อย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ข้า จะขอเข้าสมาธิจิต อธิษฐานจิต อัญเชิญพระธาตุให้สถิตอยู่กับพระเจ้า”

ในคราวนั้นครูปาเตมาเจ้าทั้งหลายจึงได้เข้าสมาธิจิต พระธาตุก็ได้เกิดเป็นรัศมีโชติช่วง เปล่ง ประกาย เสด็จลอยออกจากผอบของพญาพิงคราช ซึ่งเป็นผอบมี ๓ ชั้น มีผอบแก้วอยู่ชั้นนอก ผอบ เงินและผอบทองเป็นชั้นในสุด พระธาตุได้เสด็จออกมาแล้วทำการฉวัดเฉวียน แล้วเวียนประทักษิณ (เวียนขวา) รอบที่เสียรของพระเจ้าแก้วนั้น ๓ รอบ ก่อนเสด็จเข้าไปที่ส่วนต่างๆของพระเจ้าแก้ว ปรากฏเห็นเป็นลำแสงวิ่งเข้าไปที่หน้าผาก ต้นแขนของพระเจ้าทั้งสอง หัวเข่าทั้งสองข้าง และบริเวณ พระนาภี ซึ่งศรัทธาไพโรฟ้า ข้าราชการบริวาร เสนาอำมาตย์ ต่างก็ได้เห็นเหตุการณ์นี้กันหมด ก็ยิ่งเกิด ความปีติยินดี พากันกล่าวอนุโมทนาสาธุการ แล้วก็กราบพระเจ้าแก้วพร้อมกันหมด ด้วยเป็นบุญตา ที่ได้มาเห็นเหตุการณ์น่าอัศจรรย์ใจเช่นนั้นกันทุกคน

ในช่วงเวลากลางคืนที่เหลือหลังจากพิธีพุทธาภิเษก เสร็จสิ้นแล้ว พระเถระก็ได้ลากลับไปก่อน ส่วนบรรดาผู้มาร่วมงานก็ได้พากันอยู่ปฏิบัติธรรมกรรมฐานต่อในบริเวณงานนั้นด้วยความสงบ เรียบร้อย ตามกำลังและความเหมาะสมของแต่ละคน จนกระทั่งถึงเวลาเช้าตรู่จึงมีการกวนข้าวทิพย์ (กวนข้าวมธุปายาส) พระเถระท่านก็มาเพื่อพิธีเบิกเนตรเปิดตาให้กับพระเจ้าแก้ว เมื่อพิธีเปิดตาพระ เจ้าแล้ว พระพุทธรูปก็แสดงอิทธิฤทธิ์เปล่งประกายลำแสงตลอดทั้งลำตัวท่าน เป็นประกาย ๗ สี ออกมา เช่น สีส้ม สีเหลือง สีหมากสุก สีเขียวยอดดอง สีเขียวแก่ สีเขียวจะเห็นมีมากกว่าสีอื่นๆ โดยท่านเปล่งรัศมีนานสัก ๒-๓ อึดใจ (สองสามนาทีก่อน) นานพอสมควร ให้คณะศรัทธาได้เห็น เมื่อ คณะศรัทธาผู้มาร่วมงานได้เห็นดังนี้ ก็เกิดความปีติยินดีมากล้นพันทวีขึ้นไปอีก ต่างรู้สึกอิมเอบนบุญ กุศลครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง แล้วทุกคนก็ได้เอาบุญกุศลนี้ใส่อกใส่ใจไว้มาคิดในใจกันว่าได้บุญมาแล้ววันนี้ ทั้งชั่วชีวิตไม่เคยได้บุญมากอย่างนี้ สิ่งอัศจรรย์ที่ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น ฯลฯ

เมื่อเสร็จพิธีเบิกเนตรแล้ว ทำบุญทำทาน พระสงฆ์เถระทั้งหลายอนุโมทนาให้พรเสร็จสิ้นหมด ท่านพญาพิงคราช ก็ได้นำหมู่คณะทั้งหมดพากันกรวดน้ำ อธิษฐานจิตเพื่อแผ่ อุทิศบุญกุศลทั้งหมดนี้ว่า “ด้วยบุญกุศลอันนี้ ก็ขอให้ เป็น ปัจจัยค้าชูบูชาตัวข้าพเจ้าและหมู่ที่มาร่วมทำบุญทำทานด้วยกัน

ทั้งหมดนี้ แม่ได้เกิดมาในโลกก็ขอให้ได้เป็นมนุษย์ทุกภพทุกชาติ และให้ได้มาพบพุทธศาสนา ได้มาทำบุญ ทำทานในพุทธศาสนาจนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด และขอให้ อย่าได้ทุกข์ได้ยาก อย่าให้ถแล็ดดินถแล็ดหญ้า (ทุกข์ยาก ลำบากจนแทบต้องกินดินกินหญ้า) ขอให้ได้อยู่สุขสบาย ” โพร่ฟ้าที่เป็นคนทุกข์ยากก็มีอธิษฐานว่า ขอให้ได้เป็นเจ้าของคนนายคนกับเขาบ้าง เป็นต้น) อธิษฐานกันพร้อมกับกรวดน้ำลงดินบอกให้แม่ธรณี เจ้าที่ ที่รักษาผืนแผ่นดินนั้น และเทวบุตรเทวดาทั้งหลายให้รับรู้รับทราบและอนุโมทนาด้วย

ซึ่งในคราวนั้นตัวข้า (นายหนานจิ้น) ก็ได้เข้าไปร่วมอยู่ในงานทำบุญนี้กับเขาด้วยเช่นกัน โดยนอกจากจะได้ร่วมทำบุญและร่วมอนุโมทนาแล้ว ตัวข้าเองก็ยังทำหน้าที่เป็นคนช่วยหาน้ำยกน้ำ ไปแจกจ่ายให้กับผู้มาร่วมในงานได้มีน้ำดื่มน้ำใช้ด้วย

เอาละต่อไปนี่ตัวข้าจะขอบอกถึงบุคคลต่าง ๆ ในส่วนของคนสำคัญ ๆ ที่ได้เข้าร่วมในงานพิธีวันนั้น มีข้าราชการบริพาร หมูเสนาอำมาตย์จากในวังจำนวน ๑๕๖ คน และเป็นไพร่ฟ้าชาวบ้านอีก ๒๕๖ คน

แล้วนายหนานจิ้นก็ได้บอกถึงรายชื่อบุคคลสำคัญที่ได้มาช่วยกันดังต่อไปนี้ คนในวัง ๑๕๖ คนมีรายชื่อดังต่อไปนี้

๑. เสนาเป็ก	๒. เสนาขง	๓. เสนาแสน
๔. เสนาอิน	๕. เสนาแยง	๖. เสนาผด
๗. เสนามา	๘. เสนาแก้ว	๙. เสนาอุด
๑๐. เสนาฝาง	๑๑. เสนาเปียง	๑๒. เสนาปึก
๑๓. เสนากุ่ม	๑๔. เสนาบุด	๑๕. เสนาเข็ม
๑๖. เสนาจิ้น	๑๗. เสนาเมฆ	๑๘. เสนาปวง
๑๙. เสนาวาด	๒๐. เสนาซุด	๒๑. เสนาเหล่า
๒๒. เสนาหมื่น	๒๓. เสนาฮัก	๒๔. เสนาเกย
๒๕. เสนาวงศ์น้อย	๒๖. เสนาปัว	๒๗. เสนาผา
๒๘. เสนาปุม	๒๙. เสนาอาด	๓๐. เสนาเป็ก
๓๑. เสนาหมื่น	๓๒. เสนาจืด	๓๓. เสนาหมู

๓๔. เสนาเจี๊จก	๓๕. เสนนปุ่น	๓๖. เสนาคำเบาะ
๓๗. เสนาตาด	๓๘. เสนาอาบ	๓๙. เสนาป่าด
๔๐. เสนาเขี่ยม	๔๑. เสนาพด	๔๒. เสนาซุ่น
๔๓. เสนาแยง	๔๔. เสนาป่าใหญ่	๔๕. เสนาเนือง
๔๖. เสนาเฮือง	๔๗. เสนาป็นมา	๔๘. เสนาสุ่น
๔๙. เสนาตัวบ	๕๐. เสนาเขื่อง	๕๑. เสนาหุน
๕๒. เสนาอาจ	๕๓. เสนากาบ	๕๔. เสนาปู่
๕๕. เสนากอง	๕๖. เสนาเต็ก	๕๗. เสนายัน
๕๘. เสนารุ่น	๕๙. เสนาปู่ก	๖๐. เสนาต่าง
๖๑. เสนาซุ่น	๖๒. เสนาตู่บ	๖๓. เสนาอ่อน
๖๔. เสนาเจี๊จก	๖๕. เสนาหมุ่น	๖๖. เสนาโถ
๖๗. เสนาหมา	๖๘. เสนาเหลา	๖๙. เสนากุ่ม
๗๐. เสนาป็อก	๗๑. เสนาใจ	๗๒. เสนาขำ
๗๓. เสนามี	๗๔. เสนาสุ่น	๗๕. เสนาเก้า
๗๖. เสนาป็นเกย	๗๗. เสนาสุ่ม	๗๘. เสนาราด
๗๙. เสนาซุ่น	๘๐. เสนาก่อง	๘๑. เสนาทา
๘๒. เสนาหมื่นคำ	๘๓. เสนาเฮือน	๘๔. เสนาป้อน
๘๕. เสนาผก	๘๖. เสนาซึก	๘๗. เสนาตุ้ม
๘๘. เสนาก่อง	๘๙. เสนาสา	๙๐. เสนากูป
๙๑. เสนาจ่าน	๙๒. เสนาแส	๙๓. เสนาเต้ยม
๙๔. เสนาฮาด	๙๕. เสนาหาบ	๙๖. เสนาเพื่อง
๙๗. เสนาเมฆ	๙๘. เสนานวล	๙๙. เสนาเจย
๑๐๐. เสนาป่าหน้อย	๑๐๑. เสนาเก็ง	๑๐๒. เสนาที่
๑๐๓. เสนาทัต	๑๐๔. เสนาจัน	๑๐๕. เสนาอาด
๑๐๖. เสนากูป	๑๐๗. เสนาพีน	๑๐๘. เสนายอด

๑๐๙. เสนายูร	๑๑๐. เสนาตัน	๑๑๑. เสนาก้ออัน
๑๑๒. เสนาหมุด	๑๑๓. เสนาปวง	๑๑๔. เสนาวงศ์
๑๑๕. เสนาซิง	๑๑๖. เสนาฮาด	๑๑๗. เสนาบุง
๑๑๘. เสนาไย	๑๑๙. เสนาเงื่อม	๑๒๐. เสนาทัด
๑๒๑. เสนาจ้อน	๑๒๒. เสนาฟอน	๑๒๓. เสนาเอือด
๑๒๔. เสนาหุน	๑๒๕. เสนาไหว	๑๒๖. เสนาจ้อย
๑๒๗. เสนาเอื้องน้อย	๑๒๘. เสนาเทียบ	๑๒๙. เสนาปิ่น
๑๓๐. เสนาเอิบ	๑๓๑. เสนาอิน	๑๓๒. เสนาวอน
๑๓๓. เสนาเตี้ย	๑๓๔. เสนาหมุด	๑๓๕. เสนาดี
๑๓๖. เสนาสั่งขี้	๑๓๗. เสนาจู	๑๓๘. เสนาตัด
๑๓๙. เสนาอุปมุง	๑๔๐. เสนาเข็บ	๑๔๑. เสนาบุญ
๑๔๒. เสนานิล	๑๔๓. เสนาหลาว	๑๔๔. เสนาอาจ
๑๔๕. เสนาตอง	๑๔๖. เสนาขุ่ม	๑๔๗. เสนาต้อก
๑๔๘. เสนาหนู	๑๔๙. เสนาหม่น	๑๕๐. เสนาก้อน
๑๕๑. เสนาขาน	๑๕๒. เสนาตำ	๑๕๓. เสนานาบ
๑๕๔. เสนาโท	๑๕๕. เสนาป่าง	๑๕๖. เสนาถาด

กลุ่มรายชื่อของเหล่าไพร่ฟ้าครุฑราชาวบ้านจากนอกรั้วที่ได้เข้ามาร่วมในงานจำนวน ๒๕๖ คน
มีรายชื่อดังต่อไปนี้

๑. นายขนานตุ่น	๒. นายขนานปิ่น
๓. นายขนานจาด	๔. นายขนานปิ่น
๕. นายขนานแสน	๖. นายขนานแหน
๗. นายขนานเมือง	๘. นายขนานผุย
๙. นายขนานเต็บ	๑๐. นายขนานจุ่ม

๑๑. นายขนานคำ	๑๒. นายขนานกุก
๑๓. นายขนานจาบ	๑๔. นายขนานจัน
๑๕. นายขนานเฟื่อง	๑๖. นายขนานปวง
๑๗. นายขนานเต็ง	๑๘. นายขนานปุด
๑๙. นายขนานสุ่ม	๒๐. นายขนานตั้ง
๒๑. นายขนานก้าบ	๒๒. นายขนานเฮื่อนคำ
๒๓. นายขนานเขียว	๒๔. นายขนานเริง
๒๕. นายขนานเป็ง	๒๖. นายขนานวัน
๒๗. นายขนานมุย	๒๘. นายขนานอาบ
๒๙. นายขนานเย็น	๓๐. นายขนานหุน
๓๑. นายขนานเฟื่อง	๓๒. นายขนานฮอง
๓๓. นายขนานออง	๓๔. นายขนานชิน
๓๕. นายขนานเอิบ	๓๖. นายขนานบ่อน
๓๗. นายขนานตอง	๓๘. นายขนานทบ
๓๙. นายขนานจื่อ	๔๐. นายขนานหวัน
๔๑. นายขนานฟิ่ง	๔๒. นายขนานชุย
๔๓. นายขนานกุก	๔๔. นายขนานถอด
๔๕. นายขนานต้อน	๔๖. นายขนานฟก
๔๗. นายขนานเกี่ยว	๔๘. นายขนานวาง
๔๙. นายขนานปู้ก	๕๐. นายขนานนวน
๕๑. นายขนานแก้วสุข	๕๒. นายขนานแป
๕๓. นายขนานไหว	๕๔. นายขนานสม
๕๕. นายขนานอินทร์	๕๖. นายขนานยับ
๕๗. นายขนานนวน	๕๘. นายขนานกี้

๕๙. นายขนานเมี้ยน	๖๐. นายขนานทิ
๖๑. นายขนานก้อน	๖๒. นายขนานเจียม
๖๓. นายขนานหล้า	๖๔. นายขนานเสน
๖๕. นายขนานสิงห์	๖๖. นายขนานปู่
๖๗. นายขนานตึก	๖๘. นายขนานจี่
๖๙. นายขนานฮาด	๗๐. นายขนานสิน
๗๑. นายขนานดำ	๗๒. นายขนานกาต
๗๓. นายขนานปาน	๗๔. นายขนานเถน
๗๕. นายขนานเถน	๗๖. นายขนานดี
๗๗. นายขนานนาค	๗๘. นายขนานโส
๗๙. นายขนานดก	๘๐. นายขนานกิด
๘๑. นายขนานตืด	๘๒. นายขนานโมก
๘๓. นายขนานพู	๘๔. นายขนานเอิบ
๘๕. นายขนานจวน	๘๖. นายขนานพด
๘๗. นายขนานชิต	๘๘. นายขนานต๊ับ
๘๙. นายขนานทุง	๙๐. นายขนานมา
๙๑. นายขนานคำโตย	๙๒. นายขนานมีโต่ง
๙๓. นายขนานปี่	๙๔. นายขนานขาว
๙๕. นายขนานพรหม	๙๖. นายขนานมาหน้อย
๙๗. นายขนานถาง	๙๘. นายขนานหยัด
๙๙. นายขนานหนู	๑๐๐. นายขนานปิ่น
๑๐๑. นายขนานหลวง	๑๐๒. นายขนานซ้อน
๑๐๓. นายขนานแหลั่ว	๑๐๔. นายขนานนัด
๑๐๕. นายขนานเจือง	๑๐๖. นายขนานจื่อ
๑๐๗. นายขนานเมือง	๑๐๘. นายขนานบุบ

๑๐๙. นายขนานมุ่ม	๑๑๐. นายขนานก้อน
๑๑๑. นายขนานสุข	๑๑๒. นายขนานอ้อย
๑๑๓. นายขนานต่าง	๑๑๔. นายขนานจ้อง
๑๑๕. นายขนานวัค	๑๑๖. นายขนานเต
๑๑๗. นายขนานซาง	๑๑๘. นายขนานวาด
๑๑๙. นายขนานฟุ้ง	๑๒๐. นายขนานเป่ง
๑๒๑. นายขนานตา	๑๒๒. นายขอด
๑๒๓. นายยี่น	๑๒๔. นายปวน
๑๒๕. นายป้อก	๑๒๖. นายทุต
๑๒๗. นายอุ้ย	๑๒๘. นายผาง
๑๒๙. นายอวาง	๑๓๐. นายถก
๑๓๑. นายกำกี้	๑๓๒. นายจุง
๑๓๓. นายปั้ง	๑๓๔. นายบวน
๑๓๕. นายฟัก	๑๓๖. นายโม
๑๓๗. นายปุง	๑๓๘. นายตุง
๑๓๙. นายถา	๑๔๐. นายเปี้ย
๑๔๑. นายมา	๑๔๒. นายเสม
๑๔๓. นายจั้ง	๑๔๔. นายป้อน
๑๔๕. นายสา	๑๔๖. นายตีต
๑๔๗. นายปัว	๑๔๘. นายดา
๑๔๙. นายนวนถ	๑๕๐. นายตาด
๑๕๑. นายถิน	๑๕๒. นายแฆม
๑๕๓. นายมัน	๑๕๔. นายมั่ง
๑๕๕. นายจูโบ	๑๕๖. นายจูก้อก
๑๕๗. นายปัด	๑๕๘. นายพาง

๑๕๙. นายขันแก้ว	๑๖๐. นายจู้ตั้ง
๑๖๑. นายเฮียง	๑๖๒. นายเงินแต่
๑๖๓. นายปุกขี้ป้อม	๑๖๔. นายเฮือด
๑๖๕. นายอินทร์พะหยง	๑๖๖. นายคำลื้อ
๑๖๗. นายแสนคำ	๑๖๘. นายเมืองแก้ว
๑๖๙. นายเตื่อม	๑๗๐. นายปู้ดทา
๑๗๑. นายหมุ่น	๑๗๒. นายหืด
๑๗๓. นายต้อ	๑๗๔. นายเจยจิ้นลาบ
๑๗๕. นายดีถอด	๑๗๖. นายเฟื่องน้อย
๑๗๗. นายกำมะแหล	๑๗๘. นายปางคำ
๑๗๙. นายอุดทา	๑๘๐. นายเลี่ยม
๑๘๑. นายมูบ	๑๘๒. นายจ้อน
๑๘๓. นายต้นปาละ	๑๘๔. นายก้อนแก้ว
๑๘๕. นายผาบ	๑๘๖. นายลุนแห
๑๘๗. นายสาบ	๑๘๘. นายป้ง
๑๘๙. นายน้อยกิ	๑๙๐. นายน้อยสุม้อ
๑๙๑. นายน้อยขัน	๑๙๒. นายน้อยปะ
๑๙๓. นายน้อยตาไว	๑๙๔. นายน้อยม่วง
๑๙๕. นายน้อยจาบ	๑๙๖. นายน้อยฝุย
๑๙๗. นายน้อยแถบ	๑๙๘. นายน้อยจก
๑๙๙. นายน้อยตุ้ย	๒๐๐. นายน้อยเบอะ
๒๐๑. นางคำเอ้ย	๒๐๒. นางเกียงคำ
๒๐๓. นางคำดา	๒๐๔. นางคำดี
๒๐๕. นางคำเพย	๒๐๖. นางคำพูน
๒๐๗. นางจา	๒๐๘. นางผา

๒๐๙. นางปี	๒๑๐. นางเต็ก
๒๑๑. นางสอน	๒๑๒. นางฮอง
๒๑๓. นางผาด	๒๑๔. นางค้ำนวน
๒๑๕. นางวาด	๒๑๖. นางฝา
๒๑๗. นางจันตึบ	๒๑๘. นางจันทน์ผา
๒๑๙. นางค้ำเตี้ยง	๒๒๐. นางกุก
๒๒๑. นางสา	๒๒๒. นางเจ็อ
๒๒๓. นางถา	๒๒๔. นางก้าง
๒๒๕. นางผิง	๒๒๖. นางเม็ก
๒๒๗. นางพา	๒๒๘. นางจัจจิ้นส้ม
๒๒๙. นางขาด	๒๓๐. นางอุ้นแสง
๒๓๑. นางปากาเล	๒๓๒. นางทัดตอผ้า
๒๓๓. นางตุด	๒๓๔. นางสาวดำ
๒๓๕. นางสาวแดง	๒๓๖. นางซิด
๒๓๗. นางเจ็อก	๒๓๘. นางเอิบ
๒๓๙. นางฟุง	๒๔๐. นางทุก
๒๔๑. นางแก้วใส	๒๔๒. นางแก้วหยาดน้ำ
๒๔๓. นางสีทิ	๒๔๔. นางฮ้อง
๒๔๕. นางเป	๒๔๖. นางแพง
๒๔๗. นางถาบ	๒๔๘. นางหมางจาติ
๒๔๙. นางแวน	๒๕๐. นางตวย
๒๕๑. นางหน้อย	๒๕๒. นางนางค้ำปวน
๒๕๓. นางผี	๒๕๔. นางค้ำผัน
๒๕๕. นางจ้ำค้ำปอก	๒๕๖. นางหวน

บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ก็ได้ร่วมกันกรวดน้ำอธิษฐานจิต แล้วบางคนก็ยังสามารถกลับไปอธิษฐานเพิ่มเติม เมื่อกลับถึงบ้านตนเองอีกครั้ง โดยบางคนก็ได้อธิษฐานขอให้ได้เกิดมาเป็น ตูเจ้า (เป็นพระ) บางคนก็ให้ได้เป็นพ่อเลี้ยง (เป็นคหบดีเศรษฐี) บางคนก็ขอให้ได้เป็นแม่เลี้ยง (คนปัดตานี) หน้าอยู่ชื่ออยู่แป่ (ให้มีศักดิ์ศรี มีชีวิตที่ไม่น้อยหน้าใคร) เพราะในสมัยนั้นคนเหล่านี้ส่วนมากเป็นคนหาเช้ากินค่ำ ตกปลาทอดแห กินเผือก กินมันกลอยก็มี บางคนก็ขอให้ได้เกิดเป็นหมอ บ้างก็ขอให้ได้ไปเกิดต่างบ้านต่างเมือง (เพื่อที่ทาง) อธิษฐานกันสระระตะ สารพัดที่คนเราจะคิดไปได้ร้อยแปด

เมื่อถึงเวลาสิ้นอายุขัย พวกเขาก็ได้เวียนว้ายตายเกิดกันอยู่อย่างนั้น แต่ด้วยแรงอธิษฐานและแรงบุญแห่งกุศลที่เขาได้ตั้งใจสร้างสมกันไว้ ก็ได้ส่งผลให้เขาได้มาเกิดดีขึ้น ๆ ตามแรงบุญและกรรมของแต่ละคน โดยปัจจุบันพวกเขาเหล่านี้ก็ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ ปรากฏชื่อและที่อยู่ของแต่ละคนอยู่ในโลกมนุษย์ในชาตินี้ดังต่อไปนี้ จากนั้นนายหนานจิ้นก็ได้จะไปสักกระยะหนึ่ง สงบเงียบไปสักกระยะหนึ่ง ระหว่างนี้ท่านครูบาคุณธาและท่านพญาพิงคราซก็ได้เสี้ยวมาบอกกับผม (นายไพศาล) ว่า “*เฮ้อ จากนี้ก็ให้ตั้งใจฟังเน้อ*” ซึ่งผมก็ได้ตั้งใจรับฟังมากขึ้น และได้ทราบมาดังนี้

พระสงฆ์ปฏิบัติปฏิบัติชอบทั้ง ๑๙ รูป ผู้มาเจริญพระพุทธมนต์พุทธาภิเษกและเบิกเนตรให้องค์พระแก้ว ท่านทั้งหมดนี้ได้เข้าสู่พระนิพพานไปหมดทั้ง ๑๙ รูปแล้ว นายหนานจิ้นกล่าวพร้อมกับพนมมือน้อมไหว้ขึ้นเหนือศีรษะอนุโมทนากับพวกท่านเหล่านั้น

นายหนานจิ้นกับนายหนานบั้ง ผู้ไปทอดแหแล้วได้ก้อนหินแก้วจากแม่น้ำโขง ทั้งสองเกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อดังนี้

นายหนานจิ้น ชาตินี้มีชื่อว่า นายประสิทธิ์ จันทรังสี

นายหนานบั้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุวิทย์ อินพูนใจ ทั้งสองคนอยู่บ้านเกาะผาคำ ต.บ้านแซว อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

ร่างทรงที่มีชื่อในสมัยนั้นทั้งสองคน เกิดมาในชาติปัจจุบันมีชื่อดังนี้

นางจันแฉะ ชาตินี้มีชื่อว่า นางนลฤดี เพชรพัก อยู่บ้านเกาะผาคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

นางคำฟุ้ง ชาตินี้มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชาย นายอินลือ อินทวงค์ คนๆนี้อยู่ที่ไหนให้ถามที่นางมลฤดี เพชรพัก เขาจะบอกให้

ปู่จ่านเมืองจัน พราหมณ์ผู้มีชื่อเสียงสมัยนั้น ชาตินี้มีชื่อว่า นายธานินทร์ สุภาแสน คนๆนี้ต่อไป ภายหน้าไพศาลจะได้รู้จักกันเองเน้อ นายหนานจันกล่าว

นายช่าง (สล่า) ผู้แกะสลักพระแก้วมรกตทั้ง ๖ คน เป็นช่างจากในวัง ๓ คน และจากนอกวัง ๓ คนนั้น เกิดมาชาติปัจจุบันพวกเขามีชื่อ ดังนี้

- เสนาป้อม ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อว่า ภิรเดช รัชนี้
- เสนาคำเจย ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อว่า ดิลก จุฑารุช
- เสนาคำจันท์ ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อว่า ธิติพันธ์ สุริยงค์
- ขนานลิต ชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญธรรม จันทาพูน
- ขนานเฟือ ชาตินี้มีชื่อว่า นายสมหวัง รุ่งตระกูลชัย
- ขนาดคำจู่ ชาตินี้มีชื่อว่า นายมา กำคำ

ทั้งหมดนี้อยู่ที่ไหนให้ไปถามที่นายบุญธรรม จันทาพูน บ้านเกาะผาคำ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงราย เขาจะบอกให้

นายหนานจันได้บอกถึงรายชื่อของคนในวัง ๑๕๖ คนว่า เกิดมาชาติปัจจุบันพวกเขามีชื่อและที่อยู่ดังนี้

๑. เสนาเป็ก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุปัญญาปัญญา อยู่วัดพระเจ้าตนหลวง จ.พะเยา (??? วัดพระเจ้าตนหลวง จ.แพร่ หรือ วัดพระเจ้าตนหลวง จ.พะเยา???)
๒. เสนาขง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชื่น อนุจาโร อยู่วัดศรีดงชัย ต.ห้วยฮัก อ.เมือง จ.เชียงราย
๓. เสนาแสน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขมโกภิกขุ เกษม อยู่ป่าเห้ว (ป่าช้า) ไตรลักษณ์ อ.เมือง จ.ลำปาง
๔. เสนาอิน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโสภโณภิกขุ สมณะ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย

๕. เสนาแยง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านครูบาแอต อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๖. เสนาผด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพรหมสโร ภิกขุ พรหม อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๗. เสนามา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทวังโส ภิกขุ จันทรทัตะ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๘. เสนาแก้ว ชาตินี้มีชื่อว่า นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน
๙. เสนาอด ชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี อ้อ ! สองคนนี้ผม (นายไพศาล) รู้จักดีครับ นายหนานจิ้นก็ยิ้ม ปนหัวเราะขื่นนิดหน่อย
๑๐. เสนาฝาง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชัยยะวุฒโท ภิกขุ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๑. เสนาเปียง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทานะวังโส ภิกขุ วงศ์ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๒. เสนापึก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุวรรณโชโต ภิกขุ สุวรรณ อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร
๑๓. เสนากุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุทัตโน ภิกขุ สุทัศน์ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๔. เสนาบุด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุริยะโชโต ภิกขุ ทองสุรย์ อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร
๑๕. เสนาเข้ม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าภุริปาโล ภิกขุ ทองยอด อยู่วัดมหาธาตุฯ กรุงเทพมหานคร
๑๖. เสนาจิ้น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชุตินธโร ภิกขุ บัวศรี อยู่วัดพระยานิยม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
๑๗. เสนาเมฆ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัทธะโชโต ภิกขุ สวัสดิ์ อยู่วัดสระเกศ เมืองหลวง กรุงเทพมหานคร
๑๘. เสนापวง ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทยา ผิวผ่อง จ.กำแพงเพชร คนนี้ข้าไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะผู้คนในโลกจะรู้จักกันดี ซึ่งเขาจะมาบอกให้ทราบต่อไป นายหนานจิ้นกล่าว
๑๙. เสนาวาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตปุญญู ภิกขุ ธงชัย อยู่วัดราชคฤห์ อ.เมือง จ.พะเยา

๒๐. เสนาขุด ชาตินี้มีชื่อว่า พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ คน ๆ นี้ไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะคนในโลกมนุษย์รู้จักกันหมดแล้ว (นายหนานจิ้นบอกพร้อมกับยิ้มให้เล็กน้อย)
๒๑. เสนาเหลา ชาตินี้มีชื่อว่า นายสันติ กุสวณสมบัติ จ.พิษณุโลก คนในโลกจะรู้จักคนผู้นี้ดี ข้าก็จะไม่บอกที่อยู่ให้ เพราะจะเป็นหน้าที่ของคนอื่นมาบอกให้ทราบต่อไป
๒๒. เสนาหมื่น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุกิตติ ภิกขุ เกียรติ อยู่วัดจักรวรรดิฯ กรุงเทพฯ
๒๓. เสนาฮัก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปรีสุโท ภิกขุ คุณ อยู่วัดบ้านไร่ อ.ด่านขุนทด จ.นครราชสีมา
๒๔. เสนาเกย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตศิริ ภิกขุ ทัศนัย อยู่วัดอัมพวัน อ.เมือง จ.ยโสธร
๒๕. เสนาวงศ์น้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นายมนตรี ตระหง่าน คนนี้ข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่น เขาจะมาบอกให้ทราบต่อไปเอง
๒๖. เสนาบัว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุชินทริโย ภิกขุ พวง อยู่วัดศรีธรรมาราม อ.เมือง จ.ยโสธร
๒๗. เสนาผา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมฉันทิ ภิกขุ พร อยู่วัดศรีมงคลใต้ อ.เมือง จ.มุกดาหาร
๒๘. เสนาปุม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าญาณวิสุโท ภิกขุ ทองอยู่ อยู่วัดศาลาลอย อ.เมือง จ.สุรินทร์
๒๙. เสนาอาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามหาวิโร ภิกขุ ศรี อยู่วัดประชาคมวนาราม อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
๓๐. เสนาเป็ก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตธรรมโม ภิกขุ จรรย์ อยู่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
๓๑. เสนาหมื่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายชุม บัญเรือง คนนี้ข้าไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่น เขาจะมาบอกให้ทราบต่อไป
๓๒. เสนาจืด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภิพล ภิกขุ อยู่วัดพระรามเก้ากาญจนาภิเษก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ
๓๓. เสนาหมู ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตสิริภิกขุนิพนธ์ อยู่วัดบวรนิเวศน์ฯ กรุงเทพฯ
๓๔. เสนาเจี๊ยก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอักษะโชติ ภิกขุ ผล อยู่วัดเวตวันธรรมาวาส เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ

๓๕. เสนาปุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญะระโต ภิกขุ ศรีจันทร์ อยู่วัดบึงพระลานชัย อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
๓๖. เสนาคำเบอะ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอังสุมาลี ภิกขุ สงัด อยู่วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
๓๗. เสนาตาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจारी ภิกขุ จ่านง อยู่วัดสัมพันธวงศ์ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ
๓๘. เสนาอุป ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าخمิโย ภิกขุ สิ้นธ์ อยู่วัดมหาชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๓๙. เสนาปาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญาปชโชโต ภิกขุ สนั่น อยู่วัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพฯ
๔๐. เสนาเชียม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชุตินธโร ภิกขุ ฟั้น อยู่วัดสามพระยา กรุงเทพฯ
๔๑. เสนาพด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมสาโร ภิกขุ วิน อยู่วัดราชผาติการาม กรุงเทพฯ
๔๒. เสนาขุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตธรรมโม ภิกขุ จับ อยู่วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพฯ
๔๓. เสนายาง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทะศิริ ภิกขุ เสงี่ยม อยู่วัดสุทัศน์ กรุงเทพฯ
๔๔. เสนาป่าใหญ่ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าถาวรโร ภิกขุ มานิต อยู่วัดสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ
๔๕. เสนาเนือง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากิจจะกาโร ภิกขุ สนธิ อยู่วัดบวรนิเวศน์ กรุงเทพฯ
๔๖. เสนาเฮื่อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุตทาทิโม ภิกขุ ทิม อยู่วัดราชประดิษฐ์ กรุงเทพฯ
๔๗. เสนापันมา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าญาณสังวโร ภิกขุ พลอย อยู่วัดเทพธิดาราม กรุงเทพฯ
๔๘. เสนาสุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐานิสสะโร ภิกขุ นิยม อยู่วัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ
๔๙. เสนาด้วบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเรวโต ภิกขุ รัก อยู่วัดศรีเมือง อ.เมือง จ.หนองคาย
๕๐. เสนาเชื่อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุปปะเสโนฟ ภิกขุ เกี้ยว วัดสระเกศ กรุงเทพฯ

๕๑. เสนาหุน	๕๒. เสนาอาง
๕๓. เสนากาบ	๕๔. เสนาปู่
๕๕. เสนากอง	๕๖. เสนาเต็ก

ลำดับที่ ๕๑-๕๖ ทั้งหมดนี้ไม่สามารถบอกที่อยู่ได้เพราะเป็นคนสูงศักดิ์ ถ้าบอก
ไปกลัวจะเป็นภัยต่อตัวเอง แต่หากผู้อ่านอยากรู้ก็ติดต่อผมมาได้ ผม (นายไพศาล)
จะพิจารณาบอกเป็นรายๆไป

๕๗. เสนายัน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาภาโค ภิกขุ เพิ่ม อยู่วัดราชาธิวาส กรุงเทพฯ
๕๘. เสนารุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าญาณสิทธิ ภิกขุ โชดก อยู่วัดมหาธาตุ กรุงเทพฯ
๕๙. เสนาปู่ก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขมาจारी ภิกขุ กิมเฮง อยู่วัดมหาธาตุ กรุงเทพฯ
๖๐. เสนาตาง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคุณสัมปันโน ภิกขุ บุญญา อยู่วัดเบญจมบพิตร
กรุงเทพฯ
๖๑. เสนาขุย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวิณณาโภ ภิกขุ ศรีจันทร์ อยู่วัดศรีสุทธาวาส
เลยหลง อ.เมือง จ.เลย
๖๒. เสนาต๊ับ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคังคะสุวัณโณ ภิกขุ เปลื้อง อยู่วัดสุวรรณภูมิ
อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
๖๓. เสนาอ่อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าภริสนิทโท ภิกขุ สนิท อยู่วัดศีลขันธาราม
จ.อ่างทอง
๖๔. เสนาเจ็อก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทะทีโป ภิกขุ จันทรศรี อยู่วัดโพธิสมภรณ์
อ.เมือง จ.อุดรธานี
๖๕. เสนาหม่น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัมพวัณโณ ภิกขุ ทองคำ อยู่วัดบพิตร กรุงเทพฯ
๖๖. เสนาโล ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุจิมโณ ภิกขุ บู่ อยู่วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ
๖๗. เสนาเหมา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากุสโล ภิกขุ จันทร อยู่วัดเจติยหลวง อ.เมือง
จ.เชียงใหม่
๖๘. เสนาเหล่า ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าวุฒติทัตโต ภิกขุ พุทธ อยู่วัดโพธาราม อ.เมือง
จ.นครสวรรค์
๖๙. เสนากุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัคคะเสโน ภิกขุ จับ อยู่วัดเขมาภิตาราม
จ.นนทบุรี

๗๐. เสนาปือก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุทธจิตโต ภิกขุ สิงห์ อยู่วัดศรีอุบลรัตนาราม
อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๗๑. เสนาใจ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมะसारโ ภิกขุ แจ่ม อยู่วัดบวรนิเวศน์ฯ
กรุงเทพฯ
๗๒. เสนาขำ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญาปชโชโต ภิกขุ บู่ อยู่วัดเจ็ดยอด อ.เมือง
จ.เชียงใหม่
๗๓. เสนามี ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าขันตีวิริโย ภิกขุ สวัสดิ์ อยู่วัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง
จ.อุดรธานี
๗๔. เสนาสุข ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอนาลโย ภิกขุ ขาว อยู่วัดถ้ำกลองเพล อ.หนองบัวข
จ.อุดรธานี
๗๕. เสนาแก้ว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาจาโร ภิกขุ ฟั่น อยู่วัดป่าอุดมสมพร จ.สกลนคร
๗๖. เสนาปันเกย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุจิญโญ ภิกขุ แหวน อยู่วัดดอยแม่ปิ้ง อ.พร้าว
จ.เชียงใหม่
๗๗. เสนาสุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเจ้าอตุโล ภิกขุ ดุลย์ อยู่วัดบูรพาราม อ.เมือง
จ.สุรินทร์
๗๘. เสนาราด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าخمะสิริ ภิกขุ รูป อยู่วัดสุนทรธรรมทาน
กรุงเทพฯ
๗๙. เสนาขุ่น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าขมาภิระโต ภิกขุ บุญชวน อยู่วัดชั้นเงิน อ.เมือง
จ.ชุมพร
๘๐. เสนาก่อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพรหมจักโก ภิกขุ พรหมหา อยู่วัดพระพุทธบาทตากผ้า
อ.ป่าซาง จ.ลำพูน
๘๑. เสนาทา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคัมภีโร ภิกขุ คำ อยู่วัดพระธาตุดอยคำน้อย
อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
๘๒. เสนาหมื่นคำ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอินทะจักโก ภิกขุ อินตา อยู่วัดน้ำบ่อหลวง
อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่
๘๓. เสนาเฮื่อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าภูริทัตโต ภิกขุ มั่น อยู่วัดป่าสุทธาวาส
จ.สกลนคร

๘๔. เสนาปอน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัณฑ์สิโล ภิกขุ เสาร์ อยู่วัดเลียบ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
๘๕. เสนาผก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทัตโต ภิกขุ มั่น อยู่วัดบ้านโนนเจริญ อ.นาจะหลวย จ.อุบลราชธานี
๘๖. เสนาซั๊ก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพันธุโลก ภิกขุ จุม อยู่วัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี
๘๗. เสนาตุ้ม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปภัสสะโรภิกขุ วิชิต อยู่วัดบูรพาวัน อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี
๘๘. เสนาก่อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าขันติโก ภิกขุ ชัน อยู่วัดเจติยหลวง อ.เมือง จ.เชียงใหม่
๘๙. เสนาสา ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาภาโรณ ภิกขุ อำพัน อยู่วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพฯ
๙๐. เสนากูป ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมธโร ภิกขุ พิมพ์ อยู่วัดพระศรีมหาธาตุ เขตบางเขน กรุงเทพฯ
๙๑. เสนาจ่าน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอิสัญญาโณ ภิกขุ อยู่วัดเสนาสนาราม จ.พระนครศรีอยุธยา
๙๒. เสนาแส ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคุลยาโณ ภิกขุ บุญจันทร์ อยู่วัดพระศรีมหาธาตุ เขตบางเขน กรุงเทพฯ
๙๓. เสนาเตื้อม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโมชโก ภิกขุ มา อยู่วัดศรีประตู่วนราม บ้านบัว อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
๙๔. เสนาฮาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอิสิตีโว ภิกขุ พู อยู่วัดพระสิงห์ฯ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
๙๕. เสนาหาบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจันทสาโร ภิกขุ หลุยส์ อยู่วัดถ้ำผาปั้ง จ.เลย
๙๖. เสนาเฟื้อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขมิโย ภิกขุ จันท์ อยู่วัดศรีเทพประดิษฐาราม อ.เมือง จ.นครพนม
๙๗. เสนาเมฆ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเทศรังสี ภิกขุ เทศก์ อยู่วัดหินหมากเป้ง จ.หนองคาย

๙๘. เสนานวล ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าขันตยาโม ภิกขุ สิงห์ อยู่วัดป่าสาระวัน อ.เมือง จ.นครราชสีมา
๙๙. เสนาเจย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุทโธ ภิกขุ ฉวย อยู่วัดศรีสันตยาราม ต.ปากปวน อ.วังสะพุง จ.เลย
๑๐๐. เสนาป่าหน้อย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิริจันทโท ภิกขุ จันทร อยู่วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ
๑๐๑. เสนาเกิง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุนทโร ภิกขุ สิงห์ อยู่วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม จ.นครราชสีมา
๑๐๒. เสนาที ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตธรรมโม ภิกขุ ศรี อยู่วัดหลวงสุ้มคคาราม อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ
๑๐๓. เสนาหัตต์ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิทธิธรรมโมภิกขุ ศีลา อยู่วัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพฯ
๑๐๔. เสนาจัน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพุทธาจาโร ภิกขุ สิม อยู่วัดถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่
๑๐๕. เสนาอาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารัตนโชโต ภิกขุ สีแพง อยู่วัดพุทธมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์
๑๐๖. เสนากุบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐิตภิญโญ ภิกขุ ไฉน อยู่วัดสารนาถธรรมาราม จ.ระยอง
๑๐๗. เสนาพีน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิริวังโส ภิกขุ ศรีพงษ์ อยู่วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพฯ
๑๐๘. เสนายอด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเกษโร ภิกขุ ยาน อยู่วัดปทุมคงคา กรุงเทพฯ
๑๐๙. เสนายูร ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมสาโร ภิกขุ ปาน อยู่วัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี
๑๑๐. เสนาตัน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารามมะธรรมโม ภิกขุ สมาน อยู่วัดเขตะวัน อ.เมือง จ.ลำปาง
๑๑๑. เสนาก้อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุกกะวะโร ภิกขุ เลื่อน อยู่วัดเหนือ อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
๑๑๒. เสนาหมุด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุวโจ ภิกขุ เนียม อยู่วัดเจริญสมณกิจ จ.ภูเก็ต

๑๑๓. เสนาปวง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารัตนญาณ ภิภุ อินตา อยู่วัดมิ่งเมือง อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๑๔. เสนาวงศ์ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัณฑ์ตะปัญโญ ภิภุ แก้วมูล อยู่วัดเบญจมบิตร กรุงเทพฯ
๑๑๕. เสนาชิง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าภุริปัญโญ ภิภุ สมศักดิ์ อยู่วัดจันทร์สามัคคี จ.หนองคาย
๑๑๖. เสนาฮาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ารวังโส ภิภุ ประมูล อยู่วัดสุทธาวาส จ.สกลนคร
๑๑๗. เสนาบุ่ง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมะฉันทโภภิภุ พร อยู่วัดศรีมงคลใต้ อ.เมือง จ.มุกดาหาร
๑๑๘. เสนาโย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสีลสังวะโร ภิภุ จุทา อยู่วัดมหาสมณาราม อ.เมือง จ.เพชรบุรี
๑๑๙. เสนาเงื่อม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโฆษะปัญโญภิภุ คำพันธ์ อยู่วัดธาตุมหาชัย อ.ปลาปาก จ.นครพนม
๑๒๐. เสนาหัต ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจิระธรรมโม ภิภุ ผ่อง อยู่วัดมัชฌิมาวาส อ.เมือง จ.สงขลา
๑๒๑. เสนาจ๋อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมาสะโย ภิภุ สมัย อยู่วัดราชผาติการาม เขตดุสิต กรุงเทพฯ
๑๒๒. เสนาฟอน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากะตะสาโร ภิภุ สุจี อยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง อ.เมือง จ.แพร่ อ้อ ! องค์กรนี้ ผม (นายไพศาล) รู้จัก นายหนานจิ้นก็ยิ้มรับ
๑๒๓. เสนาเฮือด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุตตะโร ภิภุ อาคม อยู่วัดบุปผาราม เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
๑๒๔. เสนาหุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมปัญโญ ภิภุ พ่วง อยู่วัดศรีโคมคำ อ.เมือง จ.พะเยา
๑๒๕. เสนาไหว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโชติโก ภิภุ พรหมหา อยู่วัดศรีเทพประดิษฐาราม อ.เมือง จ.นครพนม
๑๒๖. เสนาจ้อย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมจारी ภิภุ เจริญ อยู่วัดทรงธรรม อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ

๑๒๗. เสนาเอื้องน้อย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสัมปณโณ ภิกขุ สมบูรณ์ อยู่วัดเบญจมบพิตร
เขตดุสิต กรุงเทพฯ
๑๒๘. เสนาเตียบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอุตตะโม ภิกขุ อุตตะมะ อยู่วัดวังแก้วเวการาม
อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี
๑๒๙. เสนาปิ่น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากัลป์ยานวัณโณ ภิกขุ อนันต์ อยู่วัดเขาบางทราย
อ.เมือง จ.ชลบุรี
๑๓๐. เสนาเอิบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าฐานิโย ภิกขุ พุธ อยู่วัดป่าสาละวัน อ.เมือง
จ.นครราชสีมา
๑๓๑. เสนาอิน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าญาณวโร ภิกขุ สุวัฒน์ อยู่วัดสารภณนิมิต อ.เมือง
จ.นครพนม
๑๓๒. เสนาวอน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคุณธโร ภิกขุ พรศักดิ์ อยู่วัดพระธาตุช้างค้ำ
อ.เมือง จ.น่าน
๑๓๓. เสนาเตี้ยง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามหาวิโร ภิกขุ บุญชัย อยู่วัดด่านประชากร
อ.หลังสวน จ.ชุมพร
๑๓๔. เสนาหมุด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมิทโท ภิกขุ จำเนียร อยู่วัดภูด่านแต้
จ.มุกดาหาร
๑๓๕. เสนาดี ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธีโร ภิกขุ โนรี อยู่วัดอาสาสงคราม อ.พระประแดง
จ.สมุทรปราการ
๑๓๖. เสนาสั่งข์ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิริมังคะโล ภิกขุ ทอง อยู่วัดพระธาตุศรีจอมทอง
อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่
๑๓๗. เสนาจู ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโกสะโล ภิกขุ เกษม อยู่วัดนพวงศาราม อ.เมือง
จ.ปัตตานี
๑๓๘. เสนาตุ๊ด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขมปญโญ ภิกขุ แฉล้ม อยู่วัดชัยมงคล อ.เมือง
จ.สงขลา
๑๓๙. เสนาอุปมุง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจักกะธรรมโม ภิกขุ ฝ่าย อยู่วัดพระธาตุดอยตุง
อ.แม่สาย จ.เชียงราย
๑๔๐. เสนาเข็บ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประเสริฐ อยู่วัดพระธาตุผาเงา อ.เชียงแสน
จ.เชียงราย

๑๔๑. เสนาบุญ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามุลศิริ ภิกขุ ศรีมูล อยู่วัดอุโมงค์คำ อ.เมือง จ.พะเยา
๑๔๒. เสนานิล ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุปัญญา ภิกขุ กาน อยู่วัดภูมินทร์ อ.เมือง จ.น่าน
๑๔๓. เสนาหลาว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคนุตตะโม ภิกขุ วีระ อยู่วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
๑๔๔. เสนาอาง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชะยะวังโส ภิกขุ สิงห์คำ อยู่วัดนางชี ฝั่งธนฯ กรุงเทพฯ
๑๔๕. เสนาตอง ชาตินี้มีชื่อว่า นายไพศาล ชิวศิริ คนๆนี้ ตัวข้าจะไม่ขอบอกที่อยู่ให้ เพราะจะได้พบกันในวันข้างหน้า
๑๔๖. เสนาขุ่ม ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สุวิระ ทรงเมตตา คนๆนี้ ก็จะได้พบกันในวันข้างหน้า เหมือนกันเนื้อ
๑๔๗. เสนาต้อก ชาตินี้มีชื่อว่า นายวัชรบูลย์ ลีสุวรรณ คนๆ นี้จะมีคนอื่นบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแผ่ออกไปไม่นาน เป็นคนหนุ่มร่างดีเนื้อ
๑๔๘. เสนาหนู ชาตินี้มีชื่อว่า นายอร่าม เอี่ยมอรุณ
๑๔๙. เสนาหม่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายบรรณสิทธิ์ สลับแสง
๑๕๐. เสนาก่อน ชาตินี้มีชื่อว่า นายคำรณ บุญเชิด
๑๕๑. เสนาขาน ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิจารณ์ ไชยนันท์
- ลำดับที่ ๑๔๗ - ๑๕๑ คนเหล่านี้ให้ถามชาวบ้านในเมืองเชียงรายที่ทำงานราชการ เขาจะเป็นผู้บอกให้
๑๕๒. เสนาต้า ชาตินี้มีชื่อว่า นายมนัส รัตนสังจธรรม
๑๕๓. เสนานาบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายดิเรก โลหะบูรณนนท์
๑๕๔. เสนาโท ชาตินี้มีชื่อว่า นายกนก วิสวะกุล
๑๕๕. เสนาปาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายชูเว็ด โล
๑๕๖. เสนาถาด ชาตินี้มีชื่อว่า นายเหยน หุนหุ้ย
- ลำดับที่ ๑๕๒-๑๕๖ คนเหล่านี้ถ้าได้พบกับนายมนัส รัตนสังจธรรม ให้ถามเขา เขาจะบอกให้

รายชื่อของศรัทธาชาวบ้านที่ได้มาร่วมงานจำนวน ๒๕๖ คน เกิดมาชาตินี้พวกเขามีชื่อและที่อยู่ดังนี้

๑. นายขนานตุ่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายเจิม ปันยารชุน
๒. นายขนานปิ่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายโชค ชมธวัช
๓. นายขนานจ๋าด ชาตินี้มีชื่อว่า นายชลอ จารุจินดา
๔. นายขนานปิ่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายผล ศรุตานนท์
๕. นายขนานแสน ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ นรากร บริรักษ์
๖. นายขนานแหน ชาตินี้มีชื่อว่า นายหกไถ่ พิศาลบุตร
๗. นายขนานเมือง ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุข ดิษยบุตร
๘. นายขนานมุข ชาตินี้มีชื่อว่า นายสนิท ประชาราษฎร์
๙. นายขนานเต็บ ชาตินี้เป็นทหารชื่อ จำรูญ จำรูญธนสิทธิ์
๑๐. นายขนานจุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า นายเครือ สุวรรณสิงห์
๑๑. นายขนานคำ ชาตินี้มีชื่อว่า นายประหยัด สมานมิตร
๑๒. นายขนานกุก ชาตินี้เป็นทหารชื่อ วิทย์ นิมนวล
๑๓. นายขนานจาบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายชูสง่า ไชยพันธ์
๑๔. นายขนานจั่น ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ เลื่อน กฤษณะมาระ
๑๕. นายขนานเฟื่อง ชาตินี้มีชื่อว่า นายชม จารุสิทธิ์
๑๖. นายขนานปวง ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ เนือง ระยานาค
๑๗. นายขนานเต็ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายประสิทธิ์ สงวนน้อย
๑๘. นายขนานปุด ชาตินี้มีชื่อว่า นายศรศักดิ์ สุวรรณเทศ
๑๙. นายขนานสุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า นายกรี วิสิษฐอุดรการ
๒๐. นายขนานตั้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายอัมพร กิตยานุกูล

ลำดับที่ ๑-๒๐ คนกลุ่มนี้ นายหนานจิ้นได้บอกให้ไปถามกับหมู๋ข้าหลวงที่ทำงานในเมืองเชียงรายได้

๒๑. นายขนานก๊าบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายอร่าม สวัสดิชัย คนๆนี้ อยู่ที่ไหนให้ไปถามนายนมัสรัตน์สังจรรยา เขาจะถามเป็นผู้บอกให้
๒๒. นายขนานเฮือนคำ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธูเจ้าเข็ม อยู่วัดสุทัศน์ กรุงเทพฯ

๒๓. นายขนานเขียว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทองใบ อยู่วัดสายไหม กรุงเทพฯ
๒๔. นายขนานเริง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเฟื่อง อยู่วัดเจ้ามูล ฝั่งธนฯ กรุงเทพฯ
๒๕. นายขนานเป็ง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าแผลว อยู่วัดโตนดหลวง จ.เพชรบุรี
๒๖. นายขนานวัน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าชูศักดิ์ อยู่วัดหงส์รัตนาราม กรุงเทพฯ
๒๗. นายขนานมุย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเมืองใจ อยู่วัดป่าซาง อ.พาน จ.เชียงราย
๒๘. นายขนานอาบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าคำมูล อยู่วัดใต้ใหม่ อ.ป่าแดด จ.เชียงราย
๒๙. นายขนานเย็น ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญนาค อยู่วัดเศวตฉัตร กรุงเทพฯ
๓๐. นายขนานหุน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าแสงหล้า อยู่วัดพระธาตุสายเมือง ประเทศพม่า
๓๑. นายขนานเฟื่อง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดี อยู่วัดพระรูป อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี
๓๒. นายขนานฮอง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเล็ก อยู่วัดหนองดินแดง อ.เมือง จ.นครปฐม
๓๓. นายขนานออง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพานประวิทย์ สีลาจารย์ อยู่วัดเกษมราษฎร์ บ้านโป่งกระสังข์ อ.กุยบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์
๓๔. นายขนานชิน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าไสว อยู่วัดปรีดาราม จ.นครปฐม
๓๕. นายขนานเอิบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุดใจ อยู่เมืองชุม จ.เชียงราย
๓๖. นายขนานบ่อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสิงห์คำ อยู่วัดสันทรายหลวง จ.เชียงราย
๓๗. นายขนานตอง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าม่วง อยู่วัดยางยาม จ.ราชบุรี
๓๘. นายขนานทบ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเข็ม อยู่วัดสุทัศน์ กรุงเทพฯ
๓๙. นายขนานจื่อ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าหยอด อยู่วัดแก้วเจริญ จ.สมุทรสงคราม
๔๐. นายขนานห้วน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเล็ก อยู่วัดสันติคีรีศรีบรรพต จ.กาญจนบุรี
๔๑. นายขนานฟุ้ง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญญสิริ ภิกขุ เขิญ อยู่วัดโคกทอง อ.ผักไห่ จ.พระนครศรีอยุธยา
๔๒. นายขนานชุย ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโฆชะโก ภิกขุ บุญเลิศ อยู่วัดอรุณราชวราราม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ
๔๓. นายขนานกูป ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าธรรมसारุ ภิกขุ บุญชู อยู่วัดพญาภู อ.เมือง จ.น่าน
๔๔. นายขนานถอด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเต้า อยู่วัดเกาะวังไทร จ.นครปฐม

๔๕. นายขนานต้อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าขวัญ อยู่วัดอรุณราชวราราม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ
๔๖. นายขนานฟก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเกตุ อยู่วัดเกาะหลัก อ.เมือง จ.ประจวบคีรีขันธ์
๔๗. นายขนานเกี่ยว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสุพรรณ อยู่วัดศรีเกิด อ.เมือง จ.เชียงราย
๔๘. นายขนานวาง ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอินสม อยู่วัดศรีวังมูล จ.เชียงราย
๔๙. นายขนานปึก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมพงศ์ อยู่วัดพระแก้ว อ.เมือง จ.เชียงราย
๕๐. นายขนานนวน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภิจาโร ภิกขุ ฌมยา อยู่วัดสังเวชวิทยาราม เขตพระนคร กรุงเทพฯ
๕๑. นายขนานแก้วสุข ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากาญจนวันโณภิกขุ สุวรรณ อยู่วัดแสงธรรมสุทธาราม อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์
๕๒. นายขนานแป ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้า อุตตะมะ ชาโตภิกขุ บุญสิน อยู่วัดดุสิตาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ
๕๓. นายขนานไหว ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามหาโสรัจโจภิกขุ โสรรัตน์ อยู่วัดสวนพลู เขตบางรัก กรุงเทพฯ
๕๔. นายขนานสม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอาคะโมภิกขุ ข่าย อยู่วัดวชิรธรรมสาธิต เขตพระโขนง กรุงเทพฯ
๕๕. นายขนานอินทร์ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัคคปัญโญ ภิกขุ ศรีเหล่า อยู่วัดโพธาราม อ.แม่ใจ จ.พะเยา
๕๖. นายขนานยับ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดิเรก อยู่วัดพญาภู อ.เมือง จ.น่าน
๕๗. นายขนานนวน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ามา อยู่วัดสันติวิเวก อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
๕๘. นายขนานกี ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าพลสี สิทธิมุณี อยู่วัดสังเวชวิทยาราม เขตพระนคร กรุงเทพฯ
๕๙. นายขนานเมี้ยน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าสมพร ภาวนานุโยค อยู่วัดเวฬุวัน อ.เมือง จ.ลพบุรี
๖๐. นายขนานทิ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเลียดสีธรรมบัณฑิต อยู่วัดอรุณราชวราราม เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ

๖๑. นายขนานก้อน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าก้วน โทศลสมณะคุณ อยู่วัดทุ่งกว่าว อ.เมือง จ.แพร่
๖๒. นายขนานเจียม ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโฆษิตธรรมโมภิกขุ สมศาสตร์ อยู่วัดเซตวัน อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๓. นายขนานหล้า ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัคคะจิตโตภิกขุ อภินันท์ อยู่วัดศรีทรายมูล อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๔. นายขนานเสน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอัมพร อยู่วัดเจ็ดยอด อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๕. นายขนานสิงห์ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดวงจันทร์ อยู่วัดเม็งรายมหาราช อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๖. นายขนานปู่ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าดวงทิพย์ พิจิตรระมะประภาส อยู่วัดศรีทรายมูล อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๗. นายขนานตึก ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าบุญยวง อยู่วัดฝั่งหมิ่น อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๘. นายขนานจี่ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้ากิตติเมธี ภิกขุ อธิวัฒน์ อยู่วัดเจ็ดยอด อ.เมือง จ.เชียงราย
๖๙. นายขนานฮาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอะรินทะโม ภิกขุ สายัณห์ อยู่วัดศรีโคมคำ อ.เมือง จ.พะเยา
๗๐. นายขนานสิน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าประยุทธเมธีธรรมลังการ อยู่วัดพระบาทมิ่งเมือง จ.แพร่
๗๑. นายขนานดำ ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอมโรภิกขุ อมรุฑฒิ อยู่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เขตพระนคร กรุงเทพฯ
๗๒. นายขนานกาด ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าโอภาโส ภิกขุ จรัส อยู่วัดท่าโพธิ์ อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช
๗๓. นายขนานปาน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าจิตตะปาโลภิกขุ อยู่วัดปุลุญาราม รัศเศคาห์ ประเทศมาเลเซีย
๗๔. นายขนานเถน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญาวัโร ภิกขุ หุซอดอ อยู่วัดเมนคุด อ.มาเกอลัง ประเทศอินโดนีเซีย
๗๕. นายขนานเถน ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าทิฐฐะธรรมโมภิกขุ ดำรง อยู่วัดพายัพ อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๗๖. นายขนานดี ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าเขมมะสังจะวาที่ภิกขุ นวล อยู่วัดบึง
อ.เมือง จ.นครราชสีมา
๗๗. นายขนานนาค ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าปัญญาวัฒน์ ภิกขุ อินทร อยู่วัดสันป่ายาง
หลวง หละปูน (ลำปูน) อ้อ! พระอาจารย์อินทร ผมรู้จักดีครับ หนานจีนได้ฟังก็หัวเราะ
ชอบใจมาก
๗๘. นายขนานโส ชาตินี้มีชื่อว่า นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์
๗๙. นายขนานดก ชาตินี้มีชื่อว่า นายเดช บุญหลง
๘๐. นายขนานกิต ชาตินี้มีชื่อว่า นายนิคม มุสิกคามะ
๘๑. นายขนานดี๊ด ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อ ปลิ้นธ มาลากุล
๘๒. นายขนานโมก ชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญรักษ์ 닝สานนท์
๘๓. นายขนานพู ชาตินี้มีชื่อว่า นายบตี จุณณานนท์
๘๔. นายขนานเอิบ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ประยูร โกมารกุล ณ นคร
๘๕. นายขนานจวน ชาตินี้มีชื่อว่า นายแบเลเว็ลด์ ทศพล อยู่กรุงเทพฯ
ลำดับที่ ๗๘-๘๕ หมูคนเหล่านี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะเป็นหน้าที่ของคนในโลก
มนุษย์จะบอกให้
๘๖. นายขนานพด ชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยวัฒน์ อุทัยวรรณ อยู่ธนาคารนครหลวงไทย
กรุงเทพฯ
๘๗. นายขนานชิต ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิลเลียม ฟอน คนๆ นี้อยู่ประเทศอังกฤษ และจะเป็น
ตัวแทนของประเทศ มาอยู่เมืองไทยในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า
๘๘. นายขนานต๊ีบ ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อ สมชาย จักรพันธ์ คนๆ นี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะคน
ในโลกมนุษย์เขารู้จักกันดีใน ๑๐ ปีข้างหน้า เป็นหมอเนื้อ นายจีนกล่าว พร้อมยิ้ม
เล็กน้อย
๘๙. นายขนานทุง ชาตินี้มีชื่อว่า นายทวี บุตรสุนทร คนๆ นี้ไม่ชอบบอกที่อยู่ เพราะคนในโลก
มนุษย์เขารู้จักกันดี
๙๐. นายขนานมา ชาตินี้เป็นหมอชื่อ ศิริวัฒน์ ทิพย์ธราดล คนๆ นี้หมุ่หมอเขารู้จักกันดี
เขาจะเป็นคนบอกให้เอง
๙๑. นายขนานคำโตย ชาตินี้เป็นนักปกครองชื่อ นิวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว คนๆ นี้ให้ไปถาม
นักปกครอง เขาจะบอกให้

๙๒. นายขนานมีโต่ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบูรณ์ งามลักษณะ
๙๓. นายขนานปี ชาตินี้มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ ภูริศรีศักดิ์
๙๔. นายขนานขาว ชาตินี้มีชื่อว่า นายชาญณรงค์ ชั้นที่ห้า คนนี้เป็นคนขายท่าทาง คนในโลกมนุษย์ จะบอกให้เอง
๙๕. นายขนานพรหม ชาตินี้มีชื่อว่า นายธนฤกษ์ นิตเศรณี คนๆนี้ต่อไปภายหน้าจะได้พบกันเนื้อ หนานเงินพุดยิ้มๆ
๙๖. นายขนานมาหน้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นายชูชาติ ศรีแสง คนๆนี้รู้รู้จักแล้วเนื้อ ครับ (ผมตอบรับ)
๙๗. นายขนานถาง ชาตินี้เป็นเจ้าของชื่อ ภาสันต์ สวัสดิวัฒน์ คนๆนี้คนอื่นจะบอกที่อยู่ให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปในโลกมนุษย์ไม่นาน
๙๘. นายขนานหยัด ชาตินี้มีชื่อว่า นายเอกสิทธิ์ โชติภักดี คนๆนี้อยู่ที่ไหน เป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์ที่จะบอกให้หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไป
๙๙. นายขนานหนู ชาตินี้มีชื่อว่า นายสวัสดิ์ ตันติพันธ์วดี อยู่ศูนย์บริหารจัดการเทคโนโลยี กรุงเทพฯ
๑๐๐. นายขนานปิ่น ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ พงศ์ทร ไบราษฏร์ อยู่โรงพักบางละมุง จ.ชลบุรี
๑๐๑. นายขนานหลวง ชาตินี้มีชื่อว่า นายประวิทย์ มาสินนท์ คนๆนี้ชาวเมืองในโลกมนุษย์ เขารู้จักกันดี ข้าไม่ต้องบอกที่อยู่ให้เนื้อ
๑๐๒. นายขนานซ้อน ชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าฉันทสม โภกขุ สมาน อยู่วัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ
๑๐๓. นายขนานแหล่ว ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ปรพัฒน์ เพชรพยาบาล อยู่โรงพักบางแพ อ.บางแพ จ.ราชบุรี
๑๐๔. นายขนานนัด ชาตินี้เป็นหมอชื่อ ชาตรี ดวงเนตร อยู่ศูนย์การแพทย์โรงพยาบาล กรุงเทพฯ
๑๐๕. นายขนานเจือง ชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญรอด สิงห์วัฒนาศิริ คนๆ นี้จะรู้จักเองโดยคนอื่น จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ถึงโลกมนุษย์แล้ว
๑๐๖. นายขนานจื่อ ชาตินี้มีชื่อว่า นายองอาจ ประภาคม คนๆนี้อยู่กรุงเทพฯ ต่อไปภายหน้าจะรู้จักเองเนื้อ
๑๐๗. นายขนานเมือง ชาตินี้มีชื่อว่า นายกนกพันธ์ จุลเกษม

๑๐๘. นายขนานบุบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายนรินทร์ พสุนธราธรรม
 ๑๐๙. นายขนานมูม ชาตินี้มีชื่อว่า นายกมล เพียรพิทักษ์ คนนี้สู้อัจฉกแล้วเน้อ ครับ (ผมตอบรับ)
 ๑๑๐. นายขนานก้อน ชาตินี้มีชื่อว่า นายไพศิษฐ์ เพียรพิทักษ์ คนๆนี้ อยู่ที่ไหนให้ถาม นายกมล เพียรพิทักษ์ เน้อ ครับ (ผมตอบรับ)
 ๑๑๑. นายขนานสุบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยพร วัฒนาจิต อ้อ ! คนนี้ผมรู้จักครับ (ผมตอบก่อนที่หนานจิ้น จะบอก)
 ๑๑๒. นายขนานอ้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นายขัน ประจวบเหมาะ คนๆ นี้ก็เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกที่อยู่ให้ หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปยังโลกมนุษย์แล้ว
 ๑๑๓. นายขนานตาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุทธิ รจิตรังสรรค์
 ๑๑๔. นายขนานจ้อง ชาตินี้มีชื่อว่า นายตาม สุคนธทรัพย์ คนๆ นี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นจะบอกให้เน้อ
 ๑๑๕. นายขนานวัก ชาตินี้มีชื่อว่า นายสรารุช เบญจกุล
 ๑๑๖. นายขนานเต ชาตินี้มีชื่อว่า นายวรวิฑู ทวาทสิน
 ๑๑๗. นายขนานซาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิทยา พรหมประสิทธิ์
 ๑๑๘. นายขนานวาด ชาตินี้มีชื่อว่า นายปิยรัตน์ ต้นทะสี
 ๑๑๙. นายขนานฟุ้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิฑูร คลองมีคุณ
 ๑๒๐. นายขนานเป่ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายศรชัย จตุรพัทรวงศ์
 ๑๒๑. นายขนานตา ชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์สิทธิ์ จิระพรวัชรานนท์
 ๑๒๒. นายขอด ชาตินี้มีชื่อว่า นายอริยะ นาวิธรรม
 ๑๒๓. นายยีน ชาตินี้มีชื่อว่า นายอดิศักดิ์ ศรีชนะรัตน์
 ๑๒๔. นายปวน ชาตินี้มีชื่อว่า นายทรงกลด บุญชูกุล
 ๑๒๕. นายปือก ชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรพงศ์ วิสุทธิสังวร
- ลำดับที่ ๑๑๕-๑๒๕ คนทั้งหมดนี้จะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปยังโลกมนุษย์แล้ว
๑๒๖. นายทุต ชาตินี้มีชื่อว่า นายสฤทธิเดช พัฒนเศรษฐพงษ์ อยู่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ
 ๑๒๗. นายอ้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิฑูรธรรม สี่ชั้น
 ๑๒๘. นายผาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายวุฒิมงคล ทางทอง

๑๒๙. นายอวาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายพิทักษ์ชัย ทางทอง
๑๓๐. นายถก ชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรศักดิ์ พหลรัตน์
๑๓๑. นายกำกี้ ชาตินี้มีชื่อว่า นายธนนต์ วงศ์ศุภลักษณ์
๑๓๒. นายจุง ชาตินี้มีชื่อว่า นายณัฐพงศ์ เสนชนะ หรือเสชนะ (ฟังไม่ชัด)
๑๓๓. นายป้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายชานนท์ อนุรักษ์ษา
- ลำดับที่ ๑๒๗-๑๓๓ ทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้
เผยแพร่อะไรไปยังโลกมนุษย์บ่อเมิน (ไม่นาน)
๑๓๔. นายบวน ชาตินี้มีชื่อว่า พันธุ์ศักดิ์ สุขกระฤกษ์ อยู่คุณภาพชีวิตวัยทอง กรุงเทพฯ
๑๓๕. นายฟัก ชาตินี้มีชื่อว่า สายัณห์ สวัสดิ์ศรี อยู่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า กรุงเทพฯ
๑๓๖. นายโม ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรชัย เชษฐโชติศักดิ์ อยู่กรุงเทพฯ ต่อไปภายหน้าจะได้พบกัน
๑๓๗. นายปุง ชาตินี้มีชื่อว่า นายโชติ เชษฐโชติศักดิ์
๑๓๘. นายตุง ชาตินี้มีชื่อว่า นายเชษฐ เชษฐโชติศักดิ์
- ลำดับที่ ๑๓๗-๑๓๘ ทั้งสองคนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าพบนายสุรชัย เชษฐโชติศักดิ์ ให้
ถามเอาเองเน้อ
๑๓๙. นายถา ชาตินี้มีชื่อว่า นายวรวัฒน์ มาสินนท
๑๔๐. นายเปี้ย ชาตินี้มีชื่อว่า นายชฎิล มาสินนท
- ลำดับที่ ๑๓๙-๑๔๐ ทั้งสองคนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าพบนายประวิทย์ มาสินนท ให้ถาม
เอาเองเน้อ เขาจะบอกให้
๑๔๑. นายมา ชาตินี้มีชื่อว่า สแตนลี่ จู ชุ่น อยู่มหาวิทยาลัยเท็กซัส สหรัฐอเมริกา เป็นหมอนเน้อ
๑๔๒. นายเสม ชาตินี้มีชื่อว่า นายริชาร์ด เอ แคช อยู่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา
เป็นหมอนเน้อ
๑๔๓. นายจั้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายอาร์ นาลิน อยู่เมอร์แอนด์แอนโดอ์อิงค์ สหรัฐอเมริกา สามคน
นี้เขาเป็นคนเฟือก (ฝรั่ง) นะ
๑๔๔. นายปอน ชาตินี้มีชื่อว่า นายฉัตรชัย ไทโรโชติ ทำงานเป็นผู้ตัดสินเรื่องในโลกมนุษย์ อยู่
กรุงเทพฯ ภาค ๑
๑๔๕. นายสา ชาตินี้มีชื่อว่า นายตึก ทอมป์สัน ทำงานอยู่องค์การอนามัยโลก
๑๔๖. นายตีต ชาตินี้มีชื่อว่า นายปีเตอร์ ครอสติงลี่ ทำงานอยู่องค์การอนามัยโลกเหมือนกัน
แต่อยู่เขตแปซิฟิกเน้อ

๑๔๗. นายปัว ชาตินี้มีชื่อว่า นายฮันส์ แวกเนอร์ ทำงานอยู่องค์การอาหารและยาแห่งโลกเนื้อ
๑๔๘. นายดา ชาตินี้มีชื่อว่า นายชองมาร์ค โอลีฟ ทำงานอยู่องค์การอนามัยโลก ประจำฟิลิปปินส์
๑๔๙. นายนวนแห่ ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุชาติ สังข์เกษม อยู่บริษัทประกันภัยในกรุงเทพฯ บริษัทอะไรให้ถามคนในโลกมนุษย์เขารู้จักกันดี
๑๕๐. นายตาด ชาตินี้มีชื่อว่า นายจිරพันธ์ อัคระธนกุล
๑๕๑. นายถิน ชาตินี้มีชื่อว่า นายทินวัฒน์ ศุภผลศิริ
๑๕๒. นายแซม ชาตินี้มีชื่อว่า นายเดวิด ลี เฮนเดริก
- ๓ คนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าพบนายสุชาติ สังข์เกษมแล้วให้ถามหาเอาเองเนื้อ เขาจะบอกให้
๑๕๓. นายมัน ชาตินี้มีชื่อว่า นายพิษณุ เหยียญมหาสาร อยู่สำนักงานการนำเข้าเนื้อ
๑๕๔. นายมั่ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายเสมอ บุญญาวัลย์
๑๕๕. นายจูโบ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ชลิต สังข์หะรัตนศิริ
- ทั้ง ๒ คนนี้อยู่ในเมืองหลวงและเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้
๑๕๖. นายจูก๊อก ชาตินี้มีชื่อว่า นายจिरพล สินธุนาวา อยู่สมาคมพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
๑๕๗. นายปัด ชาตินี้มีชื่อว่า นายธชรินทร์ โอสถานุเคราะห์ อยู่ร้านไบ้บางกอก หรือบริษัทร้านไอศถสกา กรุงเทพฯ
๑๕๘. นายปาง ชาตินี้มีชื่อว่า นายดุล วงศ์ศุภสวัสดิ์ อยู่เซเรบอส ประเทศไทย กรุงเทพฯ
๑๕๙. นายขันแก้ว ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิชัย ศิริบุรณ์ อยู่โรงเรียนศรีปทุมพิทยาคาร จ.อุบลราชธานี
๑๖๐. นายจูดั่ง ชาตินี้เป็นตำรวจมีชื่อ พันธุ์ระวี วีระพันธ์
๑๖๑. นายเฮียง ชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรเดช ธรรมสุธีร์
๑๖๒. นายเงินแต่้ ชาตินี้มีชื่อว่า นายธชพงค์ สายโสภา
๑๖๓. นายปุกขี้ปุ่ม ชาตินี้มีชื่อว่า นายสุวัฒน์ แจ้งยอดสุข
๑๖๔. นายเฮือด ชาตินี้มีชื่อว่า นายศตวรรษ หิรัญบุรณะ
๑๖๕. นายอินทร์พะหย่า ชาตินี้มีชื่อว่า นายอุดม รักศีลธรรม
๑๖๖. นายคำลื้อ ชาตินี้มีชื่อว่า นายวรพงศ์ ชิวปรีชา
๑๖๗. นายแสนคำ ชาตินี้มีชื่อว่า นายวุฒิ พัวเวศ

- ๑๖๘. นายเมืองแก้ว ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ กรณรงค์ โสภณศิริ
- ๑๖๙. นายเต็ม ชาตินี้มีชื่อว่า นายวัชชัย จุลสุคนธ์
- ๑๗๐. นายปู้ดทา ชาตินี้มีชื่อว่า นายบุญเลิศ นันทวิสิทธิ์
- ๑๗๑. นายหมั่น ชาตินี้มีชื่อว่า นายอชิรวีทย์ สุพรรณเกษ์ช
- ๑๗๒. นายหืด ชาตินี้มีชื่อว่า นายดุสิตสันต์ เถระพัฒน์
- ๑๗๓. นายต่อ ชาตินี้มีชื่อว่า นายวุฒิพงศ์ หอมวิเศษวงศา
- ๑๗๔. นายเจยจิ้นลาบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายณัฐวุฒิ หอมวิเศษวงศา

ลำดับที่ ๑๖๐-๑๗๔ ทั้งหมดนี้ต่อไปภายหน้าจะรู้จักกัน บางคนก็จะมารู้จักกัน ก่อนเรื่องนี้เผยแพร่ไปยังโลกมนุษย์

- ๑๗๕. นายดีถอด ชาตินี้มีชื่อว่า นายอำนวยการ อินทภูติ อยู่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย
- ๑๗๖. นายเฟื่องน้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นายกองเอกวิลาศ รุจิวัฒน์พงศ์
- ๑๗๗. นายกำละแหล ชาตินี้มีชื่อว่า นายศักดิ์ อ้อพงศ์ คนๆ นี้ให้ถามชาวบ้านในเมือง เชียงรายที่ทำงานราชการเขาจะบอกให้
- ๑๗๘. นายปางคำ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ยงยุทธ หลิมกำเนิด
- ๑๗๙. นายอุดทา ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ต่อศักดิ์ สะอาดพัก
- ๑๘๐. นายเลี่ยม ชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีชา เฉลิมวานิชย์
- ๑๘๑. นายมูบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยเกษม นิตศิริ
- ๑๘๒. นายจ๋อน ชาตินี้มีชื่อว่า นายจุมพล สายสุนทร
- ๑๘๓. นายต้นปาละ ชาตินี้มีชื่อว่า นายประดิษฐ์ เอกมณี
- ๑๘๔. นายก้อนแก้ว ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ คำสิงห์ ศรียาภัย
- ๑๘๕. นายผาบ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สมชาย อ่วมถนอม

ลำดับที่ ๑๗๖-๑๘๕ ทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกที่อยู่ให้ หลังจาก เรื่องนี้เผยแพร่ออกไปบ่อเมินเนื้อ (ไม่นาน)

- ๑๘๖. นายลุนแห ชาตินี้เป็นหมอชื่อ ปิยะ ศิริลักษณ์ อยู่โรงยาศิริมาศ อ.ศิริมาศ จ.สุโขทัย
- ๑๘๗. นายสาบ ชาตินี้มีชื่อว่า นายอมรเทพ เลิศพลากร
- ๑๘๘. นายป้ง ชาตินี้มีชื่อว่า นายณัฐวุฒิ เลิศพลากร
- ๑๘๙. นายน้อยกิ ชาตินี้มีชื่อว่า นายชายชล เลิศพลากร

ลำดับที่ ๑๘๖-๑๘๙ ทั้ง ๓ คนนี้อยู่ที่ไหน เป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์จะบอกให้เนื้อ

๑๘๐. นายน้อยสุมอ้า ชาตินี้มีชื่อว่า นายอำพล กิตติอำพน อยู่สำนักงานมาตรฐานสินค้า การเกษตรและอาหารแห่งชาติ
๑๘๑. นายน้อยชัน ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ อวยพร จินตกานนท์ คนๆนี้ให้ถามกลุ่มตำรวจเขาจะ รู้จักดี
๑๘๒. นายน้อยปะ ชาตินี้เป็นหมอชื่อ สมบูรณ์ศักดิ์ ญาณไพศาล อยู่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๘๓. นายน้อยตาโว ชาตินี้เป็นหมอชื่อ อัครเดช เพ็ญศิริ อยู่สาธารณสุข จ.ขอนแก่น
๑๘๔. นายน้อยม่วง ชาตินี้มีชื่อว่า นายปราโมทย์ รั้ววิจิตร อยู่กรมประชาสัมพันธ์ กรุงเทพฯ
๑๘๕. นายน้อยจาบ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ เพ็ชรรัตน์ แสงชัย
๑๘๖. นายน้อยผุย ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ธรรมจักร ตรีสุคนธ์
๑๘๗. นายน้อยแถบ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สุปรีชา อุณหันนท์
๑๘๘. นายน้อยจก ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ สมพงษ์ สำราญสุข
๑๘๙. นายน้อยตุ้ย ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ วิรัตน์ วัชรขจร
๒๐๐. นายน้อยเบอะ ชาตินี้เป็นตำรวจชื่อ ภิญโญ เจริญระวานิช
๒๐๑. นางคำเอ้ย ชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายและเป็นตำรวจชื่อ สราวุธ พิรานนท์
๒๐๒. นางเกียงคำ ชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นชายและเป็นตำรวจชื่อ อภิชาติ เชื้อเทศ
ลำดับที่ ๑๙๕-๒๐๒ ทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์จะบอกให้ในโอกาส
ที่เรื่องนี้เผยแพร่ออกไป
๒๐๓. นางคำดา ชาตินี้มีชื่อว่า นางมัลลิกา เจริญสุธาสิณี อยู่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
๒๐๔. นางคำดี ชาตินี้มีชื่อว่า นางศิริรัตน์ จิตรการคำ อยู่วิทยาลัยปิโตเลียม จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย กรุงเทพฯ
๒๐๕. นางคำเพย ชาตินี้มีชื่อว่า นางแอนนา คูนิโคว่า เป็นคนตีหน่วยกลมๆ หน่วยอะหยังก่า
ฮู (ตีลูกกลมๆ ลูกอะไรไม่รู้) อยู่ประเทศรัสเซีย
๒๐๖. นางคำพูน ชาตินี้มีชื่อว่า นางมาติน่า อีนกิส เป็นคนตีหน่วยกลมๆ หน่วยอะหยังก่าฮู
(ตีลูกกลมๆ ลูกอะไรไม่รู้) อยู่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ สองคนนี้เขาเป็นคนเผือก (ฝรั่ง) เนื้อ

๒๐๗. นางจา ชาตินี้มีชื่อว่า นางวีรดา นิลาพาศพงศ์ภรณ์ เป็นคนตีหน่วยอะหยังกัปู้
(เป็นนักตีลูกอะไรก็ไม่รู้) อยู่กรุงเทพฯ
๒๐๘. นางผา มีบุญได้เกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายกัญจนพัฒน์ รัตนสูงเนิน
๒๐๙. นางปี่ ชาตินี้มีชื่อว่า นางวันทนีย์ บุญเอียด
๒๑๐. นางเด็ก ชาตินี้มีชื่อว่า นางวิลาวรรณ คำสา
๒๑๑. นางสอน ชาตินี้มีชื่อว่า นางนฤมล สมพงศ์
๒๑๒. นางฮอง ชาตินี้มีชื่อว่า นางกรกช ศรีวิเศษ
๒๑๓. นางผาด ชาตินี้มีชื่อว่า นางรุ่งนภา แสงทอง
๒๑๔. นางค่านวน ชาตินี้มีชื่อว่า นางสุวิมล ทับทอง
๒๑๕. นางวาด ชาตินี้มีชื่อว่า นางเจ็ดดำ ไสโยธา
- ลำดับที่ ๒๐๘-๒๑๕ ทั้งหมดนี้จะมีโอกาสพบคนใดคนหนึ่งในภายหน้า ถ้าพบ
แล้วให้ถามเขา เขาจะบอกให้เพราะเขารู้จักกัน
๒๑๖. นางฝา ชาตินี้มีชื่อว่า นางบิลลี่ จีบอนเนอร์ อยู่เมืองซาลอต แครโรไลนา สหรัฐอเมริกา
๒๑๗. นางจันตีบ ชาตินี้มีชื่อว่า นางมิโกะ ทานากะ ทำงานอยู่กระทรวงต่างประเทศ ญี่ปุ่น
๒๑๘. นางจันทน์ผา ชาตินี้มีชื่อว่า นางธารินทร์ สงวนเสริมศรี อยู่กรุงเทพฯ ชาวบ้าน
ชาวเมืองเขารู้จักกันดี ดังนั้น ตัวข้าจึงไม่ขอบอกที่อยู่ให้
๒๑๙. นางคำเตี้ยง ชาตินี้มีชื่อว่า นางดรุณี เสือแก้ว อยู่คอนโดเจริญนครริเวอร์ ถ.เจริญนคร
เขตคลองสาน กรุงเทพฯ
๒๒๐. นางกฤษ ชาตินี้มีชื่อว่า นางกรวิภา บุญชื่อ อยู่องค์การสหประชาชาติ
๒๒๑. นางสาว ชาตินี้มีชื่อว่า นางมันตา หอรัตนชัย อยู่กรุงเทพฯและเชียงใหม่
๒๒๒. นางเจือ ชาตินี้เป็นแม่ชีชื่อ ไพเราะ ทิพย์ทัศน์ อยู่สำนักสวนโมกข์ จ.สุราษฎร์ธานี
๒๒๓. นางถา ชาตินี้เป็นแม่ชีชื่อ จุติภา ทัพสุด อยู่ธรรมสถานสำหรับเด็กกำพร้าที่จังหวัด
กาญจนบุรี
๒๒๔. นางก่าง ชาตินี้มีชื่อว่า นางโทโมนิ อิโตะ อยู่มหาวิทยาลัยโกเบ ประเทศญี่ปุ่น
๒๒๕. นางผิง ชาตินี้เป็นแม่ชีชื่อ เทนชิน คาโซ อยู่แคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา
๒๒๖. นางเม็ก ชาตินี้เป็นแม่ชีชื่อ เวคาตา พัทธา อยู่คณะกรรมการภิกษุณี ประเทศศรีลังกา
๒๒๗. นางพา ชาตินี้เป็นหมอเขี้ยวชื่อ นางอติษฐ มาลากุล ณ อยุธยา
๒๒๘. นางจาจิ้นส้ม ชาตินี้มีชื่อว่า นางนภมาศ ลัดพลี

ลำดับที่ ๒๒๗-๒๒๘ ทั้ง ๒ คนนี้อยู่กรุงเทพฯ เมืองหลวง ที่อยู่นั้นเป็นหน้าที่ของ
คนอื่นที่จะบอกให้

๒๒๙. นางขาด ชาตินี้มีชื่อว่า นางจุไรรัตน์ อุณหะกะ อยู่บริษัทจีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด
กรุงเทพฯ
๒๓๐. นางอุ้นแสง ชาตินี้มีชื่อว่า นางอำภา ศิริวงศ์ ณ อยู่ธยา อยู่วิชัยสังคม จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ
๒๓๑. นางปากาเล ชาตินี้มีชื่อว่า นางเทียมจิตร จิตตวัฒนา อยู่จังหวัดน่าน คนๆ นี้ต่อไปภาย
หน้าจะรู้จักกันเองเนื้อ
๒๓๒. นางตัดต่อผ้า ชาตินี้มีชื่อว่า นางสุภาวรรณ นิตสุวรรณ อยู่โรงเรียนสระยายโสมวิทยา
จ.สุพรรณบุรี
๒๓๓. นางตุต ชาตินี้มีชื่อว่า ท่านผู้หญิงบุญเรือน ชุณหะวัณ คนๆ นี้ไม่ต้องบอกที่อยู่เนื้อ!
เพราะโลกมนุษย์เขารู้จักกันดี
๒๓๔. นางสาวดำ ชาตินี้มีชื่อว่า นางพรทิพย์ เลิศพลากการ คนๆ นี้อยู่ที่ไหน ถ้าพบนายอมรเทพ
เลิศพลากการ ให้ถามเขาเอง เขาจะบอกให้เนื้อ
๒๓๕. นางสาวแดง ชาตินี้มีชื่อว่า นางนิตยา หอมวิเศษวงศา
๒๓๖. นางซี้ด ชาตินี้มีชื่อว่า นางกุลธิดา เถระพัฒน์
๒๓๗. นางเจ๊อก ชาตินี้เป็นหมอชื่อ อุมารณณ์ เถระพัฒน์
- ลำดับที่ ๒๓๕-๒๓๗ สามคนนี้จะป็นหน้าที่ของตำรวจชื่อ ดุสิตสันต์ เถระพัฒน์
เขาจะบอกให้ว่าทั้งหมดอยู่ที่ไหน เมื่อได้พบกัน
๒๓๘. นางเอิบ ชาตินี้มีชื่อว่า นางนวรรตน์ กิตติยากร
๒๓๙. นางฟุง ชาตินี้มีชื่อว่า นางเบญจพร เอื้อคงประสิทธิ์
- ลำดับที่ ๒๓๘-๒๓๙ ทั้ง ๒ คนนี้เป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์จะบอกให้
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไป
๒๔๐. นางทก ชาตินี้มีชื่อว่า นางแอนดู ซา อยู่โรงแรมอมารี กรุงเทพฯ
๒๔๑. นางแก้วใส ชาตินี้มีชื่อว่า นางวาสนา พงศ์พิสุทธิโกศล ทำงานอยู่บริษัทโพรมิส
กรุงเทพฯ
๒๔๒. นางแก้วหยาดน้ำ ชาตินี้มีชื่อว่า นางอรอุมา มาลีนนท์
๒๔๓. นางสีทิ ชาตินี้มีชื่อว่า นางวัลลิกา มาลีนนท์

ลำดับที่ ๒๔๒-๒๔๓ ทั้ง ๒ คนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าพบนายประวิทย์ มาสินนท์ ก็ให้
ถามเป็น (ถามเขา) เอาเองเน้อ เขาจะบอกให้

- ๒๔๔. นางฮ่อง ชาตินี้มีชื่อว่า นางติยะดา ติยะวงศ์สกุล
- ๒๔๕. นางเป ชาตินี้มีชื่อว่า นางทิพากร ศักดิ์ถนอมศรี
- ๒๔๖. นางแพง ชาตินี้เป็นเจ้าของมีชื่อว่า มนัสนนท์ ณ นคร
- ๒๔๗. นางถาบ ชาตินี้เป็นเจ้าของมีชื่อว่า นางกรกมล ดิศกุล ณ ออยุธยา
- ๒๔๘. นางหมางจาดิ ชาตินี้เป็นเจ้าของมีชื่อว่า แม้นนฤมาศ ยุคล
- ๒๔๙. นางแวน ชาตินี้เป็นเจ้าของมีชื่อว่า อารีดา ไวยะวงษ์
- ๒๕๐. นางตวย ชาตินี้เป็นเจ้าของมีชื่อว่า สุวิสาส์ ทองนนท์

ลำดับที่ ๒๔๔-๒๕๐ ทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ของคนในโลกมนุษย์ เขาจะบอกให้เอง
หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปในโลกมนุษย์บ่อเมิน (ไม่นาน) เน้อ

- ๒๕๑. นางหน้อย ชาตินี้มีชื่อว่า นางศศิธรา พิชัยชาญณรงค์ คนๆ นี้จะได้อยู่ด้วยกัน เมื่อเรื่องนี้
เผยแพร่ไปในโลกมนุษย์ไม่นานเท่าใดเน้อ
- ๒๕๒. นางนางคำปวน ชาตินี้มีชื่อว่า นางสินี เพียรพิทักษ์ คนๆ นี้อยู่ที่ไหนให้ไปถามที่ นาง
กมล เพียรพิทักษ์ เน้อครับ (ผมตอบรับ)
- ๒๕๓. นางผิ ชาตินี้มีชื่อว่า นางวนพรรณ วัฒนาจิต อ้อ! คนๆ นี้ผมรู้จักครับ เป็นภรรยา
คุณชัยพร นายหนานจิ้นหัวเราะขึ้นเล็กน้อย
- ๒๕๔. นางคำผัน ชาตินี้มีชื่อว่า นางปัทมรัตน์ พระหิศจานุกร คนๆ นี้เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะ
บอกที่อยู่ให้เน้อ ครับ (ผมตอบรับ)
- ๒๕๕. นางจำคำป้อก ชาตินี้มีชื่อว่า นางณัฐมล นิตเศรณี คนๆ นี้ก็จะได้พบกันในวันข้างหน้า
ตัวข้าฯ จึงไม่บอกที่อยู่ให้เน้อ
- ๒๕๖. นางหวน ชาตินี้มีชื่อว่า นางนงลักษณ์ เตชะพิสิษฐ์ อ้อ! คนๆ นี้ผมรู้จักครับ ผม (นาย
ไพศาล) ตอบ นายหนานจิ้นได้ยิ้มรับเล็กน้อย

พระเจ้าแก้วพระองค์นี้ นับตั้งแต่ท่านได้ปรากฏขึ้นก็เป็นที่สักการะบูชาชื่นชอบชื่นชมของผู้คน
ทั้งหลายมาโดยตลอด ท่านได้เสด็จไปอยู่นั่นอยู่นี่ ทั้งด้วยการมานิมนต์ขอไปกราบไหว้ เพื่อเป็นสิริ
มงคลแก่บ้านเมือง และมีทั้งการมาเอาไปด้วยอาญาสงคราม เป็นอยู่เช่นนี้เรื่อยมา

จนเวลาล่วงเลยมาอีก ๓๓๕ ปี ในยุคสมัยของพระเจ้ามหาพรหมครองเมืองเชียงราย นับปี พุทธศักราชได้ ๑๙๘๕ ซึ่งพระเจ้ามหาพรหมได้เข้าสู่วัยชราแล้ว ท่านก็ได้มาเล็งเห็นว่า หากสิ้นอายุขัย ของตนเมื่อไหร่ ก็กลัวพระเจ้าแก้วองค์นี้จะไปตกอยู่ในมือคนไม่ดี หรือคนไม่มีศีลธรรมอาจใช้พระเจ้า แก้วองค์นี้เป็นเหตุมารุกรานบ้านเมืองเพื่อแย่งชิงเอาไปได้ ท่านเลยมีความคิดที่จะเอาองค์พระแก้วไป เก็บซ่อนไว้ในที่ปลอดภัยเสีย โดยไม่ให้ใครได้รู้ พระเจ้ามหาพรหมจึงทำการวัดสัดส่วนขนาดขององค์ พระแก้ว แล้วสั่งให้นางสนมของตนชื่อนางคำดา ทอผ้าดิบสีขาวแล้วทำเป็นถุงขนาดใหญ่ตามต้องการ เสร็จแล้วพระเจ้ามหาพรหมก็ได้เอาปูนขาวกับน้ำอ้อยน้ำผึ้งและทรายอ่อนผสมกันเป็นปูนเข้าปะพอก ปิดองค์พระไว้ พร้อมปิดทองคำเปลวทับทั้งองค์ ซึ่งขั้นตอนการปิดพอกนี้พระเจ้ามหาพรหมเป็นผู้ทำ เองคนเดียว

เสร็จแล้วพระเจ้ามหาพรหมจึงนำองค์พระแก้วใส่ลงในถุงผ้า แล้วเย็บปิดปากถุงให้ดี จากนั้นจึง สั่งให้เสนาอำมาตย์กับบริวารของตนมีชื่อว่า นายน้อยคำจั้น ให้ไปเจาะองค์ระฆังพระธาตุเจดีย์ของวัด ป่าเหยยะ (วัดพระแก้ว จ. เชียงราย ในปัจจุบัน) ในตอนกลางคืน เตรียมไว้เพื่อจะทำการเอาพระเจ้า แก้วไปซ่อน พอมีดค้ำลงแล้วพระเจ้ามหาพรหมก็ใช้ให้ทหารคนหนึ่งมีชื่อว่า เสนาเมือง นำถุงใส่องค์ พระขึ้นไปใส่ไว้ในองค์ระฆังของเจดีย์ดังกล่าว โดยเจ้าตัวเองก็ไม่ทราบเลยว่า สิ่งของในถุงนั้นคืออะไร ส่วนพระเจ้ามหาพรหมก็ได้ไปสั่งเสนาอีกคนหนึ่งมีชื่อว่า เสนาฮัก ด้วยว่า “วันนั้นให้มึงไปที่พระธาตุ นั้น ถ้าเห็นคนเอาของขึ้นไปได้เสร็จแล้วลงมา ก็ให้ฆ่ากคอก (ตัดคอ) มันเสีย” จากนั้นเจ้ามหาพรหมก็ ไปสั่งกับเสนาอีกคนหนึ่งชื่อ เสนาจู ว่า “ถ้าเห็นคนถือหัวคนมาก็ให้ตัดคอกคนนั้น แล้วนำหัวของทั้งสอง มาให้ข้า ข้าจะให้รางวัล” ทหารทั้งสามคนนั้นก็ทำตามคำสั่งนั้น ซึ่งทั้งสามคนนั้นก็ได้เวียนว่ายตาย เกิดไปตามแรงบุญกรรมของแต่ละคน ซึ่งชาติปัจจุบันทั้งสามก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์อยู่ในโลกแล้ว มีชื่อ ดังนี้

เสนาเมือง ชาตินี้เป็นนักปกครองชื่อ นายบรรณสิทธิ์ สลับแสง

เสนาฮัก ชาตินี้เป็นนักปกครองชื่อ นายวรเกียรติ สมสร้อย

เสนาจู ชาตินี้เป็นนักปกครองชื่อ นายรุ่งฤทธิ์ มกรพงศ์

ทั้ง ๓ คนนี้ คนในบ้านเมืองเชียงรายเขารู้จักดี ตัวข้าจะไม่บอกที่อยู่ให้เนื้อ

สำหรับการอุศรอยที่พระเจดีย์นั้น พระเจ้ามหาพรหมก็ได้เตรียมคนผสมปูนให้ผสมปูนรอเอาไว้แล้ว มีจำนวน ๓ คน ซึ่งต่างก็เป็นทหารที่ค่อนข้างแก่แล้วของพระเจ้ามหาพรหมนั่นเอง โดยได้สั่งให้เตรียมปูนไว้ แล้วขึ้นไปโปะซ่อมแซมพระเจดีย์ ตามเวลาที่พระเจ้ามหาพรหมกำหนดไว้ คือยามดึกสงัด ซึ่งแม้ตอนทั้งสามขึ้นไปซ่อมแซมพระเจดีย์จะมองเห็นเป็นถุงผ้าวางอยู่ก็ตาม แต่ก็ไม่มีใครสนใจใคร่รู้กันว่า นั่นเป็นถุงอะไร ทั้ง ๓ คนมีชื่อว่า เสนาหลอน เสนาเปียง เสนารุ่ง ซึ่งในชาติปัจจุบันนี้ ทั้ง ๓ คนเกิดมาเป็น มนุษย์แล้วชื่อ

เสนาหลอน ชาตินี้มีชื่อว่า นายวิศาล ตรีปิยรัตน์

เสนาเปียง ชาตินี้มีชื่อว่า นายสามารถ ลอยฟ้า

เสนาบุง ชาตินี้เป็นเจ้ามีชื่อว่า เกษมสโมสร เกษมศรี

ทั้ง ๓ คนนี้เป็นคนมีชื่อเสียงเหมือนกัน และจะได้พบกันในวันข้างหน้า บางคนก็จะได้พบกันเมื่อเรื่องนี้เผยแพร่ไปยังโลกมนุษย์ได้ไม่นานเนื้อ ผม (นายไพศาล) ได้ตอบว่า “ครับ”

ส่วนนางคำดา ผู้ทอผ้าดิบและทำถุงผ้า เกิดมาชาตินี้ มีชื่อว่า นางจันทร์สมร วัจนเวคิน

และนายน้อยคำจัน ผู้รับหน้าที่เจาะองค์ระฆังเจดีย์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเกียรติ วัจนเวคิน

ทั้ง ๒ คนก็ได้เกิดเป็นคนมีชื่อเสียงเกียรติยศในบ้านเมืองเนื้อ ผู้คนเขารู้จักกันดี ข้าหนานจิ้งก็จะไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เช่นกัน

เออ นี่นะ คนในโลกมนุษย์คงจะสังกา (สงสัย) ว่า คนฆ่าคน ทำไมถึงยังได้เกิดมาเป็นมนุษย์อยู่ ซึ่งทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่ได้มีเจตนาส่วนตัวจะฆ่า แต่ทำไปเพราะเป็นอาญาคำสั่งของเจ้าเมือง กรรมที่พวกเขาต้องได้รับนั้นก็เลยบรรเทาความรุนแรงลง แต่พวกเขาเองก็ได้รับกรรมของตนมาบ้างแล้ว โดยเกิดมาในอดีตชาติก็จะเป็นคนที่เป็นโรคเกี่ยวกับคอ บางชาติมีอาการคออ่อม (คอพอก) ทรมานทานข้าวน้ำไม่ได้ หรือบางชาติเกิดเป็นคนใบ้ใบ้ก็มี จนชาติปัจจุบันนี้พวกเขาก็ได้เกิดมาเป็นคนที่สมบูรณ์น้อย เพราะได้ชดใช้กรรมในส่วนนี้มากแล้ว

สำหรับตัวของพระเจ้ามหาพรหมเอง ก็ได้รับกรรมที่ตนได้ทำเป็นอย่างมาก เพราะมีเจตนาไม่ดี คือ ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น ตายแล้วจึงตกที่ร้อน ๒ เดือน (กว่า ๒๐๐ ปีโลกมนุษย์) ถึงค่อยได้ไปอยู่ที่เย็น

ของตน ๕ วัน (ราว ๕๐ ปีโลกมนุษย์) จากนั้นจึงได้มาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ โดยต้องกลับเริ่มลงไปตั้งต้นที่คนชั้นไพร่ทุกข์ยากขึ้นมา ด้วยเคยได้ใช้อำนาจตนไปกดขี่ข่มเหงผู้คนไว้มากด้วย จบจนเมื่อแรงอกุศลกรรมของตนได้ถูกชดใช้จนทุเลาเบาบางลงแล้ว บุญกุศลที่มีจึงได้จิ้งหะส่งเสริมเกื้อหนุนขึ้นมาให้ได้มีชีวิตที่ดีขึ้นโดยปัจจุบันชาตินี้ได้เกิดมาที่มีชื่อว่า นายคำรณณ์ บุญเขต ซึ่งเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้ามหาพรหมนี้ คนเก่าคนแก่ทางโลกมนุษย์เขาก็ได้มีการบันทึกเล่าขานกันไว้บ้างแล้ว พวกที่รู้ก็รู้ พวกที่ไม่รู้ก็ไม่รู้ อันนี้ข้านายหนานจินจะไม่ขอเล่ามาก

พระธาตุเจดีย์ของวัดป่าเยี้ยะ (วัดป่าไม้เยี้ยะ หรือ ปัจจุบัน คือ วัดพระแก้ว อ.เมือง จ. เชียงใหม่) ถูกฟ้าผ่าในวัน ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๘ เหนือ (เดือน ๖ ใต้) เป็นปีพุทธศักราช ๑๙๙๗ ตอนฝนตกหัวปี ท่าแรก ซึ่งในตอนนั้นมีทั้งฝนทั้งลม ในช่วงเวลาตะวันปาดดอย (ช่วงเย็น ๆ) องค์กระฆังเจดีย์ได้ร้าวกระเทาะออก เปิดให้เห็นถุงผ้าซึ่งมีพระแก้วซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเหตุที่เทวดาช่วยบันดาลด้วย เพราะอยากให้ผู้คนได้พบและสักการบูชาพระแก้ว เพื่อจะได้เป็นบุญติดตัว ผู้มีศรัทธาเลื่อมใสไปทั้งภพนี้และภพหน้า เทวดาที่ดลบันดาลให้ฟ้าผ่าพระเจดีย์นี้มีชื่อว่า **ลิกขิตเวทบุตร**

เมื่อรวมนับระยะเวลาตั้งแต่ที่พระแก้วถูกบรรจุซ่อนไว้ ในเจดีย์จนกระทั่งมีคนไปพบนี้ นับเวลารวมได้เพียง ๑๒ ปีเท่านั้น แต่ตอนนั้นผู้ที่พอจะทราบเหตุการณ์เรื่องการเอาพระแก้วไปซ่อนไว้ ก็ได้แก่ เฉมาตายจากโลกมนุษย์ไปกันหมดแล้ว และผู้ที่ขึ้นพระเจดีย์มาแล้วได้พบถุงบรรจุพระแก้วในสมัยนั้น ท่านเป็นพระมีชื่อว่า มหาเถรธรรมเสน (ครูบาธรรมเสน / ท่า-มะ-เสน) เป็นผู้ไปพบคนแรก ซึ่งชาติปัจจุบัน ก็ได้เกิดมาอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว คือ หลวงพ่อเจ้าคุณวัดพระแก้ว สุทิสสุทศโน องค์กรปัจจุบันนี้เอง

เออ นี่นะเล่าในเมืองมนุษย์ (นายไพศาล) กล่าวถึงเทวบุตรเทวดาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์ต่าง ๆ มาแล้ว ๓ องค์กร ที่พวกท่านมากันเช่นนี้ได้ ก็เพราะได้รับอนุญาตจากโลกทั้งสามให้เป็นหน้าที่ของพวกท่านด้วย ข้าจะขอเล่าถึงชีวิตของพวกท่านเหล่านั้น สมัยยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ให้ผู้คนได้รู้ดังนี้

๑. **ท่านโสณันทเทวบุตร** ผู้มานิมนต์ให้นายหนานทั้งสองไปทอดแหในแม่น้ำโขง เทวบุตรองค์นี้ในสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์มีชื่อว่า คำแสน อาศัยอยู่ที่บ้านปากกล้วย (ปัจจุบัน คือ บ้านสันธาตุ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย) ท่านเป็นผู้หมั่นทำบุญทำวัตรไปวัดไปวา ถือศีล ๕ มาโดยตลอดตั้งแต่อายุ ๒๓

ปี และได้ถือศีล ๘ บ้าง ในช่วงยามบั้นปลายชีวิตได้ตายจากโลกมนุษย์ด้วยโรคอิดหิว (อ่อนเพลียตาย/โรคชรา) มีอายุได้ ๗๓ ปี สมัยอยู่ในโลกมนุษย์ท่านเป็นคนรุ่นก่อนพญาพิงคราชเล็กน้อย คือ ท่านเป็นคนชรา แต่พญาพิงคราช ยังเป็นเด็ก ๆ อยู่ ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง

๒. **ท่านสัมปุตสเทวบุตร** ผู้มาปรากฏสู่นิมิตในความฝันของพญาพิงคราชให้ทำการแกะสลักหินแก้วให้เป็นองค์พระ เทวบุตรองค์นี้ ในสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ มีชื่อว่า คำสม เป็นผู้ชอบทำบุญทำทาน ถือศีล ภาวนา การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโดยเจตนาอันมีน้อยเต็มที ท่านเป็นคนบ้านกอแงะ (ปัจจุบันเป็นบ้านห้วยน้ำราก จ.เชียงราย) ตายจากโลกมนุษย์ด้วยโรคลมงูบหง่าหงูบหงาบ (โรคลมปัจจุบัน/หัวใจวาย) อายุได้ ๗๕ ปี เป็นบ่าวเฒ่าตาย (เป็นโสด) ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง

๓. **ท่านลิกขีเทวบุตร** ผู้ดลบันดาลให้ฟ้าผ่าพระเจดีย์ เพื่อให้ผู้คนได้พบพระแก้ว เทวบุตรองค์นี้ในสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์มีชื่อว่า ก่องมูล เป็นคนบ้านฮ่องมัน (ปัจจุบันเป็นบ้านด้าย อ.เชียงแสน จ.เชียงราย) เป็นชาวไร่ ชาวนา ปลุกนา ปลุกพริก พักแพงแดงกวา ท่านเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงหมู หวังจะเอาใส่เรือล่องขึ้นแม่น้ำโขงไปยังบ้านอื่นเมืองอื่น เพื่อแลกเปลี่ยนเป็นสินค้า แต่ท่านก็ไม่ได้ค้าสักที เพราะเลี้ยงดูพวกมันอย่างดีจนมันตายไปเองทุกที ท่านตายจากโลกมนุษย์ด้วยโรคลมงูบหง่าหงูบหงาบ (โรคลมปัจจุบัน/หัวใจวาย) อายุได้ ๗๖ ปี ที่มีอายุยืน เพราะเป็นคนมีศีลธรรมมาดีแล้วหลายชาติ ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้ ปัจจุบันอยู่แดนสักคังโลกั๊ง

เล่ากล่าวเรื่องราวมาถึงตรงนี้ นายหนานจิ้นก็ได้ถอนหายใจขึ้นเอือกหนึ่ง “เออ นี่นะเล่าในเมืองมนุษย์” พูดแล้วก็หันมาทางผม แล้วก็พูดออกมาว่า “ที่ไหนมีบุญ ที่นั่นก็มีบาปแอบแฝงเข้ามา ที่ไหนสร้างบุญ ที่นั่นก็มีบาปปะปนกันมา พระพุทธเจ้าเกิดที่ไหน เทวทัตก็ตามไปเกิดที่นั่น” อันนี้ก็เหมือนกัน (การสร้างพระแก้ว) ก็มีคนที่ปากไม่ดีตั้งแต่ทำจนถึงเสร็จ พิธีปลุกเสกเสร็จ ก่อมโนกรรม ก่อวจีกรรม และกายกรรมใส่ตนเอง เช่น ว่าคำทุบตีภรรยา ว่ามัวแต่ไปวัด ไม่ดูแลบ้าน ซึ่งในความเป็นจริงนางก็ได้จัดการดูแลไว้หมดแล้ว ภรรยามานุ่งขาวห่มขาวอยู่นอกวัง เพื่อร่วมงานสมโภชพระแก้วกับคนอื่นเพียงคนเดียว สามีกี่ไม่พอใจ สองสามีภรรยาคุณนี้มีชื่อว่า “นายนาท” กับ “นางตีบ” นางตีบไปร่วมงาน นายนาทก็ด่าว่าทุบตี ทำร้ายนางตีบจนถึงกับง่อยเปลี้ยเสียขา โดยนายนาทยังได้พูดประชดประชันด้วยว่า “ฟังกำพระเจ้ากินพริกดำกับข้าว (ฟังพระพุทธได้กินพริกดำกับข้าว) มึงฟังกำข้ากินจิ้นลาบตั้งวัน (มึงฟังคำพูดข้าได้กินลาบเนื้อทุกวัน)” นางตีบก็ได้ปลงในร่างกายตนและสภาพชีวิตที่ตนต้องประสบ

ซึ่งเวรกรรมที่นายนาททำไว้เองในชาติก่อน ชาตินี้ก็ได้ตามมาทันและเจ้าตัวก็กำลังได้รับวิบากกรรมอันนี้อยู่ โดยนายนาทเกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า นายธนภูมิ ขำโพธิ์ อยู่ บ้านเลขที่ ๙๓ หมู่ที่ ๑ ต.หนองสูงเหนือ อ.เฉลิมพระเกียรติ จ.นครราชสีมา นายหนานเงินบอกว่า “นายนาทได้รับวิบากกรรมอันใดอยู่ ก็ให้ไปดูแลเอาเองเถอะ”

ส่วนนางตีบ ด้วยความทุกข์ยากของชีวิตตนในชาตินั้น ก็ได้อธิษฐานไว้ว่าด้วยความดีที่ตนได้ทำมาทั้งสิ้นนั้น เกิดชาติหน้าชาติใดขออย่าได้อดได้อยาก ขออย่าได้ทุกข์ได้ยาก ขอให้ตนได้มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ ผู้อื่นเขามีอะไรก็ขอให้ตนได้มีเช่นกัน ซึ่งนางตีบก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมาอยู่ในโลกมนุษย์แล้วเช่นกัน โดยมีชีวิตที่ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ด้วยแรงส่งของบุญกุศลที่ตนได้ทำ จนปัจจุบันนี้ได้เกิดมาเป็นเจ้าชื่อว่า วิจันทรา บุณนาท ซึ่งคนๆ นี้ต่อไปไพศาลจะได้รู้จักกันเองเนื้อ

ส่วนคนว่าจำใจอีว่า (ชอบขบถ ด่าทอติเตียนผู้อื่น) ชื่อ นายสัง (สังข์) กับ นางยวง สองคนนี้เป็นหมู่เดียวกัน เป็นชาวไพร่ฟ้า แต่ชอบขบถให้คนแตกแยกกัน ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิท เกิดวันเดียวกันในชาตินั้น ชอบใส่โคล่ใส่ความคนอื่น กุเรื่องสร้างความด้วยคำที่ไม่จริงและไม่เป็นมงคลทั้งสิ้น เพื่อให้คนอื่นเข้าใจผิดและโกรธเคืองกัน ซึ่ง ๒ คนนี้ ก็ได้เกิดมาในชาติปัจจุบัน โดยมาเกิดออกห่างจากศาสนาพุทธไป พวกเขามีชื่อว่า “พาลาฮา” กับ “ซัซฮา” อยู่เมือง ปัตตนะ รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นคนที่แปลกกว่ามนุษย์ทั่วไป ซึ่ง ๒ คนนี้ชาวเมืองปัตตนะจะรู้จักกัน และ เป็นคนแปลกกว่ามนุษย์ด้วยกัน

ยังมีคนอีกพวกหนึ่ง เมื่อคนอื่นเขาพากันถือศีล เข้าไปร่วมงานในวัง ตนเองกลับเอาสัตว์ มีวอก ค่าง บ่าง ชะนี หมู เป็ด ไก่ เอามาทรมานชังไว้ ไม่ให้กินข้าวปลาอาหาร เพื่อให้มันถ่ายท้องถ่ายไส้ ทรมาน แล้วก็ฆ่ากินทั้งตัว เขาเสร็จงานทำบุญ ตนเองก็ฆ่าสัตว์กิน อ้างว่าเป็นการสมโภชพระแก้ว พวกเขาจึงใจทำกันอย่างนั้น มีอยู่ด้วยกัน ๓ คน มีชื่อว่า นายที นายเนือง และนายผา ซึ่งทั้งสามเกิดมาในปัจจุบันมีชื่อดังนี้

นายที เกิดมาชาติปัจจุบันมีชื่อว่า นายอโนชา จันทกาญจน์ อยู่บ้านเลขที่ ๒๖ ถ.บางศาลา สามัคคี บ้านพรุ หาดใหญ่ จ.สงขลา

นายเนือง ชาติปัจจุบันมีกรรม ไปเกิดนอกศาสนา และเป็นแม่หญิง (ผู้หญิง) ชื่อ นางกำซาอะ มะดีเยาะ

นายผา ขาดิปัจจุบันมีกรรม ไปเกิดนอกศาสนาและเป็นแม่หญิง (ผู้หญิง) ชื่อ นางมาลีชะ มะดีเยาะ ทั้ง ๒ คนนี้ อยู่บ้านเลขที่ ๖๒ หมู่ที่ ๔ ต.นาเกต อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

(คน ๓ คนนี้ ก็ได้รับวิบากกรรมเหมือนกันแล้ว เป็นวิบากเช่นไรก็ให้ไปดูเอา นายหนานจิ้นกล่าว)

ตัวข้า (นายหนานจิ้น) เล่ามาทั้งหมดนี้ ก็ขอฝากไปให้หมู่ที่มีชื่อทุกคน ก็ขอให้มีความมัย ศีลมัย ภาวนามัยกันทุกคน บางคนชาตินี้มีลาภ ยศ สรรเสริญก็อย่าไปหลง อย่าใช้อำนาจอย่างไม่เป็นธรรม ให้มีศีลธรรมของพระพุทธเจ้าอยู่ในอกในใจ เพื่อเป็นที่พึ่งของแต่ละคน ทุกคนมีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดาของมนุษย์โลก อย่าได้โลภ โกรธ หลง ไว้ในตัว ทุกคนขอให้มีศีล ๕ ประจำตัวเป็นอย่างน้อย แล้วบ้านเมืองก็จะร่มเย็นเป็นสุข หมั่นทำบุญทำทาน โดยเข้าหาแต่พระแท้ อย่าไปมองพระแค่ความดัง เพราะพระดังอาจไม่ใช่พระดีแท้ก็ได้ หนานจิ้นบอกแล้วหัวเราะขอให้ทุกคนรักษาศีลไว้ เช่นนี้แล้วต่อไปไม่เกิน ๑๐๐ ปีข้างหน้า ทุกคนก็จะได้มาเกิดในโลกมนุษย์ พวกที่พ้นก็พ้นไป พวกที่ยังมีเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดต่อไป โดยหากพวกเขาหมั่นทำความดีอย่างสม่ำเสมอ ในชาติต่อไปแต่ละคนจะได้เกิดมามีชื่อดังนี้..... ฯลฯ..... (ซึ่งเรื่องนี้ ถ้าหากใครมีความสนใจ อยากทราบชื่อในชาติหน้า ก็ขอให้มาสอบถามกับผมได้ ผม (นายไพศาล) จะได้พิจารณาบอกให้ต่อไป) แต่ถ้าบุคคลต่าง ๆ ที่ข้าบอกไปนี้ เขาทำในสิ่งตรงกันข้าม คือ ไม่รักษาความดี สร้างบาปกรรม ทำผิดศีล มัวเมาอยู่ในลาภ ยศ สรรเสริญเหยียบย่ำทำลายพระพุทธศาสนา เขาเหล่านี้ก็ต้องไปเสวยวิบาก เกิดในภพภูมิที่ต่ำกว่ามนุษย์ และได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสแทน

นอกจากนี้นายหนานจิ้นยังได้เล่าถึงบุพกรรมของแต่ละคนไว้ด้วย ซึ่งในส่วนของบุพกรรมที่ไม่ดีซึ่งจะมีผลกระทบกับชีวิตของแต่ละคนทั้งในชาตินี้และชาติต่อไป นายหนานจิ้นก็ได้บอกแนววิธีแก้ไขไว้ด้วย หากท่านใดที่มีชื่อเกี่ยวข้องในนิมิตเรื่องนี้ อยากทราบรายละเอียดก็ขอให้ติดต่อผม (นายไพศาล) เป็นราย ๆ ไป ผมก็จะพิจารณาบอกไปเช่นกัน สำหรับคนที่ไม่ได้ใส่ชื่อ เว้นจุด ๆ ไว้นั้น ก็เพราะเป็นเจ้าใหญ่นายโตในบ้านในเมือง ก็เกรงว่าหากบอกไปจะเป็นเภทภัยแก่ผู้เล่า แต่หากท่านใดมีความสนใจก็ขอให้มาสอบถามที่ผมได้ ผมจะพิจารณาบอกให้ เป็นกรณี ๆ ไป

นายหนานจิ้นได้กล่าวให้ความเห็นว่า พระแก้วมรกต ได้เสด็จไปอยู่ที่เมืองลาว ๒๒๕ ปี บัดนี้มาอยู่เมืองไทยใกล้จะครบ ๒๒๕ ปีแล้วเช่นกัน คนในโลกมนุษย์ก็สมควรจะมีการทำบุญพระแก้ว

และการอยู่นาน ๆ ไป ก็จะมีจังหวะที่จะเกิดปัญหาขึ้นได้เช่นกัน คือ เมื่อพระแก้วมรกตได้สถิตอยู่นับจากปี พุทธศักราช ๒๕๕๐ ไปอีก ๓๐๕ ปี (เป็นปี พ.ศ.๒๘๕๕) ในวันเดือนมืด แรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ เหนือ (เดือน ๖ ใต้) เวลาทางโลกมนุษย์จะเป็น ๑๑ โมง ๔๐ นาที (เกือบเที่ยงคืน) จะมีคนในศาสนารับจ้างคนนอกศาสนาและไม่มีศาสนาโดยอามิสสินจ้าง จะก่อกรรมใหม่ของพวกเขาขึ้น ประกอบกับภาพกรรมชั่วในใจของพวกเขา เพื่อเป็นการมาทำลายล้าง ชาติ ศาสนาและทำลายจิตใจ ช่มขวัญจิตใจของคนในศาสนาให้แตกม้าง (แตกสลาย) ด้วยการใช้ปืนไม่มีเสียง เป็นอาวุธแสงทางวิทยาศาสตร์มายิงทำลายพระแก้วมรกตให้หลอมละลายลงไป โดยจะเหลือเพียงซากพระแก้วมรกตที่ละลายอยู่ในที่ประดิษฐาน ดังเราเห็นเทียนไขที่ถูกหลอมละลายลง

คนที่รับจ้างจะมีชื่อว่า นายภาสกร กับนายเรวัต จะรับจ้างคนนอกศาสนา ผู้เป็นคนเผือกและกุลาคคนเผือกผู้ว่าจ้างนั้นชื่อว่า ฟามือต และกุลาคคนนั้น มีชื่อว่า ยูซิบ จะเป็นเพื่อนเดียวกัน เป็นผู้ว่าจ้าง ข้าก็ขอฝากให้คนในศาสนาและชาวลูกศิษย์พระพุทธเจ้าทั้งหลาย จงช่วยกันดูแลพระเจ้าแก้วมรกตองค์นี้ให้ดี เพราะถ้าพ้นช่วงเวลานี้ได้ก็จะปลอดภัยแล้ว ขอให้ช่วยกันบอกสืบลูกหลานต่อไป แล้วพระเจ้าแก้วมรกตก็จะได้อยู่คู่บ้านเมืองอันเป็นที่มหากาลอันยาวนานมาก ๆ ซึ่งการอย่างนี้ จะหลีกเลี่ยงได้ต้องอาศัยพวกเราช่วยกันดูแลอย่างที่บอกมานี้ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นทางเทวโลกก็จะพยายามเข้ามาช่วยดูแลด้วย

นายหนานจิ้นได้กล่าวว่า ขอให้นายไพศาลได้จดจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี แล้วพญาพิงคราชก็ได้บอกยามาว่า “เฮ้ จดจำกันไว้เน้อสุ” (จดจำไว้ให้ดีนะ) ผมนายไพศาลก็มีความวิตกว่า “โอ้ย เรื่องมีรายละเอียดเยอะอย่างนี้จะจำได้หมดหรือนี่” ท่านครูบาทิณธาก็บอกว่า “ไม่ต้องวิตก ข้าจะช่วยให้พรให้สู้จำได้ด้วย” จากนั้นนายหนานจิ้นก็ได้บอกกับผมว่า “ขอให้เก็บเรื่องนี้ไว้ลับไปขึ้นไป เพราะว่าบางคนที่ย่าบอก ชื่อที่อยู่ไป เขายังไม่มาอยู่ตามที่บอก บางคนก็ยังไม่เชื่อตามที่ข้าบอกไว้เน้อ โดยเฉพาหมู่ที่เกิดมาชาตินี้เป็นเจ้า (พระสงฆ์) และถ้าถึงเวลาบอกเรื่องนี้จะมีเหตุการณ์สำคัญอย่างหนึ่งในบ้านในเมืองเรา เมื่อเจ้าบ้านเจ้าเมืองได้กินเมืองได้เมินกว่าเป็น แล้วมีอายุครบยามเฒ่า (เมื่อเจ้าบ้านเจ้าเมืองได้ครองเมืองนานกว่าใคร แล้วมีอายุครบรอบ) ถึงตอนนั้นก็ ให้สุเขาพิจารณา แจ้งให้คนในโลกมนุษย์ได้ทราบไว้เกี่ยวกับเรื่องของพระแก้วมรกตที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ ก็จะได้รับรู้รับทราบกัน ให้สุเขารับคำของข้าไว้เน้อ” (ขอให้รับคำมั่นในเรื่องที่ข้าขอนี้ละ) พร้อมทั้งหันมาทางผม “สุฮับกำข้านี้ได้ก่อ” (จะรับคำมั่นกับข้าได้หรือไม่) ผมก็บอกว่า “ได้” นายหนานจิ้นก็ยินดีอนุโมทนาสาธุการ ยิ้มยินดีพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้ แล้วก็บอกว่า “ข้าบอกเช่นนี้ ข้าก็ดีใจ เป็นอันพ้นหน้าที่ของข้าแล้ว เพราะเมื่อศาสนา

นิมิตพิศวง โดยคุณไพศาล แสนไชย_พระแก้วมรกต

สร้อยไป (ล่องไป) ได้ ๒๕๕๐ ปี ตัวข้าก็ต้องหมดบุญจากที่นี่แล้ว จะต้องไปเกิดในโลกมนุษย์เพราะตัวข้านายหนานจีนก็ยังไม่หมดเชื้อเกิด ยังต้องไปเวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ตามบุญกรรมของตนต่อไปอยู่เพื่อไปสร้างบุญอันสงฆ์ต่อ โดยข้าจะไปเกิดกับนายคิม วาด ไฟกับนางนรินทร์ ซึ่งเป็นบุตรหมอบุญ วนาสิน ที่เมืองหลวง (กรุงเทพฯ) โน้น”

จากนั้นนายหนานจีน ก็ได้กล่าวสรุปท้ายว่า “เรื่องที่ข้าจะเล่าก็มีเท่านี้ ขอให้ล้ามในเมืองมนุษย์ได้ทำตามที่ได้รับปากกับตัวข้านี้ ข้าจะขออนุโมทนาอย่างยิ่ง” ผมก็ได้รับปากกับนายหนานจีนไว้อย่างแน่นอน จากนั้นท่านครูบาคณาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พูดทักทายกับนายหนานจีนต่ออีกพอสมควร ซึ่งจะเป็นเรื่องใดนั้นตัวผมก็ได้ยินไม่ค่อยชัด เพราะพูดกันค่อนข้างเบา จากนั้นท่านครูบาและท่านพญาพิงคราชก็ได้อำลา แล้วพากันเดินออกมาจากที่แห่งนั้น

เมื่อเดินออกมาแล้ว ท่านครูบาคณาและพญาพิงคราช ก็ได้พาข้าพเจ้าไปรับทราบเรื่องราวยังที่อื่น ๆ อีก ซึ่งเป็นเรื่องของคนที่ตายไปแล้วไปตกที่ร้อนและอยู่ที่เย็น ฝากส่งมาถึงญาติพี่น้องของตนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อให้ทำบุญอุทิศไปหาบ้าง ฯลฯ เมื่อได้เรื่องได้ราวมากพอแล้ว ท่านครูบาคณาและท่านพญาพิงคราชจึงได้พาตัวผมกลับลงมา การกลับลงมาก็เหมือนทุกครั้ง คือ ปลิว ๆ ๆ ลงมาอย่างไร้น้ำหนัก จนมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ ข้าพเจ้านายไพศาลก็ได้สะดุ้งตื่นนอน เหลือบมองดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลาตีห้าสามสิบนาที ของเช้าวันจันทร์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ปีพุทธศักราช ๒๕๓๙

ผม (นายไพศาล) ก็ได้เก็บงำเรื่องนี้ไว้ไม่ได้บอกให้ใครทราบ ตราบจนกระทั่งถึงเวลาที่กำหนดตรงตามกฎเกณฑ์เงื่อนไขที่นายหนานจีนได้ให้ไว้ จึงได้เริ่มเขียนเชิงบันทึกเรื่องราวของพระแก้วมรกตตามที่ได้ทราบมา เพื่อให้โลกมนุษย์ได้รับทราบ ซึ่งถ้าผมไม่บอกก็เกรงจะเกิดเหตุเภทภัยกับตัวผมอย่างแน่นอน

ผู้พิมพ์ 15 ธ.ค.2566

1. ศรัณญา วิชากุล
2. ศรัณญา รัตนถาวร
3. TAKKY

ผู้ตรวจทานคำสะกด 23 ธ.ค.2566

1. อัญญาภัท ยุทธนกุลยา